

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XII legislatura · primer període · sèrie P · número 5

Ple del Parlament

Sessió 4, dimecres 28 de març de 2018

Presidència del M. H. Sr. Roger Torrent i Ramió

Dossier

TAULA DE CONTINGUT

Propostes de resolució acumulades sobre l'alliberament dels diputats processats i la garantia de llurs drets polítics i sobre el compliment de les mesures cautelars acordades pel Comitè de Drets Humans de l'ONU per a garantir els drets polítics del diputat Jordi Sánchez i Picanyol 250-00104/12 i 250-00105/12	3
Proposta de resolució sobre el respecte a la convivència i la neutralitat institucional 250-00106/12	20
Proposta de resolució pel diàleg i la reconciliació 250-00107/12	39
Proposta de resolució sobre la defensa dels drets civils i polítics des d'àmplies majories plurals 250-00108/12	58
Proposta de designació dels diputats que han de defensar davant el Congrés dels Diputats la Proposició de Llei de reforma de la Llei orgànica 10/1995, del 23 de novembre, del Codi penal, de despenalització de l'eutanàsia i l'ajuda al suïcidi 271-00002/11	74
Informe del Síndic de Greuges sobre les actuacions del Síndic de Greuges al voltant de l'1-O 360-00027/11	76

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)

0213-7984 (sèrie P)

DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 4

La sessió s'obre a un quart d'onze del matí i tres minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel secretari general i el lletrat Fernando Domínguez Garcia.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Proposta de resolució sobre l'alliberament dels diputats processats i la garantia de llurs drets polítics (tram. 250-00104/12). Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, Grup Parlamentari Republicà i Subgrup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent. Debat i votació de la proposta de resolució i, si escau, de les esmenes presentades (text presentat: BOPC 44).

2. Proposta de resolució sobre el compliment de les mesures cautelars acordades pel Comitè de Drets Humans de l'ONU per a garantir els drets polítics del diputat Jordi Sànchez i Picanyol (tram. 250-00105/12). Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, Grup Parlamentari Republicà i Subgrup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent. Debat i votació de la proposta de resolució i, si escau, de les esmenes presentades (text presentat: BOPC 44).

3. Proposta de resolució sobre el respecte a la convivència i la neutralitat institucional (tram. 250-00106/12). Grup Parlamentari de Ciutadans. Debat i votació de la proposta de resolució i, si escau, de les esmenes presentades (text presentat: BOPC 44).

4. Proposta de resolució pel diàleg i la reconciliació (tram. 250-00107/12). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Debat i votació de la proposta de resolució i, si escau, de les esmenes presentades (text presentat: BOPC 44).

5. Proposta de resolució sobre la defensa dels drets civils i polítics des d'àmplies majories plurals (tram. 250-00108/12). Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem. Debat i votació de la proposta de resolució i, si escau, de les esmenes presentades (text presentat: BOPC 44).

6. Informe del Síndic de Greuges sobre les actuacions del Síndic de Greuges al voltant de l'1-O (tram. 360-00027/11). Síndic de Greuges. Presentació de l'informe (informe: BOPC 550, 5).

El president

Bon dia a tothom. Comença la sessió.

En primer lloc, i abans d'iniciar l'ordre del dia, els recordo les delegacions de vot presentades d'acord amb l'article 95 del Reglament, en aquest cas dels diputats Oriol Junqueras i Raül Romeva, que han delegat el seu vot al senyor Sergi Sabrià, portaveu del Grup Parlamentari Republicà, i els diputats Jordi Sànchez, Josep Rull i Jordi Turull, que han delegat el seu vot a la senyora Elsa Artadi, portaveu del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

Propostes de resolució acumulades sobre l'alliberament dels diputats processats i la garantia de llurs drets polítics i sobre el compliment de les mesures cautelars acordades pel Comitè de Drets Humans de l'ONU per a garantir els drets polítics del diputat Jordi Sànchez i Picanyol

250-00104/12 i 250-00105/12

El primer punt de l'ordre del dia és el debat i votació de la Proposta de resolució sobre l'alliberament dels diputats processats i la garantia de llurs drets polítics. Els faig avinent que, d'acord amb la Junta de Portaveus, aquesta proposta de resolució es debatrà conjuntament amb la proposta de resolució que figura com a segon punt de l'ordre del dia, i presentada també pels mateixos grups, sobre el compliment de les mesures cautelars acordades pel Comitè de Drets Humans de l'ONU per garantir els drets polítics del diputat Jordi Sànchez i Picanyol.

Com deia, aquestes dues propostes de resolució han estat presentades pel Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, el Grup Parlamentari Republicà i el Subgrup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent.

Per tant, per presentar aquesta iniciativa, aquestes dues iniciatives, iniciarem el debat amb un torn dels grups parlamentaris autors de les propostes, amb una intervenció de deu minuts per cada grup parlamentari i de cinc minuts pel Subgrup Parlamentari de la CUP-Crida Constituent, tal com, ho repeteixo, es va acordar a la Junta de Portaveus. Després serà el torn de la resta de grups parlamentaris, que tindran un únic torn d'intervenció de deu minuts per defensar les esmenes presentades, si escau, i, si no, per posicionar-se amb relació a la proposta de resolució.

Així doncs, en primer lloc, i per presentar i per defensar aquestes dues propostes de resolució, té la paraula, per part del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, la senyora Gemma Geis.

Gemma Geis i Carreras

Bé. Bon dia, president del Parlament, diputats, diputades. Avui és la meva primera intervenció en el Ple del Parlament de Catalunya com a diputada de Junts per Catalunya, i des de l'emoció recordo com els consellers Rull i Turull em deien: «Quina sensació tan especial viuràs el dia de la teva primera intervenció.» Permetin-me, doncs, que el meu primer sentiment i pensament sigui per a ells.

També denunciar l'existència d'exiliats i de presos polítics com en Quim, en Jordi Sànchez, l'Oriol, en Raül o en Jordi Cuixart. I també per les preses polítiques, la Dolors i la Carme. Fem arribar la nostra solidaritat a totes les famílies, que avui també ens acompanyen a l'hemicicle, perquè n'exigim el seu alliberament immediat. També exigim l'acostament dels presos polítics a Catalunya, perquè es produeixen dues injustícies: la primera, la del seu empresonament, i la segona, la llunyania dels presos de Catalunya, amb un impacte injustificable i inhumà en les famílies.

I escau citar Jorge Semprún, del seu llibre *El largo viaje*: «Estic detingut perquè soc un home lliure, perquè m'he vist en la necessitat d'exercir la meua llibertat i he assumit aquesta realitat.»

En un context de normalitat democràtica, aquestes propostes de resolució que avui sotmetem no s'haurien de debatre. Durant la campanya electoral preguntàvem: «Es respectaran els resultats del 21 de desembre?» I, diputats i diputades, ja tenim la resposta: no.

El Govern espanyol, a través de la complicitat del poder judicial, intenta aconseguir que els vots es converteixin en paper mullat, encara que sigui a càrrec de la fallida de l'Estat. Així, la justícia espanyola –definida per Quim Monzó, Premi d'Honor de les Lletres Catalanes, com la injustícia espanyola–..., tenen empresonats els nostres diputats, tenen empresonats els nostres vots. I els que ara són exdiputats ho són fruit de la repressió i la persecució política.

Diputats i diputades, el 2018 tenim presos polítics a les presons espanyoles, presos polítics que se'ls persegueix per la seva ideologia, perquè s'inventen fets que el món va veure que no es varen produir; el món ha vist que les manifestacions més multitudinàries i més democràtiques d'Europa s'han produït a Catalunya. Per contra, l'única violència que es va exercir va ser la de l'1 d'octubre, que, a més, espero que els diputats i diputades segueixin amb atenció aquesta tarda la intervenció del síndic en el seu informe, perquè és més que contundent.

El Parlament de Catalunya és el dipositori de la sobirania popular, el dipositori de la veu de tots els catalans, amb independència del seu pensament, de la seva llengua, de la seva cultura, del que sigui, i això fa incomprensible, per part de tots aquells que defensin els drets civils, no posicionar-se davant d'aquests empresonaments i la greu regressió de la democràcia a Espanya i Catalunya.

Des del Parlament de Catalunya s'han proposat fins a tres candidats a la presidència de la Generalitat, però a cada proposta efectuada la resposta ha estat més

conculcació de drets polítics. Aquest Parlament, fruit dels resultats del 21 de desembre, va proposar el molt honorable Carles Puigdemont com a candidat a la presidència. La resposta del Govern espanyol, que no accepta els resultats, va ser recórrer la seva investidura al Tribunal Constitucional, el qual va adoptar unes sorprenents mesures cautelars, sense precedents anteriors, per impedir la celebració del debat. I, tot sigui dit, des d'aquest faristol, es van fer públiques l'existència de pressions i trucades per part del Govern espanyol al Tribunal Constitucional, fent caure un dels pilars bàsics de l'estat de dret: la independència judicial i el dret a un procediment amb garanties justes.

A més a més, aquest Ple l'1 de març va proclamar que el president Puigdemont continuava disposant de la majoria parlamentària suficient per ser ratificat com a president de Catalunya. Aquesta ingerència de la justícia espanyola va forçar el president Puigdemont a renunciar provisionalment a la seva investidura; però va denunciar aquesta vulneració davant del Comitè de Drets Humans de les Nacions Unides, en acord del Pacte internacional dels drets civils i polítics, que està subscrit per l'Estat espanyol.

El dia de la seva detenció a Alemanya, casualment es feia públic que s'admetia a tràmit la seva demanda per part del Comitè de Drets Humans de Nacions Unides. Ni el Govern espanyol ni la justícia espanyola podran seguir fent l'orni davant l'exigència del compliment del Pacte internacional de drets civils i polítics, subscrit per Espanya, perquè en el seu article 25, de caràcter vinculant, garanteix el dret dels ciutadans, sense distinció, de participar en la direcció dels assumptes públics directament així com de votar i ser escollits, en eleccions, pels seus representants.

Un altre candidat a la presidència de la Generalitat, el conseller Jordi Turull, va ser empresonat l'endemà de la primera sessió d'investidura, no permetent la seva presencialitat en la segona investidura; una altra vulneració de drets polítics d'un diputat d'aquesta cambra, d'un diputat disposat i proposat a ser investit president de la Generalitat.

A més a més, ha calgut dur a terme una proposta de resolució específica d'exigència del compliment de la resolució de les mesures cautelars del Comitè dels Drets Humans de Nacions Unides, en tant que s'entén que s'han de garantir els drets polítics del diputat Jordi Sànchez, president del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, a presidir la Generalitat.

Ha estat el jutge Llarena qui va impedir la seva presència en la investidura per ser candidat a la presidència de la Generalitat, infringint els drets polítics del diputat Sànchez, infringint l'article 25 de l'esmentat pacte internacional. Posar en relleu que aquesta adopció de mesures cautelars per part del Comitè de Drets Humans de les Nacions Unides denota i posa de manifest la gravetat de la situació. Cal destacar que el jutge Llarena està obligat a complir aquestes mesures cautelars, i també hi està obligat aquest Parlament en tant que Jordi Sànchez n'és diputat. No som ingenus, a aquestes alçades, i és possible l'incompliment per part del jutge Llarena d'aquestes mesures cautelars, fet que afectaria encara més la reputació internacional d'Espanya, que ja està prou malmesa fruit de la violència de l'1 d'octubre.

I veient tot aquest escenari i el que vindrà, ja els avisem: com volen que Nacions Unides no reaccionï davant el que estem vivint? Pensen vostès, diputats i diputades, que les instàncies judicials comencen i acaben a Espanya?

A data d'avui són plenament vigents i recordades les paraules del discurs del mestre Pau Casals el 24 d'octubre de 1971, arran de la seva concessió de la Medalla de la Pau a Nacions Unides, i on assegurava: «La pau ha estat sempre la meva gran preocupació. Ja en la meva infantesa vaig aprendre a estimar-la. A més, soc català; Catalunya va tenir el primer parlament democràtic, molt abans que Anglaterra, i fou al meu país on hi hagué les primeres nacions unides.» Aquestes frases recullen els trets definitoris dels catalans: pacte, diàleg i pau.

La regressió de la democràcia i l'embat judicial al qual estem sotmesos té injustament presos polítics, preses polítiques, exiliats i exiliades, però també ha segrestat el vot dels catalans i la majoria i la sobirania d'aquest Parlament. En aquests moments d'emergència democràtica, des de Junts per Catalunya volem dir públicament que no renunciarem a investidura del president i diputat Carles Puigdemont i salvaguardarem amb tota la nostra força, determinació i esperança cada un dels drets polítics dels candidats a presidir la Generalitat de Catalunya que el club del 155 no vol. *(Aplaudiments.)*

Som la llista del president Puigdemont i farem tot allò que sigui possible per la protecció de la seva legitimitat com a president. Perquè ningú no ho dubti: paciència, perseverança i perspectiva. I és que la realitat a la qual molts fan referència ens presenta un país on a les manifestacions, places i carrers se sent el crit de «Puigdemont, el nostre president», perquè el reconeixen com a president legítim de Catalunya. Volem ser un país on es defensin cada un dels drets polítics de totes aquelles persones que hagin estat votades pels ciutadans de Catalunya, amb independència de la seva posició política, perquè, sense aquesta defensa enèrgica, és impossible reeixir davant d'aquesta fallida democràtica.

Nosaltres no volem ser d'un país on es publica en el butlletí oficial la successió del títol de duc de Franco; volem ser d'un país on la gent custodiava urnes sense preguntar al seu company què votaria. Nosaltres reconeixem l'1 d'octubre i no hi renunciarem, perquè volem un país millor, perquè Junts per Catalunya és la transversalitat, la centralitat i diversitat, però també el compromís amb l'1 d'octubre i el president Puigdemont.

A voltes escoltem que cal mirar endavant, i els dic Junts per Catalunya no només no oblida el passat i el present, sinó que, perquè mira el futur, no hi ha més opció que el compromís amb l'alliberament dels presos i les preses polítiques, la determinació per la defensa dels drets polítics de tots i cadascun dels diputats d'aquest Parlament, perquè la presidència de la Generalitat de Catalunya no ha de passar per cap toga espanyola, només ha de passar, com així ha estat, per les urnes i pels vots dels catalans.

Un país que no lluita per la salvaguarda dels drets civils i polítics és un país que no té futur. I per aquest motiu us demanem el vot favorable a les dues propostes de resolució.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, senyora Geis. És el torn, ara, del Grup Parlamentari Republicà, de la senyora Anna Caula.

Anna Caula i Paretas

Gràcies, president. Bon dia a tothom. Cloc, cloc, cloc, fins a l'infinit, un munt, incessant gota a gota, però constant. Cloc, cloc, una a una van caient; una gota d'aigua freda, ben freda, va caient en el mateix lloc, manté una cadència constant, dia a dia, potser a poc a poc, però va cremant la teva pell. És només el principi d'un dolorós final. L'anomenen la gota malaia.

I és que ho veiem i ho patim, malauradament, en la vulneració dels nostres drets i llibertats a l'Estat espanyol, que, cada vegada i de manera descontrolada, ens ho apliquen. I ja no són gotes malaies de tortura, sinó d'una tempesta, i amb trons i llamps, per desgràcia. Som aquí un cop més per denunciar el setge judicial que vivim un dia rere l'altre, un atac directe als nostres drets civils i polítics. La democràcia està suspesa a l'Estat espanyol, amb l'abús de poder, l'arbitrarietat, la seva persecució i l'intent d'acabar amb un moviment cívic, pacífic, popular i polític; un moviment de base de la gent, de més de 2 milions de persones. Estan liquidant el seu propi Estat i la poca reputació que els quedava.

I poden fer discursos, i inventar-se els relats que vulguin, però la causa és justa, i els fets que expliquen, irrealment. Per això, Nacions Unides accepta i tramita les denúncies. I això, malgrat que ho amaguin o en treguin importància, és internacionalment fonamental.

I ara esperen que Alemanya els faci una concessió. Tot això, en un procés cada cop més internacionalitzat, pendent de la resposta de quatre països: Bèlgica, Suïssa, Regne Unit i Alemanya. Bé, d'un ja en sabem la resposta. Però no perdem de vista que la vulneració de drets i llibertats d'expressió no és només amb les independentistes. Tothom que porti la contrària al Govern espanyol està en perill; tothom que no defensi les seves idees és enemic. Han prohibit llibres, cançons, tuits, titellaires, protestes al carrer a Múrcia... No tenim llibertat d'expressió; ningú està segur en aquest Estat, un estat que ens nega, que ens està negant els drets bàsics.

Estem en una situació d'emergència nacional i nosaltres defensarem en tot moment la sobirania del Parlament de Catalunya enfront de les ingerències del sistema judicial espanyol, que fa impossible aplicar amb normalitat els resultats del 21 de desembre. El Govern espanyol no està respectant els resultats de les urnes. No s'ha pogut investir els candidats Puigdemont ni Sànchez ni Turull. I en aquestes condicions tot és més difícil, per no dir impossible, quan al terreny de joc l'àrbitre és la més pura arbitrarietat.

Aquesta que els mostraré ara és la foto del 21 de desembre. Ens deien que sense violència es podia parlar de tot. Aquí ho tenen. Perquè és molt ràpid i senzill dir: «Tenim dos diputats a l'exili, tres a la presó, nou han estat obligats a dimitir», però és més difícil veure'ls les cares i anomenar-los pel seu nom. Són el president Carles Puigdemont, el vicepresident Oriol Junqueras, en Jordi Cuixart, en Jordi Sànchez, en Quim Forn, la Carme Forcadell, el Josep Rull, la Dolors Bassa, en Raül Romeva, en Jordi Turull, la Marta Rovira, la Clara Ponsatí, en Toni Comín, la Meritxell Serret, en Lluís Puig, en Carles Mundó i l'Anna Gabriel. Aprofito per fer arribar en aquest moment també una càlida abraçada a tots els familiars que avui ens acompanyen.

El 23 de març es recordarà molts anys, el recordarem molts anys, perquè ha marcat un abans i un després en la degradació de l'estat de dret a Espanya; divendres passat a cinc dels nostres companys i companyes que compartien escó amb nosaltres els varen prendre la llibertat i a una altra l'han portat a l'exili.

Dissabte ovacionàvem aquí a molts dels que ho estan patint, famílies i amics, sense oblidar els que els han precedit o són a l'exili. Ens direu que som victimistes i utilitzem el dolor de les famílies, el nostre propi dolor. Però no, un no rotund; aquestes apreciacions són excuses de mal pagador i no acceptar la realitat antidemocràtica del bloc del 155. Això és la crua realitat; és una manifestació d'humanitat, d'empatitzar amb el dolor aliè, més enllà de les diferències ideològiques o polítiques. Perquè són i han estat els nostres companys. Recordo que en Raül sempre deia una frase molt senzilla, que deia: «Per la política digna», i ell i la resta de companys per mi representen això. Perquè avui va d'això, de fer una política digna, no una política que ofegui les veus dissidents o les empresoni. Ofegar i callar les opinions que dissenyaven de les d'un govern de dretes del PP i els seus còmplices del 155 és política democràtica? Això és democràcia?

La democràcia no és dissimular o parlar de salutacions o altres frivolitats, sinó complir i acomplir amb els drets fonamentals, i defensar la llibertat d'expressió i opinió política, i més encara quan són els teus companys i companyes, elegits tan democràticament com tots i totes les que som aquí en aquest Parlament.

El Parlament és la seu de la sobirania popular, és qui ha de decidir qui és o no el president de Catalunya, no cap tribunal. La política es fa al Parlament i no a través dels jutjats. Però ho fan així perquè a les urnes sempre perden, sempre, i alguns de vostès això ho han oblidat o, pitjor, ho volen oblidar o fer com si no existís.

I, com a bona esportista, vaig aprendre aviat que tan important és saber guanyar com saber perdre. Per molt que la senyora Arrimadas ens repeteixi molt sovint que

ha quedat primera, vivim en una democràcia parlamentària i governa qui fa majoria. I sí, mireu-vos al mirall, cara a cara, sense vestits de luxe ni postureig de paper setinat: amb vostès no vol pactar ningú. (*Aplaudiments.*)

Els sentim un munt de cops assenyalant-nos amb el dit que som culpables de la fractura social. Certament, vostès donen contingut a la frase de *dime de qué presumes y te diré de qué careces*. Vostès parlen de la fractura social, vostès, que el seu partit va néixer i creix justament per provocar aquesta fractura. Això sí, vostès ho fan, però en donen la culpa als altres. No és només hipocresia, és pur cinisme.

Però tornem al que de veritat ens preocupa. El Parlament no és on comença tot, sinó que hauria de ser on acaba tot, on es legisla per fer lleis on el poble i la ciutadania se sentin identificats i no ofegats. No hi hauria un Obama president sense Martin Luther King i altres lluites, o cap dona presidenta o dret a vot sense el feminisme..., que sorgeixen del carrer i van contra les lleis injustes.

No fa ni un segle, als anys seixanta del segle xx, arreu es va moure la gent pels drets civils. Per sort, hem arribat on som. Patim una violació sistemàtica dels nostres drets i patim un abús abusiu i extralimitat de recursos jurídics i policials contra les nostres llibertats, les mínimes normes democràtiques, la nostra integritat física i psíquica; patim, estem patint un abús total de poder, i patim una creació de relats inexistents per fomentar una mentida, un munt de *fake news* que ens volen vendre com a relats, com tantes de les que fan servir el bloc del 155 amb el Govern espanyol al capdavant.

L'activista negra i feminista internacionalment reconeguda Angela Davis afirmava: «Les eines de l'amo no serveixen per desmuntar la casa de l'amo. La democràcia es forma i es transforma amb les lleis que són justes amb les reivindicacions del carrer», com ho van ser el feminisme o l'antiracisme, o ara, a casa nostra, com en d'altres països, l'independentisme.

La decisió de les Nacions Unides és una altra victòria de la democràcia enfront de l'estat autoritari i repressiu en què s'ha convertit l'Estat espanyol, una nova victòria com l'1 d'octubre, com la del 21 de desembre, totes dues amb unes situacions complicadíssimes i quan l'Estat no s'ho esperava –gota a gota d'aigua freda–, acompanyades d'altres titulars com: «El Tribunal Superior de Drets Humans condemna Espanya en dotze ocasions el 2016 per vulnerar algun dret», on afegiríem les conegudes per tortures i la recent per la crema de fotos del rei, i en sumariem tantes d'altres, amb l'admissió a tràmit de l'ONU, de la demanda de Puigdemont, per la vulneració dels seus drets. I fa poca estona hem sabut que Suïssa no té intenció d'extradir Anna Gabriel, en considerar que és un procés polític. Gota a gota, Espanya va perdent la seva credibilitat.

Sempre ens hem adreçat al món amb les nostres millors armes: les urnes, el pacifisme, la voluntat de diàleg fins a les últimes conseqüències. Hem mantingut la mà estesa fins i tot quan els nostres adversaris ens han volgut eliminar per guanyar-nos. Tenim grans projectes i propostes, com la que ens feia el president del Parlament: front comú per les llibertats i els drets civils, on molts moviments socials ja han manifestat la seva voluntat d'adhesió. I amb altres de més humils, com ara nous projectes que han arrencat perquè volem fer...

El president

Senyora Caula, hauria d'anar acabant.

Anna Caula i Paretas

...–vaig acabant–, dirigir-nos als països de l'exili, allà on els catalans han trobat justícia i respecte, països com Bèlgica, Suïssa, Escòcia. Ho agraïrem com millor sabem, amb una acció cultural que tot just comença: llibres i biblioteques a l'exili, concerts de música arreu, estrenes de pel·lícules. No només ens defineix el pacifisme, també amb l'esperit crític.

José Eduardo Agualusa, en la seva acceptació del premi internacional de Dublín, ja ho va dir: «La lectura desenvolupa en nosaltres el múscul de l'empatia i ens fa millors persones.»

El president

Senyora Caula...

Anna Caula i Paretas

Cinc segons. El país endegarà una campanya que tot just comença. La llibertat és una llibreria, com diu Joan Margarit; serà la nostra bandera. La farem arribar arreu; el món ha de saber que obrir les portes dels catalans i les catalanes a la seva llibertat vol dir obrir les portes a la democràcia, la pau, la cultura, la solidaritat i la lluita compartida entre pobles.

Gota a gota, la que patim és una tortura; gota a gota, la que volem és la de l'aigua temperada, l'aigua que dona vida.

Moltes gràcies. Gràcies, president.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, senyora Caula. Ara és el torn del Subgrup Parlamentari de la CUP - Crida Constituent. És el torn del senyor Carles Riera.

Carles Riera Albert

Gràcies, president. En primer lloc, la nostra solidaritat amb les víctimes de la violència policial d'aquests darrers dies, d'aquestes darreres hores; violència policial que denunciem, contra les mobilitzacions no violentes que en el nostre país s'estan donant per defensar els nostres drets i les nostres llibertats.

Avui aquest Parlament fa una passa que no hagués estat necessària si l'Estat espanyol no hagués segrestat la democràcia a Catalunya conculcant els drets civils i polítics dels diputats i diputades independentistes i negant la sobirania d'aquesta cambra a l'hora de determinar qui ha de ser candidat a la presidència del Govern. Una passa que no hagués estat necessària si l'Estat espanyol no hagués segrestat la sobirania del poble de Catalunya i la del seu Parlament. Tampoc hagués estat necessària si els grups majoritaris del sobiranisme i la mateixa presidència del Parlament no haguessin acatat aquestes prohibicions il·legítimes adaptant i retirant candidatures, suspent i ajornant plens i renunciant al dret inalienable al vot dels diputats a l'exili. Tanmateix, avui coneixem que Junts per Catalunya ha pres una decisió que compartim i celebrem: sol·licitar l'acceptació del vot delegat del president Puigdemont; felicitacions per aquesta decisió.

Cada cop que la democràcia recula, com hem dit reiteradament, davant la repressió i la dictadura, aquesta mossega més fort, com així també ho demostren les recents decisions del Tribunal Suprem. Només defensant drets i exercint-los tornarem la democràcia a Catalunya, només amb la sobirania retornarà l'autogovern. Avui el pacte amb l'Estat només té un nom: rendició. I la rendició ens durà a la foscor i a la ignomínia.

Però avui, sortosament, rectificuem el rumb i defensem, reivindiquem i afirmem els drets civils i polítics de tothom, també dels electes independentistes, per als quals també en demanem l'alliberament. L'Organització de Nacions Unides ens reforça assumint ja els casos de Jordi Sànchez i Carles Puigdemont. La internacionalització del cas català amb relació als seus drets avança, i la vergonya de l'Estat també. La vergonya d'un estat que, tal com ja ens va avisar el senyor Rubalcaba, està disposat a assumir el deteriorament de la seva imatge democràtica internacional si del que es tracta és de defensar el seu règim. Un estat sense separació de poders i que utilitza els tribunals per exercir la seva violència institucional, el seu terrorisme d'estat.

Avui ens sumem a les veus internacionals que clamen per una solució política i democràtica al conflicte polític entre Catalunya i l'Estat espanyol. Suïssa s'hi ha

sumat comunicant a Espanya la naturalesa –escoltin-ho bé– política dels delictes i acusacions que l'Estat espanyol vol carregar sobre Anna Gabriel i negant-ne, lògicament i com pot no ser d'una altra manera, la seva extradició.

Avui fem una passa que pot ser important per fer realitat ben aviat el que una gran part de Catalunya reclama, les eleccions del 21 de desembre van determinar i una creixent opinió pública internacional reconeix: la investidura de Carles Puigdemont com a president d'una Generalitat que volem republicana, un acte de sobirania elemental per començar a reconstruir la democràcia catalana, el pas més efectiu per obeir el mandat de l'1 d'octubre, el pas més efectiu per governar el camí cap a la construcció de la república, que tanta gent està demanant i que avui és l'únic camí per desenvolupar legislacions i polítiques públiques veritablement socials, al servei de la classe treballadora d'aquest país, i per superar la veritable i única fractura de la nostra societat, que és la de la desigualtat, a la que vostès contribueixen amb les seves polítiques socials i econòmiques des de l'Estat espanyol.

Avui aquesta proposta de resolució pot reobrir també l'esperança en la unitat de les forces independentistes; tant de bo les properes passes la confirmin. Investir Carles Puigdemont com a president legítim, fer república, tornar al camí de la dignitat nacional, que aquest Parlament destitueixi el règim del 78 a Catalunya i institueixi la república guanyada a les urnes i refermada als carrers. Aquest és el camí de la unitat; prenguem-lo.

Des de la CUP - Crida Constituent demanem un ple d'investidura *ja* per investir Carles Puigdemont com a president. I assumim i assumirem totes les responsabilitats institucionals i polítiques que calguin per fer-ho realitat, amb totes les conseqüències per fer-ho possible.

Moltes gràcies.
(*Aplaudiments.*)

El president

Gràcies, senyor Riera. És el torn ara, per posicionar-se, del Grup Parlamentari de Ciutadans, de la senyora Inés Arrimadas.

(*Pausa.*)

Sí. Digui'm, senyora Arrimadas.

Inés Arrimadas García

Voldria fer la intervenció des de l'escó.

El president

Com vulgui.

Inés Arrimadas García

Serà molt breu. Serà una intervenció muy breve porque esto ya no se trata de discrepancias políticas, legítimas y sanas en una democracia, que se pueden debatir y votar en un parlamento. Esta propuesta que presentan los grupos de la separación, los grupos del *procés* separatista, incluye una enorme barbaridad, que no sé si ustedes son conscientes de lo que supone votar esta barbaridad. Y, además, incluye, pues, dos grandes falsedades.

En primer lugar, la primera falsedad: el señor Puigdemont no es presidente de la Generalitat. Y el primero que lo sabe y el primero que lo reconoce..., fue el señor Torrent, porque ha propuesto a dos candidatos más para ser presidentes de la Generalitat. Por tanto, reconoce, pública y explícitamente, que el señor Puigdemont no es presidente de la Generalitat.

De hecho, ahora parece que el señor Sánchez, que decía que iba a dejar el escaño y se iba a quedar en el sector universitario, ahora parece que vuelve a retomar y quiere ser presidente de la Generalitat. Entre el señor Turull, el señor Sánchez y el señor Puigdemont, esto parece el juego de la silla. Pero, vamos, que les recuerdo,

y les digo: dejen de mentir, incluso a sus votantes, porque el señor Puigdemont fue presidente de la Generalitat, pero ya no lo es.

Segunda falsedad: no, señoras y señores diputados del *tripartit* separatista, la ONU no ha dado la razón al señor Sánchez –la ONU no ha dado la razón al señor Sánchez. Lean –lean– la respuesta de procedimiento, como un acuse de recibo, que ha emitido esta institución. Dice, textualmente, que «en ningún caso supone posicionarse sobre el fondo de la cuestión», en ningún caso entra en el fondo. (*Aplaudiments.*)

Ustedes piensan y defienden públicamente que España es un país totalitario y que España es un país dictatorial. Pues bien: esa es su opinión, que no es compartida por ninguna de las instituciones internacionales ni europeas. Y podemos repasar muchísimos listados en los que España es una democracia absolutamente plena. Yo solo les digo, les pido, les recomiendo, más bien, que salgan de la burbuja del *procés* –salgan de la burbuja del *procés*. Porque fuera de la burbuja del *procés* no hay nadie que considere que España es un país totalitario y dictatorial. Nadie. Salgan de la burbuja del *procés*.

Y, por último, y lo más importante, que es la barbaridad que se va a votar ahora aquí mismo. ¿Ustedes pretenden decidir en el Parlament quién tiene que salir de la cárcel? ¿Qué será lo próximo? ¿Que ustedes decidan quién tiene que entrar en la cárcel? ¿Eso va a ser lo próximo? (*Aplaudiments.*)

Ya... (*Aplaudiments.*) En este Parlamento no le podemos decir a la justicia, ni española ni alemana, lo que tiene que hacer. ¿Les están ustedes diciendo a la justicia alemana y a la justicia española, dos países democráticos de la Unión Europea, ustedes, quién tiene que entrar en la cárcel, quién tiene que salir de la cárcel? Pero, ¿se dan cuenta de la barbaridad que esto supone, más allá de las discrepancias políticas, de que ustedes puedan no estar de acuerdo legítimamente con una resolución judicial? ¿Se dan cuenta de que es una barbaridad que ustedes decidan quién sale o entra en la cárcel? ¿Se dan cuenta de que aquí somos un poder legislativo para hacer leyes no para decirles a los jueces qué es lo que tienen que hacer?

Nosotros, como demócratas, respetaremos lo que la justicia alemana y lo que la justicia española decidan, porque somos demócratas, y porque sabemos muy bien que cuando nos presentamos a una lista electoral, no somos quienes para decidir quién entra o quién sale de la prisión.

Le digo... Nosotros hemos mirado, y ya sabemos cuál es su idea de democracia. Lémos con muchísima atención su ley de transitoriedad jurídica. Ese panfleto sin ningún tipo de aplicación jurídica, pero que era una declaración de intenciones política. En esa ley ustedes decían textualmente que el todopoderoso... –eso no, eso lo añadido yo, ¿eh?–, el presidente de la Generalitat iba a elegir a dedo al presidente del Tribunal Supremo, y que incluso podía no ser ni juez de carrera, sino que podía ser, simplemente, pues, un jurista de reconocido prestigio. ¿Esa es la república que ustedes han querido construir? ¿Esa es la república por la que ustedes han hecho romper en dos a la sociedad catalana? Eso es una barbaridad.

Y, para acabar, quiero recordar la barbaridad que en este Parlamento se dijo por parte del presidente Torrent, el presidente del Parlament, que dijo, textualmente, que ningún juez, ningún gobierno ni ningún funcionario tiene la legitimidad para perseguir al presidente de todos los catalanes. ¿Se da cuenta usted de la barbaridad que es eso? ¿Se da cuenta usted de que lo que está diciendo es que en el Parlamento balear se pueda votar que el presidente balear no entre en la cárcel? ¿Se está dando cuenta usted de que está diciendo que en la Asamblea de Madrid, con mayoría del Partido Popular en tiempos pasados, se ha podido votar que un presidente de la Asamblea de Madrid no entre en la cárcel? ¿Se da cuenta de que usted está diciendo que en el Parlamento andaluz se puede votar que Chaves y Griñán no entren en la cárcel? ¿Se da cuenta de la barbaridad que usted está diciendo, señor presidente del Parlament? ¿Se da cuenta? (*Aplaudiments.*)

La discrepància és legítima. El poder criticar una decisió judicial con la que uestedes no están de acuerdo es legítimoy es razonable, lo pueden hacer, pero no se puede votar en este Parlamento quién tiene que entrar o salir de la cárcel ni se puede decir que los políticos tenemos inmunidad.

Por favor, reflexionen sobre lo que este Parlamento está a punto de hacer. Es mucho más grave que una discrepància política legítima y sana en democracia. Nosotros vamos a respetar las decisiones judiciales. Y ponemos de manifiesto que lo que había detrás de este *procés* son las ganas de impunidad y de poder todopoderoso para los políticos, que es lo que algunos persiguieron por delitos de corrupción y que ahora se está ampliando a otro tipo de delito. Suerte que vivimos en un país de la Unión Europea del siglo XXI, donde los parlamentos no decimos quién entra o sale de la cárcel, donde los parlamentos no decimos a la justicia alemana o española qué es lo que tienen que hacer. Suerte.

Suerte que vivimos en un país de la Unión Europea del siglo XXI y no en esa república con la que uestedes están soñando y que no llegará. Porque, desde luego, sería una república independiente, probablemente, en sus sueños, pero lo que no sería nunca es democrática.

Muchas gracias.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, senyora Arrimadas... *(Persisteixen els aplaudiments.)* Gràcies, senyora Arrimadas. És el torn, ara, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. És el torn del senyor Pedret.

Ferran Pedret i Santos

Gràcies, president. Diputats, diputades, també les persones que ens segueixen des del públic o a través dels mitjans que posa a disposició el Parlament, provem de començar per allò en el que podem estar d'acord. I s'ha fet menció, en intervencions anteriors, a algunes qüestions amb les que podem estar d'acord.

En primer lloc, la necessitat d'un major grau d'empatia amb les posicions dels adversaris, dels que discrepen de les nostres pròpies posicions, i una major capacitat d'empatia també amb les persones que pateixen les conseqüències d'aquest procés polític que ha causat de manera molt evident una profunda divisió a la societat catalana. Hem de fer, crec, tots i totes, plegats i plegades, l'esforç de fer un exercici d'empatia amb les persones que pateixen. Sobre això espero tenir ocasió de tornar-hi cap al final de la intervenció.

Altres qüestions amb les que estem d'acord, de les que s'han dit o de les que es plantegen en la proposta de resolució o les propostes de resolució que han defensat els tres grups que les presenten: nosaltres estem plenament d'acord amb tot el contingut del Pacte internacional de drets civils i polítics i amb la necessitat que es respecti tot allò que el Pacte internacional de drets civils i polítics contempla. I, en concret, respecte a l'article 25, i específicament respecte al seu apartat c, hi estem molt d'acord. És un apartat que parla del dret de tenir accés en condicions generals d'igualtat a les funcions públiques del seu país. Hi estem plenament d'acord. I hi està també la Constitució espanyola, que en el seu article 23.2 diu, així mateix: els ciutadans –ho afegeixo per fer-ho comprensible– «tenen dret d'accedir en condicions d'igualtat a les funcions i càrrecs públics amb els requisits que assenyalin les lleis». I és quelcom que cal dirimir, en primer lloc, a través dels procediments interns, si l'afectació concreta que han tingut aquestes persones de les que es parla en la proposta de resolució i que es postulaven a la investidura com a presidents de la Generalitat de Catalunya, d'acord amb les limitacions que estableixen les nostres lleis, és conforme al que preveu la Constitució com a dret fonamental i al que preveu el Pacte internacional de drets civils i polítics, subscrit el 76 i ratificat el 77 per Espanya.

En canvi, he de dir que discrepem de la lectura que fan vostès d'aquest avís de rebuda que ha fet el Comitè de Drets Humans de les Nacions Unides respecte a, diguem-ne, la queixa individual presentada i que ha donat origen a aquesta proposta..., a aquestes propostes de resolució i al debat que tenim avui.

S'ha comentat, i nosaltres hi coincidim, que això no és ni tan sols una admissió a tràmit, és un avís de rebuda en el que tampoc es prenen mesures cautelars. El Comitè de Drets Humans no és un tribunal. En tot cas, forma part d'aquests mecanismes internacionals que emeten informes o dictàmens que es coneixen, diguem-ne, com a *soft law* en el dret internacional, i, per tant, no dicta mesures cautelars. Té previst, entre les seves normes, la possibilitat de fer una sèrie de recomanacions, que es produeixen amb caràcter bastant general sempre que hi ha la possibilitat de que estiguin drets fonamentals en risc, cosa que fa, per cert, que davant de queixes individuals davant del Comitè de Drets Humans això sigui bastant freqüent.

Però és que la mateixa resolució ja ho diu. Diu que obre un termini de sis mesos perquè les parts posin sobre la taula tots aquells arguments respecte a l'admissibilitat de la queixa, d'una banda, i després respecte al fons de l'assumpte, de l'altra.

Per tant, tenint en compte, a més, que un dels pressupòsits de l'admissibilitat és que s'hagin esgotat les vies internes, doncs, ja veurem què és el que finalment es resol respecte a l'admissió d'aquesta queixa. Però, en qualsevol cas, coincidim, com deia, en la necessitat del respecte a les disposicions del Pacte internacional de drets civils i polítics i de la mateixa Constitució, de l'Estatut i del Reglament del Parlament de Catalunya. Respecte a tot això, estem d'acord.

Ara bé, una qüestió més delicada, que és la qüestió a la que també es feia referència en totes les intervencions anteriors, que és la qüestió de que el Parlament demani l'alliberament de les persones que es troben en situació de presó preventiva.

Mirin, nosaltres no considerem que una institució que forma part del poder legislatiu, com és el Parlament de Catalunya, pugui adreçar-se al poder judicial a dir-li què és el que ha de fer, eh? Ho poden fer, des de les seves diferents posicions polítiques, els individus, els grups, els partits polítics, associacions; la societat civil, tota, pot opinar respecte a les resolucions judicials, criticar-les –criticar-les– durament.

I, de fet, el nostre partit polític ha fet consideracions respecte a alguns tipus penals per als quals s'acusa a persones que estan en situació de presó preventiva i ha considerat que, diguem-ne, segurament la tipicitat no està del tot acreditada respecte a les conductes descrites, i també ha fet consideracions respecte a la mateixa mesura cautelar de presó preventiva. Però la crítica no eximeix del respecte a les resolucions judicials, i institucions com el Parlament de Catalunya han de ser especialment curoses amb això, per raons que s'han exposat i també per raó del paper que vol jugar o que hauria de voler jugar el Parlament de Catalunya en la resolució del conflicte polític en el que estem situats.

Però nosaltres..., els ho diem ben clar, nosaltres, a les persones que estan en aquestes situacions, nosaltres, les volem lliures –les volem lliures. Hem estat anys davant el menysteniment de molts dels que vostès, diguem-ne, consideren màxims líders del moviment independentista. Hem estat anys intentant advertir de les conseqüències socials i polítiques d'entestar-se en un xoc de legitimitats. Sovint havien usat, vostès, la metàfora de saltar el mur, eh? Presentaven la llei, la Constitució, l'Estatut, com un mur infranquejable que calia saltar.

I nosaltres els dèiem, i els havíem dit des d'aquest mateix faristol, que procedir a saltar el mur l'únic que faria és situar un mur entre catalans i catalanes, cosa que efectivament ha passat. Estem avui molt més dividits que abans de donar determinats passos que es van donar en aquest Parlament el 6 i 7 de setembre, el 10 d'octubre o el 27 d'octubre; molt més dividits que aleshores. I, francament, no serà perquè nosaltres no vam fer tot el que estava a la nostra mà, no vam dir tot el que estava a la nostra mà per intentar que arribéssim..., per intentar evitar que arribéssim a una situació com aquesta.

Recordaran, potser, la jornada llarga i tensa del 26 d'octubre, en la que ens vam oferir a intentar que anéssim a unes eleccions al Parlament de Catalunya, convocades pel president Puigdemont, i evitar tot això, tota la situació en la que ara ens trobem. No ha estat possible; no ha estat possible malgrat tots els esforços. Ara hem de decidir si continuem aprofundint en el conflicte, si continuem amb una política de blocs amb retrets permanents, o si intentem buscar els espais, els marcs de diàleg necessaris per reconstruir alguns consensos bàsics a la nostra societat, que ens permetin sortir de la situació actual.

Lamentablement, de les intervencions que m'han precedit, no en puc sortir especialment optimista respecte a un canvi de dinàmica en això. Però crec que faríem bé d'aprofitar el Ple d'avui i els que puguin venir per intentar iniciar aquest camí que penso que alguns intentaven iniciar també en el Ple que vam tenir dissabte passat.

Mirin, els deia que volia tornar al final de la meua intervenció a la qüestió de l'empatia. Jo els he dit..., i els ofereixo la meua empatia i la del meu grup amb el seu patiment; crec que el puc comprendre, encara que no gosaria dir que el puc comprendre plenament, perquè crec que només qui està passant per situacions d'aquestes pot saber realment què és el que es viu. Però també els demano que facin un esforç d'empatia amb els nostres simpatitzants, militants, amb els nostres electes, amb els de les altres formacions polítiques que no són independentistes, que des de fa molt temps, i amb especial intensitat en els darrers temps, estan veient com les seues del seu partit estan sent vandalitzades, atacades a cops de pedra, estan veient com se'ls assenyala individualment en plens municipals i estan veient també com es difonen les dades personals, com la del seu domicili, a través de les xarxes, per si algú els vol deixar algun encàrrec.

Crec que faríem bé en el Parlament de Catalunya de denunciar tots –tots– els insults, amenaces –també els adreçats, evidentment, contra vostès i contra els seus dirigents–, tots els insults, amenaces i les agressions, els atacs vandàlics contra seues polítiques, i que faríem bé d'intentar, cadascú en la nostra responsabilitat i adreçant-nos a l'espai que se sent representat per nosaltres, de fer una crida a la serenitat, a la calma, a intentar destensar el conflicte i a intentar buscar solucions polítiques a un conflicte que és eminentment polític i que no trobarà solució per la via judicial, sinó per la via del diàleg i la política.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, senyor Pedret. Ara és el torn del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem. Senyor Domènech...

Xavier Domènech Sampere

Moltes gràcies, president. Diputats, diputades, portem, en una sola setmana, tres plens imprevistos, certament en unes circumstàncies absolutament extraordinàries que probablement han portat a la convocatòria d'aquests tres plens en poc més d'una setmana, però certament, convoquem els plens que convoquem, amb unes circumstàncies que cada cop són més dures i més extraordinàries, hi ha tres coses que, més enllà dels plens, segueixen exactament igual. Ahir va fer cinc mesos de l'aplicació del 155, cinc mesos de la intervenció de les nostres institucions i del nostre autogovern. Fa tres mesos, més de tres mesos, que es van celebrar les eleccions del 21 de desembre, i, mentre no sortim del 155 i mentre no formem govern, cada cop tenim més embats repressius, hi ha més presos, hi ha una situació més dura, i no sortim d'aquest cicle que sembla sense fi.

Tornem a estar, de nou, en aquest tercer Ple, comentant noves propostes de resolució, que esperem, sincerament, que el conjunt de propostes de resolució, no només de les que parlem ara, no se les endugui el vent, en nous plens i noves propostes de resolució. Dues propostes de resolució, en aquest cas, que afirmen justament, de

nou, la injustícia del que estem vivint i la necessitat de defensar els drets polítics de Jordi Sànchez, Jordi Turull i Carles Puigdemont, però semblen assenyalar –i crec que és claríssim també– no només la lluita per aquests drets, sinó la voluntat, de nou, de tornar a la casella de sortida; la voluntat, de nou, de buscar la investidura de Carles Puigdemont.

Pot ser just, però tornem enrere. I probablement, quan tornem enrere, pot ser molt apoteòsic, pot ser molt digne, pot tindre un gran contingut èpic, però probablement, quan tornem enrere, és perquè no sabem anar endavant, no sabem com tirar endavant, atrapats en un cicle sense fi cap a què?, cap a noves eleccions? Perquè aquí el que caldria respondre, en aquestes propostes de resolució, és quin sentit últim tenen, quin fi últim tenen. Es tracta d'investir de nou Puigdemont? D'acord, Puigdemont. I després què? Més processats? En aquest cas, els de la Mesa? Més presos? Més plens? Més resolucions? Després què? Quin és el sentit del que s'està proposant? Perquè, sí, és cert, el moment és greu, és cert, i demanda respostes, absolutament cert. Respostes, no més preguntes; respostes.

En aquest sentit, en el cor de la lluita pels drets i les llibertats, ens hi trobarem. En nous intents d'anar contra una paret una vegada i l'altra, no. Fa tan sols quatre dies, jo reclamava en aquesta mateixa cambra un bloc democràtic, amb aliances transversals, i deia: «un bloc que vagi de Comissions Obreres a Òmnium Cultural». Ahir, joiosament, naixia l'Espai per la Democràcia i la Convivència, que inclou una transversalitat que va dels grans sindicats fins a Òmnium, passant per Unió de Pagesos, Confavc, Lafede, l'Associació d'Actors i Directors Professionals de Catalunya i moltes més que falten encara per venir; aquí no hi sobra ningú, hi fem falta tots i totes. És una immensa notícia que, provinent de la societat civil, es construeixi aquest bloc democràtic i transversal que demanàvem just fa poc temps en aquesta cambra; que es constitueixi, a més a més, apellant a l'esperit de l'Assemblea de Catalunya, als quatre punts de l'Assemblea de Catalunya: llibertat per fer efectiu l'accés del poble al poder econòmic, amnistia, recuperació de les institucions i l'autogovern de Catalunya en el camí de l'exercici del dret a l'autodeterminació, i el quart, massa vegades oblidat, coordinació de les lluites per la llibertat de tots els pobles peninsulars.

Necessitem que aquest esperit que ja s'està produint a la societat es tradueixi també en aquesta cambra i que es faci govern, govern d'una vegada. Govern per a què? Perquè, davant de la incertesa, aquest Govern ens faci més forts i no més dèbils; davant l'enfonsament, ens permeti començar a caminar d'una vegada; davant la humiliació, ens permeti parlar de tu a tu amb l'Estat.

Aquest Govern l'hauria de formar la majoria més simple sortida de les urnes el 21 de desembre, no hem parat de dir-ho. Però després de tres mesos de bloqueig i negociacions no sembla que de moment estiguin vostès en disposició de formar govern. Semblen tornar enrere, no avançar cap endavant. I, de fet, sembla que dins d'aquesta majoria pot haver-hi sectors que tinguin la temptació que, davant de la falta de respostes, davant del plantejament només de preguntes, tornem a eleccions. I hauré fallat i hauran fallat al conjunt del poble de Catalunya.

Hem de començar a treballar ja en una proposta per recuperar l'autogovern i retirar el 155. Aquest és el consens bàsic d'aquesta cambra. En aquest sentit, en aquest Ple el senyor Miquel Iceta, al Ple anterior, feia una afirmació que porta a reflexió; deia: «Estem molt lluny del consens necessari per formar un govern transversal», deia: «Seria el millor per a tots i totes, però estem molt lluny del consens necessari. Però, en canvi, estem molt a prop de caure a l'abisme.» Probablement amb els anys tots ens preguntarem què vam fer en aquell moment que estàvem tan a prop de caure a l'abisme. Aquest és el camí que per nosaltres hauré de recórrer per no caure a l'abisme.

Perquè en aquests moments, que són uns moments durs, són uns moments d'incertesa, en aquests moments el que hi ha i veiem que hi ha és més temor a ser qualificats com a traïdors que a fer propostes per avançar el país; hi ha més concentrar-se

en els problemes que en les solucions. I en aquest sentit hem de fer quelcom. Davant d'això, què fem? Ens quedarem quietes, cadascú i cadascuna de nosaltres en el seu lloc? Ens quedarem quietes mentre veiem que tot s'ensorra?

En aquest sentit, jo ho repeteixo: vostès, majoria, tenen la responsabilitat i el dret de fer govern; facin-lo. Però, si no ho fan, fem tots i totes un pas enrere per fer d'una vegada tots i totes un pas endavant que sigui un pas per al país. Un pas enrere dels partits per fer un pas endavant com a país. Un pas enrere del poder i el partit per fer un pas endavant com a país.

Estem clarament en un moment de reacció; però també hi ha llavors d'esperança i canvi, també en tot el que hem viscut hi han llavors d'esperança i canvi. Hi ha hagut mobilitzacions històriques per reclamar diverses sobiraniaes. Vam veure el 8 de març una mobilització històrica de les dones en aquest país, que marcarà un abans i un després. Hem vist com els nostres avis i les nostres àvies s'han mobilitzat pel nostre futur, pel futur de tots i totes. Agafem el bo i millor de tots nosaltres, de les nostres esperances, i fem govern.

Un govern ampli, transversal, amb personalitats independents, perquè tenim massa motxilles, potser; doncs, fem un pas enrere perquè el país faci un pas endavant. Amb personalitats independents de referència per al conjunt de la societat catalana, que representin les sensibilitats democràtiques del conjunt del país. Si es diu que això ja no va d'independència, sinó que va de democràcia, fem el Govern que vagi de democràcia d'una vegada.

I en aquest sentit un govern que tingui quatre grans objectius –quatre grans objectius. La recuperació de les institucions catalanes i la fi del 155, la fi de la judicització i la llibertat de les preses i els presos. Un pla de xoc davant una desigualtat i una injustícia cada dia creixent: aplicació de la renda garantida, mesures urgents en justícia de gènere, habitatge, educació i sanitat. Desenvolupar noves vies de solució política a partir d'amplis acords transversals, de país, fora de qualsevol unilateralitat contra una part de la població, per avançar cap al reconeixement d'un nou estatus polític de Catalunya, més enllà d'un marc autonòmic que, es digui o no es digui, tothom sap que està superat a Catalunya. Per tant, un govern que tingui, alhora, un mandat de temps limitat en el temps, i el compromís d'aquells i aquelles que l'encapçalin, d'aquestes personalitats que poden representar el conjunt de sensibilitats del catalanisme i democràtiques del país, de no presentar-se a noves eleccions. Un govern, en definitiva, de les nostres esperances, dels nostres anhels, de les nostres conviccions i de totes les nostres dignitats que, agafant el bo i millor del catalanisme i el progressisme d'aquest país, ens permeti refer-nos, refer-nos d'una vegada, i mirar endavant amb esperança, mirar endavant amb esperança d'una vegada. Superem el passat i que s'imposi el Govern del poble.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, senyor Domènech. És el torn ara del Subgrup Parlamentari del Partit Popular, el torn del senyor Xavier García Albiol.

Xavier García Albiol

Senyor president, senyors i senyores diputats..., lo primero que quiero decir es que la celebración de este Pleno es un error. Y es un grave error porque este Pleno hoy no va a aportar nada positivo, no va a aportar ninguna solución, y lo único que va a lograr es enquistar aún más, si cabe, el problema. Las mociones y el Pleno en general, es evidente que tienen dos claros motivos, tienen dos claras voluntades: la primera, seguir instalados en este desafío al Estado, este desafío al estado de derecho, y satisfacer y avalar a los radicales que están sembrando el conflicto y el caos en distintos puntos de Cataluña.

Hoy, con la celebración de este Pleno, los diputados y las diputadas independentistas están actuando, ustedes, como el bombero pirómano: encienden el fuego del conflicto social y luego pretenden o van a pretender apagarlo con las palabras. Y quiero decirles muy claro que la gasolina de ese fuego que en estos momentos está afectando, desde el pasado fin de semana, a calles y carreteras de Cataluña es la gestión que ustedes están haciendo de los momentos políticos que estamos viviendo.

He escuchado con mucha atención la intervención de los representantes de los tres partidos independentistas, y mi conclusión final es una petición: pedirles que por favor dejen de mentir a todas horas, que por favor digan la verdad. Ustedes, los catalanes, tienen que saber que le tienen pánico a decir la verdad a sus seguidores. Saben que defienden una causa imposible e inadmisibles en una democracia mínimamente seria.

No es presentable ni es de recibo escuchar, como hemos podido oír hoy, que en España no se respeta la democracia, que en España no se respeta la libertad, que no se respeta la libre expresión.

Al señor Carles Riera, de la CUP, yo quisiera preguntarle si no lleva cinco o seis años diciendo desde aquí lo que le viene en gana. Si no lleva cinco o seis años defendiendo ideas independentistas de ruptura de Cataluña con el resto de España. Y yo no veo que el señor Carles Riera en estos momentos esté en una cárcel por defender sus ideas, ni tengo la impresión de ver ningún carcelero, ¿eh?, en mi entorno.

Al señor Roger Torrent, al presidente del Parlament de Catalunya, quiero decirle que yo no tengo la impresión, después de haber escuchado su intervención el pasado domingo, de que nadie le esté reprimiendo decir aquello que cree y defiende, que es una auténtica temeridad, lo que ocurrió el pasado domingo después de escuchar sus palabras. Y aquí está, presidiendo este Pleno con total libertad, como no puede ser de otra manera.

Por eso hemos de decir las cosas como son. Y las cosas son como son..., es que la propuesta de resolución que hoy ustedes nos presentan, lo único que pretende es desviar la atención de la realidad. Porque la realidad, por ejemplo, no es que el señor Jordi Sánchez esté en Soto del Real por ser independentista, el señor Jordi Sánchez está en Soto del Real por asaltar un coche de la Guardia Civil, por ponerse encima del capó... (*forta remor de veus*) a defender una subversión, ¿eh?, por eso está el señor Jordi Sánchez en la cárcel Soto del Real.

Y el señor Puigdemont, si está en una cárcel de Alemania, no lo está por sus ideas. El señor Carles Puigdemont está en una cárcel de Alemania por intentar provocar la ruptura de Cataluña con el resto de España. Y esto tiene un nombre, que es un golpe al Estado, al Estado democrático que representa y que es este país.

Este fin de semana –este fin de semana– un periodista, en un medio de comunicación, no de Madrid, ¿eh?, sino en un medio de comunicación escrito, de Cataluña, concretamente en *El Periódico de Catalunya*, escribía lo siguiente: «El independentismo ha abrasado las instituciones catalanas, ha reventado el modelo de partidos, ha quebrado la convivencia entre catalanes, ha enfrentado a buena parte de ellos con el resto de españoles, ha puesto en crisis el sistema del conjunto de estado y ha erosionado la reputación internacional. Yo lo suscribo y añado: el independentismo no ha ganado. El independentismo, como se ha demostrado, no ha podido salirse con la suya.

Esta nación es muy grande. España no es un invento de hace cuatro días, y pueden tener la seguridad de que somos muchos los catalanes que nos sentimos muy orgullosos de ello.

Muchas gracias.

El president

Gràcies, senyor García Albiol. A continuació, per indicar les esmenes que s'accepten i el text que es posa a votació, té la paraula, per un temps de dos minuts, la senyora Gemma Geis.

Gemma Geis i Carreras

Bon dia, una altra vegada. Amb relació a les esmenes, doncs, tant el Grup Parlamentari Republicà com la CUP, doncs, òbviament, no acceptem cap de les esmenes que ens han presentat. I per fer molt breument en aquests dos minuts uns comentaris, doncs, bé, a la senyora Arrimadas, quan parla vostè dels «grups de la separació», ja entenc per què després nosaltres no l'hem de saludar, perquè la primera que es separa és vostè; per tant, no entraré aquí. I quan vostè parla de les «burbujas», jo suposo que es deu referir a les «burbujas» dels sondejos electorals d'abans del 21 de desembre, que ningú li donava la victòria als grups republicans d'aquest Parlament.

Amb relació al Partit Socialista, doncs, li agraeixo molt el to al diputat Pedret. Dir que, per part de nosaltres, doncs, condemnarem sempre qualsevol tipus de coacció a l'activitat parlamentària de qualsevol diputat o diputada elegit al Parlament de Catalunya. Crec que aquesta és una línia vermella infranquejable, i, per tant, en aquests punts d'acord ens hi trobarem, però també demanem fets –demanem fets. Estem en un moment d'una anormalitat democràtica, i, per tant, més enllà d'aquest to, doncs, demanem fets perquè realment puguem continuar sumant.

Sobre les discussions jurídiques de l'efecte del conveni, doncs, no ho farem aquí. Però, sobretot, els reclamem, que el moment és greu... i, per tant, més enllà del to, actuïn en algun sentit quan tenim presos polítics aquí, o famílies aquí, a l'hemicicle.

En relació amb en Xavier..., doncs, bé, dir-li que nosaltres també tenim Govern, i tenim un acord i el podem fer efectiu, però hem intentat tres investidures i, com bé saps –i tindràs empatia amb nosaltres–, estem rebent l'investida, no?, de la repressió. I, per tant, com més aviat millor també volem aquest 155 fora. Però també li faria la reflexió de: no ens creguem que el 155 marxarà mai. Mai més serà res igual.

I com que vostè ha presentat –que m'ho he anotat– els eixos, no?, d'aquest acord..., clar, parlava de moltes polítiques que ja es van fer en l'anterior legislatura, i vostè deia: «No tornin enrere.» I jo li dic: moltes d'aquestes polítiques... (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*), quan trobem en la inconstitucionalitat del Tribunal Constitucional que el que, al final, nosaltres el que volem és la república per poder implementar totes aquestes mesures perquè el que volem és el progrés, les polítiques públiques socials, doncs, tornarem també a recular perquè el Tribunal Constitucional ens paralarà cada una d'aquestes competències que nosaltres volem i hem exercit i estem disposats a tornar a exercir.

Però la república i l'1 d'octubre, per nosaltres, també, són irrenunciables, si bé en aquest camí dels drets civils, de la lluita, de la democràcia...

El president

Senyora Geis?

Gemma Geis i Carreras

...sempre hi serem. I... –un moment només ja, president, si us plau–, i amb relació al PP, doncs, bé, sempre havia cregut que en democràcia es podia parlar de tot i vostè ha dit i ha afirmat que és inadmissible la idea de la independència i de la república. Així és com vostès entenen la llibertat de pensament.

I com deia la..., quan dèieu «parlar, mentir», sempre..., hi ha una frase que crec que és molt adient, que sempre t'has de veure emmascarat per una paella bruta.

(*Aplaudiments.*)

El president

Gràcies, senyora Geis. Entenc, senyora Geis, pel que ha comentat, que no s'accepta cap esmena. Per tant, es vota el text, tal com estava plantejat originàriament, eh?

(*Elisenda Alamany Gutiérrez demana per parlar.*) Sí, senyora Alamany?

Elisenda Alamany Gutiérrez

President, demanem la votació per punts, si és possible.

Gràcies.

El president

De totes dues propostes de resolució? *(Pausa.)* D'una de les dues..., de totes dues, eh? *(Veus de fons.)* Molt bé.

Atès que han demanat votació separada de tots els punts, procediríem a votar punt per punt, eh?

(Carlos Carrizosa Torres demana per parlar.) Sí, senyor Carrizosa?

Carlos Carrizosa Torres

Sí, para explicar el por qué no vamos a votar el punto número 1 de la propuesta de resolución llamada «d'alliberament dels diputats processats».

Nosotros, como ha explicado la señora Arrimadas, no aceptamos, no nos parece aceptable, la injerencia del poder..., de un poder legislativo sobre el poder judicial.

Por lo tanto, en el punto en el que se refiere a los jueces y les dice lo que tienen que hacer, quién tiene que entrar y salir a prisión, nosotros simplemente no vamos a votar este punto.

El president

Molt bé. Gràcies, senyor Carrizosa.

Per tant, passariem a la votació de la Proposta de resolució sobre l'alliberament dels diputats processats... *(Veus de fons.)* Disculpi, sí. Cridarem a votació, sí. Fem primer l'avís, crida a votació, i després procedirem a la votació.

(Pausa llarga.)

Molt bé.

Procedirem a la votació d'aquesta primera proposta de resolució: la Proposta de resolució sobre l'alliberament dels diputats processats i la garantia de llurs drets polítics. Com hem dit, i tal com s'ha sol·licitat, votarem punt per punt.

Per tant, començarem la votació del primer punt d'aquesta resolució.

Comença la votació.

Aquest punt d'aquesta proposta de resolució queda aprovat per 74 vots a favor, 20 en contra, cap abstenció.

Passarem, per tant, ara, a la votació del segon punt d'aquesta proposta de resolució.

Comença la votació.

Aquest segon punt d'aquesta proposta de resolució queda aprovat per 66 vots a favor, 64 en contra i cap abstenció.

Disculpin que a la votació anterior m'he oblidat d'un dels vots delegats, eh?, per tant, s'ha de comptar el vot delegat que m'havia oblidat a la passada votació.

Passem a la votació del tercer punt i darrer d'aquesta proposta de resolució.

Comença la votació.

Aquest tercer punt de la proposta de resolució queda aprovat per 76 vots a favor, 56 en contra i cap abstenció.

I passariem ara a votar la proposta..., la segona proposta de resolució, presentada pels grups parlamentaris de Junts per Catalunya, Grup Parlamentari Republicà i la CUP - Crida Constituent, que és la Proposta de resolució sobre el compliment de les mesures cautelars acordades pel Comitè de Drets Humans de l'ONU per a garantir els drets polítics del diputat Jordi Sànchez i Picanyol.

En aquest cas, també votarem separatament punt per punt. Per tant, començarem amb la votació del primer punt d'aquesta proposta de resolució.

Comença la votació.

Aquesta proposta de resolució s'aprova per 68 vots a favor, 64 en contra i cap abstenció.

I passariem ara, per tant, a votar el segon punt d'aquesta proposta de resolució.

Comença la votació.

Aquest segon punt queda aprovat per 76 vots a favor, 56 en contra i cap abstenció.

Proposta de resolució sobre el respecte a la convivència i la neutralitat institucional

250-00106/12

Finalitzada la votació d'aquestes propostes de resolució passariem al debat i votació de la resta de propostes de resolució que s'han presentat. En aquest cas, el tercer punt de l'ordre del dia és el debat i votació de la Proposta de resolució sobre el respecte a la convivència i a la neutralitat institucional; una proposta de resolució presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans.

Per tant, per presentar aquesta iniciativa, en primer lloc, té la paraula, per un temps màxim de deu minuts, com hem fet abans, la senyora Inés Arrimadas, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Senyora Arrimadas, quan vulgui.

Inés Arrimadas García

Gracias, señor presidente. Pues bien, como decía antes el señor Domènech, estamos otra vez ante otro Pleno improvisado, que además es un pleno que vuelve a un capítulo anterior de esta novela de ficción del *procés*, porque volvemos al capítulo anterior del señor Puigdemont. Ya habíamos pasado por otros capítulos –el señor Sánchez, el señor Turull–, pero esto lo que demuestra es que ustedes no tienen plan ni tienen estrategia; van improvisando y lo único que están buscando básicamente es tener a un presidente que esté en la prisión; es lo que están buscando. Lo intentaron con Sánchez; lo intentaron con Turull, pero aquí los señores de la CUP, pues, le hicieron una mala jugada, porque no se pusieron en coordinación ni con ellos, y ahora estamos otra vez con el capítulo de volver a Puigdemont, que, como bien ustedes saben, está ahora mismo detenido por la justicia y en prisión en Alemania, ¿no?

Yo creo que este Pleno, este Pleno improvisado, este Pleno que probablemente no sirva para que ustedes reconozcan ningún tipo de error de nada, ni que nos ayude a buscar una salida, creo que es un buen pleno para recordar cosas básicas en una democracia. Y de eso versa nuestra propuesta de resolución, es una cuestión muy básica; hablamos de puntos que no deberían ser recordados, que no sería necesario ser recordados en una democracia, pero que hoy en día en Cataluña hace falta que se vuelvan a recordar.

Por ejemplo, que los políticos y los gobernantes no podemos estar por encima de las leyes. Nos preocupa ese debate en el que ustedes siempre han estado metidos en los últimos años en el que decían que si un político gana las elecciones puede hacer lo que quiera. No, señoras y señores del *procés*, nosotros hemos ganado las elecciones y no podemos hacer lo que queramos, y no podemos saltarnos leyes que nos parecen injustas, y no podemos decir que los tribunales no pueden perseguirnos; no, seguimos siendo, como cualquier ciudadano o ciudadana: tenemos que cumplir las leyes, las que nos gustan y las que no, y tenemos que someternos a los tribunales si, pues, algún día sobrepasamos ese ordenamiento jurídico.

Y no, no creemos que se pueda decir desde este Parlamento lo que tienen que hacer los jueces alemanes o lo que tienen que hacer los jueces de nuestra democracia española; no nos parece legítimo, no nos parece razonable, nos parece una barbaridad sobre la que creo que ustedes simplemente es que no han ni reflexionado, porque, si no, estoy segura de que no habrían plasmado de esta manera tan clara –ustedes y los señores de Podemos, porque dicen exactamente lo mismo en su propuesta– qué es lo que tienen que hacer los jueces y quién tiene que entrar y salir de la prisión en una democracia, ya sea la alemana o ya sea la española. Creemos que hace falta recordarlo, porque detrás de este *procés* hay una búsqueda de impunidad. Y este *procés* lo iniciaron algunas personas que quizás lo que buscaban era impunidad para delitos relacionados con la corrupción, y quizás por el 3 per cent. (*Alguns aplaudiments.*) Pero las ganas de impunidad..., pues, parece que es una cosa que se traslada rápidamente a otro tipo de delitos. Pues, bien, no, los políticos tenemos que

cumplir las leyes. Punto. Los gobernantes sí que pueden verse sometidos a la actuación de la justicia cuando se saltan las leyes en una democracia, sí. Y ese es uno de los puntos tan sorprendentes para algunos, ¿eh?, tan..., que van más allá de lo razonable para otros, que nosotros vamos a defender y que esperamos que este Parlamento pueda votar a favor.

El segundo de los puntos: queremos que el presidente del Parlament –fíjese qué cosa tan extraña estamos pidiendo ya– sea imparcial y neutral, y que si hace una declaración institucional la haga cumpliendo las normas para hacer una declaración institucional, que es con todos los grupos parlamentarios, y que si hace una declaración institucional no diga una barbaridad como que a un presidente de la Generalitat de Catalunya no le pueden perseguir los tribunales. Esperemos que el presidente del Parlament se dé cuenta de la barbaridad que está diciendo y que está haciendo y en la situación tan comprometida que está poniendo al Parlament de Catalunya; está, aún más, menoscabando la seriedad que siempre ha tenido la figura del presidente o presidenta del Parlament. Nosotros no podemos permitir que el presidente de todos, el presidente de todos los diputados, y, por tanto, de todos los catalanes a los que representamos, sea simplemente un portavoz del tercer partido de las elecciones, de Esquerra Republicana de Catalunya.

Y por eso –y por eso–, después de todos los errores, después de haber tenido bloqueado el Parlamento de manera torticera tantos meses, después de presentar a dos candidatos que él sabía perfectamente que no iban a poder ser presidentes, después de abrir a declaraciones institucionales el Parlament que expulsan a más de la mitad de la población, después de decir que los gobernantes no tenemos por qué someternos a la justicia, después de todo eso, nosotros pensamos que el presidente del Parlament o rectifica o tiene que dimitir –o rectifica o tiene que dimitir.

Rectificar..., ya hemos visto que hoy mismo ha convocado un pleno, que hoy mismo ha vuelto a permitir que en este Parlamento se decida quién tiene que entrar y salir de la cárcel, cosa que es una barbaridad. Y, por tanto, nosotros mantenemos que el señor Torrent debe dimitir de su responsabilidad. Porque igual que necesitamos a un presidente de la Generalitat que cumpla las leyes y que respete a todos los catalanes, necesitamos a un presidente del Parlament que cumpla con su función de imparcialidad y neutralidad en la Mesa del Parlament, y que contribuya a las soluciones, no a los problemas. El señor Torrent está contribuyendo a avivar la confrontación social y el bloqueo institucional, y está incumpliendo de manera flagrante unas condiciones que son básicas para cualquier presidente del Parlament.

El tercero de los puntos que hablamos y que pedimos en nuestra moción: tenemos que volver a la reconciliación social, tenemos que garantizar la convivencia. La convivencia se ha roto en los últimos años por la imprudencia de los partidos independentistas, por el obcecamiento en este *procés*; que no les va a dar ningún fruto, ninguno, ni a los que votan a partidos independentistas, ni a los que votamos a partidos que no somos independentistas. No les va a dar esa república, esa Arcadia feliz en la que ustedes eligen a los jueces y son impunes. No va a llegar. Por suerte, no va a llegar; por suerte para todos, no va a llegar.

Pero lo que creo sinceramente, que tenemos que hacer, todos, un esfuerzo para garantizar que todos los votantes de Cataluña –todos, voten a quien voten– se sientan partícipes de la ciudadanía y del pueblo de Cataluña. Y pido y reitero que cada vez que ustedes hacen esos discursos de decir que todo el pueblo de Cataluña está con Puigdemont..., están expulsando, expulsando dialécticamente, a más de la mitad de los catalanes que no hemos votado a fuerzas políticas que parece que apoyen el secesionismo o que parece que apoyan a Puigdemont como un posible candidato.

Y también hay que decir cosas muy concretas y denunciar cosas concretas: los partidos independentistas siguen declarando personas no gratas a los catalanes por sus ideas. A nosotros, ustedes, miembros de sus partidos, nos declaran personas no gratas. Lo que supone eso no es solo que a mí o a mis compañeros nos declaren per-

sonas no gratas, es que el mensaje que ustedes están lanzando a la población es que esos ciudadanos de esos municipios que han votado a nuestros partidos también son personas no gratas en sus casas. Y ese es el ejercicio de reflexión que ustedes no sé si no hacen o no quieren hacer. Ese tipo de discursos que excluyen, ese tipo de declaraciones de personas no gratas por nuestras ideas, eso excluye a los votantes de esos municipios, a los votantes catalanes que también han confiado en Ciudadanos.

Y hay que condenar firmemente –y espero que ustedes lo hagan– los actos violentos, las amenazas, los señalamientos públicos; que hacen de manera, además..., los señores de las juventudes de la CUP, sacando pecho del señalamiento y las amenazas en casas particulares. Tiene ustedes, de verdad, que condenar esto, que condenar esa violencia y condenar esas amenazas que se están produciendo de manera absolutamente flagrante en estos últimos meses en Cataluña.

Y el último punto de nuestra moción: tenemos que salir de este bucle del *procés*. Señores y señoras del *procés*, el chicle del *procés* ya no da para más. Y están ustedes volviendo a capítulos anteriores. Esto ya no es un *full de ruta*, esto ya es un laberinto en el que ustedes no saben ni cómo salir. Tenemos que decir la verdad. Tienen ustedes que hacer un ejercicio para decir la verdad: no va a haber ninguna independencia, no va a haber ninguna república, no tienen apoyo internacional, no tienen mayoría social, no tienen cobertura legal, no tienen nada para cumplir esa promesa que ustedes han hecho durante tantos años.

Y, además, lo que más me sorprende es que no hacen nada de autocrítica. ¿Ustedes se creen que nosotros estábamos aquí tan tranquilos, hablando de los debates parlamentarios dentro de las competencias de Cataluña, y de repente llegó el 155?, ¿de repente cayó del cielo? ¿O es que ustedes han declarado la independencia? ¿O es que ustedes han gastado dinero público para cosas ilegales? ¿O es que ustedes han gastado y han utilizado datos personales de los catalanes –DNIs y direcciones de los catalanes– para un referéndum ilegal? ¿O será que ustedes se han gastado dinero en estructuras de estado mientras recortaban en servicios públicos? ¿No hacen ustedes nada, ni un punto de autocrítica? ¿Ni siquiera un poquito? ¿Ni siquiera en que no tienen ni siquiera una estrategia judicial, que unos huyen sin decírselo a los otros, para que luego puedan perjudicarles? ¿O que el señor Puigdemont sigue hablando en sus redes sociales y emitiendo cartas, hasta hace un par de días, hablando de la república?

Ustedes..., lo hemos dicho muchas veces: entendemos, entendemos y respetamos la situación por la que están pasando las familias y las personas más allegadas de las personas que están en situación judicial muy complicada, pero ustedes tampoco están ayudando mucho; ustedes tampoco están ayudando mucho a que la situación pueda ir por unos mejores derroteros.

Nadie va a venir de fuera a salvarnos la papeleta. La solución, por supuesto que más allá de la aplicación de la ley, que se tiene que aplicar también a los políticos –sí, también a los políticos, en una democracia–, va a salir de este Parlamento cuando ustedes entiendan que ya no hay más *procés*, que ya el chicle del *procés* no da para más, cuando ustedes entiendan que nos tienen que respetar, cuando ustedes entiendan que ahora mismo esos sentimientos que ustedes tienen, de indignación, de tristeza, los tienen también todos los catalanes, por motivos diferentes...

El president

Senyora Arrimadas...

Inés Arrimadas García

Ustedes estarán... Sí, voy a hacer lo mismo que la diputada de Junts per Catalunya, si usted me lo permite, señor presidente. Acabo enseñada.

Ustedes tienen que entender que sus diputados y sus votantes tienen los mismos sentimientos que tenemos nosotros. Lo que pasa, que la indignación para ustedes viene de que los jueces hagan su trabajo; la indignación para nosotros viene de las barbaridades que ha hecho el Gobierno de la Generalitat. Tenemos que volver a lo

que nos une. Tenemos que volver a la convivencia. Tenemos que volver a la reconciliación. Tenemos que volver a hablar, en este Parlamento, de sanidad, de educación, de infraestructuras. Pero eso lo vamos a tener que hacer dentro de la ley. Y hasta que ustedes no entiendan que tienen que volver al terreno democrático del Estatuto de autonomía, de la Constitución, de la ley, del respeto a la separación de poderes –básico, en una democracia–, sin duda vamos a seguir..., ustedes van a seguir alimentando esos sentimientos y nosotros vamos a seguir viendo cómo ustedes los alimentan. Vuelvan al terreno democrático; su *procés* no da para más, ha llegado la hora de decir la verdad. Y, por favor, le pido: Cataluña y los catalanes no pueden esperar a más capítulos de este *procés* interminable.

Muchas gracias.
(*Aplaudiments.*)

El president

Gràcies, senyora Arrimadas. A continuació, per defensar les esmenes presentades, és el torn del Subgrup Parlamentari del Partit Popular. Senyor Alejandro Fernández.

Alejandro Fernández Álvarez

Muchas gracias, presidente. El Grupo de Ciudadanos presenta una propuesta de resolución para hablar de convivencia y parlamentarismo que compartimos –hemos presentado una enmienda, que hemos transaccionado, sobre las expresiones violentas de los CDRs en los últimos días–, y, dado que solo dispongo de cinco minutos, permítanme que me centre en la parte relativa a la convivencia, la enmienda que hemos presentado y el punto 4, en el que se refiere a la figura de las personas no gratas.

El separatismo basa, hoy más que nunca, su discurso en la identidad y los sentimientos: «Nosotros somos», «nosotros sentimos». «Somos», «sentimos»; solo sienten ellos, solo son ellos, a los demás que nos den. Precisamente por ello, la utilización arbitraria, sistemática y abusiva de la figura de la *persona non grata* lo que busca es la destrucción de la identidad y los sentimientos, la muerte civil, en definitiva, de la persona que recibe dicha consideración, decenas de personas que lo han recibido en los últimos tiempos.

Señalaba recientemente en esta sesión plenaria..., en esta sesión no, en este Pleno, el señor Quim Torra, que la diferencia entre su lado de la bancada y el de los demás es que en una situación inversa ustedes defenderían nuestros derechos. ¡Mentira! No lo han hecho nunca.

Permítanme que vuelva un momento a la cuestión de la identidad. La identidad es importante para todos, por supuesto que sí. Cualquier persona que me conozca sabe que mi condición de tarraconense es muy importante para mí: me define en muchas cosas. Supongo que les pasa a ustedes lo mismo con su lugar de nacimiento o donde viven. El problema es que en la política la identidad es peligrosa, sobre todo cuando se convierte en el eje vertebrador de una ideología, porque o bien asumes la identidad en su totalidad que te imponen, o pierdes la ciudadanía: solo hay 2 millones de catalanes; al resto, repito, que nos den. O asumes la identidad tal y como te la exigen o te despojan incluso de la dignidad.

La escala de menor a mayor agresividad de escarnio público que han ido planteando en los últimos tiempos es nauseabunda: «*botifler*», «colono». Nos llaman «colonos» –no te lo pierdas, «colonos». Y no lo hace un loco solitario en Twitter; se lo he leído a muchos de ustedes en las redes sociales. Lo siguiente es declararte *persona non grata*. Y el siguiente paso es colocar la dirección personal de alguien en las redes sociales. ¿De verdad pretende, señor Torra, hacernos creer que ustedes defenderían nuestros derechos? No lo han hecho nunca.

Permítanme volver también a la cuestión de los sentimientos. A mí me provoca cierto pudor hablar de sentimientos en sede parlamentaria, porque los tenemos, todos, y todos son legítimos. De hecho, la política cívica consiste en apartar los sen-

timientos y ser capaces de buscar a través del imperio de la ley espacios de convivencia donde todas las ideas puedan expresarse. Pero, bien, ustedes hablan mucho de sentimientos. El otro día, en una intensa intervención, el señor Pujol hablaba de cómo maltrataban sus sentimientos. Pues, bien, voy a hacer una excepción, y aunque me dé un poco de pudor, hoy voy a hablar aquí de *nuestros* sentimientos.

Miren, durante décadas, la banda terrorista ETA mató a centenares de personas, muchas de ellas en Cataluña, también a políticos, en Cataluña: Ruiz Casado, Paco Cano, Ernest Lluch, entre otros. Hay un líder histórico de esa banda, Arnaldo Otegui, al que ustedes presentan en sociedad como un héroe de la paz y se hacen *selfies* sonrientes con él. Eso no les convierte en terroristas, en efecto; pero ¿acaso creen que eso reconforta nuestros sentimientos? En el año 1977, Carles Sastre colocó una bomba en el pecho a José María Bultó y la hizo explotar. Ahora ustedes pasean a ese señor por las cumbres del referéndum y se hacen *selfies* sonriendo con él. Eso, efectivamente, no les convierte en terroristas; ¿acaso creen que eso reconforta nuestros sentimientos?

Constantemente dicen que Madrid maltrata *sus* sentimientos. ¿Se han parado ustedes a pensar alguna vez cómo nos han tratado a algo más de la mitad de los catalanes durante todos estos años? ¿Se han parado, acaso, a reflexionar alguna vez cómo nos hemos sentido cuando nos han llamado «botiflers», «colonos», cuando nos han declarado personas no gratas, cuando se han sacado fotos con terroristas condenados o cuando han colgado nuestras direcciones, nos han rayado el coche o han intentado acosarnos en nuestros domicilios? ¿Se lo han planteado alguna vez, ya que la cosa va de sentimientos? Aquí tienen los míos, los nuestros.

Por lo tanto –y voy acabando ya–, van a tener ustedes que inter..., bueno, ser capaces de racionalizar una cuestión que les cuesta mucho, y van a tener que ser capaces de asumirla de una vez por todas: toda solución de futuro para el conflicto que estamos viviendo, «de convivencia» –como reza la propuesta de resolución–, pasará por la asunción de tres principios: el primero es que todos tenemos identidad, no solo ustedes; todos tenemos sentimientos, no solo ustedes, y todos tenemos dignidad, no solo ustedes.

Muchísimas gracias.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Fernández. (*Aplaudiments.*) A continuació, per posicionar-se té la paraula la senyora Marta Madrenas, en nom de Junts per Catalunya.

Marta Madrenas i Mir

Diputades, diputats, amics i amigues, el primer que sorprèn a l'escoltar com defensen vostès aquesta proposta de resolució referint-se a convivència és el to, l'arena que acaben d'utilitzar, que s'allunya molt del que proposen en paper però que no proposen en realitat. (*Alguns aplaudiments.*) De fet, avui també, com la senyora Gemma Geis, és veritat, avui és la meva primera intervenció, i de fet, com ella també, venia emocionada, me feia il·lusió poder comparèixer davant de tots vostès, davant del poble de Catalunya, per ser part activa, com tots vostès, de les propostes, debats, reflexions, aprovacions, en definitiva, d'instruments legals que procedeixin, doncs, a avançar en el progrés de la nostra societat, que procedeixin a treballar en el benestar dels nostres ciutadans. I em sap greu que he d'estar justificant, doncs, el sentit del vot del nostre grup parlamentari en una proposta de resolució que no serà així –que no serà així.

Perquè, escoltin, els senyors de Ciutadans, durant molts mesos, fa molts mesos, ja, que a cada intervenció de Ciutadans que he pogut tenir l'ocasió de sentir des d'aquest mateix hemicicle, en l'anterior legislatura, en l'actual, com també en campanya electoral, o sempre que tenen vostès oportunitat d'expressar-se públicament, continuen sempre i segueixen amb la mateixa cançó de com estan vostès de cansats del procés i que a vostès el que realment els preocupa són els problemes de la gent,

a diferència de nosaltres, està clar. Quan vostès diuen que a vostès els preocupa la gent, deu ser que a nosaltres no; si no, suposo que no ho destacarien tant.

Però resulta que aquesta proposta de resolució..., que avui han tingut vostès l'oportunitat de fer qualsevol proposta de resolució sobre qualsevol tema que afecti directament la gent; doncs, resulta que no, que el que fan és una proposta de resolució que afecta molt directament, eh?, molt..., que demana la dimissió del president del Parlament, acaba, eh?, demanant la dimissió del president, i demana condemnar les mocions en els plens dels ajuntaments que declaren no grates persones, no? És a dir, no ho sé, s'aparten una mica del que vostès defensen. I és que potser tenen raó en fer això, perquè això és fer política i això interessa la gent també, eh? I, per tant, potser venen als nostres raonaments de que tot això, tot el que està passant en el país, sí que afecta directament la gent.

I és que tot el que han demanat avui en les propostes concretes de la seva resolució va apellant a retornar a la normalitat institucional. I també hi coincideixo. És veritat, estem en absoluta anormalitat institucional; de fet, en absoluta anormalitat democràtica. «Hem de recuperar la normalitat.» I tant!, estem completament d'acord. Fa temps que estem vivint en aquest context extraordinàriament anormal en termes democràtics.

Per vostès –per vostès–, veig que «normalitat democràtica» significa posar-se una bena als ulls i les mans a les orelles. Perquè significa fer veure que avui aquí, en el nostre país, no està passant absolutament res. Significa fer veure que no existeixen presos polítics en el nostre país. (*Veus de fons.*) Sí, sí, exactament. Ho veu? Benes als ulls i mans a les orelles. Significa que vostès fan veure –fan veure– que no existeixen exiliats polítics. Significa que vostès fan veure que no existeix la repressió cap a les idees o cap a les dissidències. Vostès pretenen oposar-se i reprimir i que el Govern en què són vostès coautors –ja no són còmplices, són coautors amb el Govern del PP–, doncs, ataquí i reprimeixi les dissidències.

I això és una clara mostra d'una societat democràtica? No, absolutament immadura en la democràcia. Perquè precisament una societat que es vulgui considerar democràtica és la que protegeix les seves dissidències, no que les ataca i les reprimeix.

Vostès pretenen que el que... (*Veus de fons.*) Jo..., poden anar..., vostès..., a mi m'és igual, eh?

El president

Silenci, si us plau.

Marta Madrenas i Mir

Gràcies, senyor president. Vostès el que pretenen és que nosaltres, els que opinem diferent, els que creiem que gran part del nostre poble té una idea de cap on vol que vagi aquest país i nosaltres la defensem, pretenen vostès que nosaltres abaixem el cap, ens acluquem, que acceptem el candidat a la presidència, no ho sé, que proposi o el senyor Rajoy, o algun jutge, o algú de vostès..., no ho sé, és que ja no sé qui. La qüestió és no acceptar el que proposi el poble, aquesta és la qüestió. Llavors, això és democràcia segons vostès, no?

Nosaltres, efectivament, a Junts per Catalunya volem retornar a la normalitat democràtica, volem. Volem que deixin d'existir presos i exiliats polítics. I quan els dic que són presos i exiliats polítics i vostès s'afarten de dir que no és per les seves idees..., que –disculpin– van dient: «Que jo sàpiga, ningú d'aquí té processos oberts per les seves idees.» Doncs, guati, jo, per exemple, eh? –jo, per exemple, eh? (*Veus de fons.*) No, no, perdoni (*veus de fons*), no, no, no. (*Veus de fons.*) Ho ha vist, el que diu la causa? Doncs, no, eh? (*Veus de fons.*) I el que han fet aquestes persones, la ignomínia tan terrible que han fet aquestes persones, que es mereixen passar anys i anys a la presó i estar lluny de les seves famílies, el que han fet potser no és opinar només, el que han fet és posar-se a disposició de la majoria, la majoria de la ciutadania de Catalunya, per permetre que es puguin expressar democràticament. Això

és el que han fet. Aquest és el gran delictes que han fet els nostres presos i els nostres exiliats. (*Aplaudiments.*)

Doncs, efectivament –efectivament–, nosaltres volem que deixin d'existir aquests presos polítics i aquests exiliats. Així podrem començar a recuperar la normalitat política. Nosaltres volem que deixin de negar –negar– l'existència de la brutal opressió que es va infligir a gran part dels ciutadans de Catalunya el dia 1 d'octubre, que vostès deixin d'amagar-la. No ja que demanin perdó, no: és que a sobre l'amaguen! Una cosa evident a tot el món –una cosa evident a tot el món–, que ha sortit a tots els mitjans de tot el món i que, de fet, va commoure a tot el món quan ho van poder veure. Nosaltres el que volem és que ningú pugui expulsar els nostres governants escollits democràticament –democràticament– pel que defensen. És això el que volem, i això és recuperar la normalitat democràtica.

Nosaltres exigim que es respectin els resultats del 21 de desembre. Això no és normalitat democràtica? A vostès els importa..., anava a dir «un pito», ho diré, quins van ser els resultats de la contesa electoral del 21 de desembre? No els importa per res, la voluntat majoritària de la ciutadania? És això? I vostès ens volen donar lliçons a nosaltres de democràcia?

A més, no poden estar vostès encara continuant defensant... Bé, vaja, disculpin, si parlem amb rigor..., evidentment poden fer-ho (*remor de veus*), però si parlem amb rigor no poden continuar defensant vostès el fet de que els candidats que nosaltres hem presentat, que són els que han estat escollits democràticament per la majoria de la ciutadania..., dir-ne que són «*manifestamente...* inviables» –«inviables», crec recordar, eh?, perquè no la tinc aquí, la moció. Escoltin, els candidats proposats, diguin vostès el que diguin –diguin vostès el que diguin–, tenen el seus drets polítics intactes. I això ho acaba de reconèixer una institució amb molta més solera del que pugui suposar la seva opinió.

Perquè hi hagi normalitat institucional no poden continuar les greus, gravíssimes ingerències judicials en el si del debat polític; això ha de desaparèixer. Hi ha una vergonyosa confusió dels poders executius i judicials, i això ha de deixar de ser així. I això ho hauríem de condemnar tots, tots nosaltres ho hauríem de condemnar. Vostès també; estan representant la ciutadania de Catalunya, a tota en el seu conjunt. No haurien de poder-se permetre que passés això. El destí dels països, el destí de la gent dels països, l'ha de decidir la mateixa gent, i s'ha de decidir a cop d'urnes, no a cop de porres ni a cop de sentències, a cop d'urnes. (*Aplaudiments.*)

I és cert, és cert que cal posar sobre la taula debats molt incòmodes...

El president

Senyora Madrenas, vagi acabant, si us plau.

Marta Madrenas i Mir

Ah, sí, disculpi. És cert que cal posar sobre la taula debats molt incòmodes, molt, com el dret a decidir, com el dret a l'autodeterminació... I nosaltres hi estem disposats. Hi estem disposats un cop recuperem la normalitat democràtica, evidentment. Perquè, guaitin, com a mínim la meitat dels catalans –com a mínim la meitat dels catalans– volem això: volem treballar pel dret a l'autodeterminació del nostre poble, ho volem. Ho pensen ignorar? Fan ni una sola proposta en aquest sentit? Els interessa per a res, tot això que interessa tantíssim a com a mínim la meitat del poble de Catalunya? Jo crec que han acreditat que no...

El president

Senyora Madrenas, si us plau.

Marta Madrenas i Mir

Sí, i disculpi, acabo –acabo–, un segon només.

Respecte al tema de convivència i dels problemes reals de la gent: què ens han d'explicar, vostès, dels problemes reals de la gent? Per resoldre els problemes reals

de la gent, cal altes dosis d'humanitat, d'empatia, de posar-se al lloc de l'altre. I el que és cert és que vostès l'altre dia van demostrar ser-ne incapaços, de tenir totes aquestes virtuts. Ho vàrem comprovar en el darrer Ple, quan aquí dalt hi havien els familiars, les dones i els fills de companys seus...

El president

Senyora Madrenas, se li ha acabat el temps.

Marta Madrenas i Mir

Sí, ara mateix...

El president

Se li ha acabat el temps. Ja està –ja està.

Marta Madrenas i Mir

...de companys seus que estan a la presó, que estan exiliats, companys seus de l'hemicicle, que no van tenir el valor de fer ni... *(El president retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.)*

El president

Gràcies, senyora Madrenas. *(Aplaudiments.)* És el torn ara del Grup Parlamentari Republicà, del senyor Gómez del Moral.

Gerard Gómez del Moral i Fuster

Gràcies, president. Diputades, diputats, deixin-me començar denunciant la incoherència i denunciant algunes mentides, que crec que hem de fer des d'aquest faristol. He sentit d'una manera molt intensa dir que aquest Parlament no pot reclamar l'alliberament dels presos polítics. Jo els demano que m'expliquin quan podem reclamar-lo i quan no, perquè jo he votat propostes de resolució seves que demanaven l'alliberament de presos polítics d'altres països, a l'Amèrica Llatina, a l'Àsia. *(Aplaudiments.)* Digui'm..., digui'm vostès –digui'm vostès–, quan ho podem fer i quan no... *(Persisteixen els aplaudiments.)* Perquè el problema, el problema que tenen vostès, és que volen amagar el que està passant a l'Estat espanyol. Per què vostès parlen insistentment de les subvencions que no rep Òmnium Cultural, i, en canvi, mai parlen de les subvencions que rep la Fundació Francisco Franco? Per què vostès parlen, recurrentment, de TV3 i no obren la boca quan posen la música d'*El Exorcista* parlant sobre el que fem en aquest Parlament?

Ja n'hi ha prou. Vostès han d'acabar amb aquesta incoherència i amb aquestes mentides. Perquè jo crec que no em poden mirar la cara dient que no els saludem. No ho poden fer –no ho poden fer–, i, si no, que el senyor David Mejía m'ho digui també, m'ho digui a la cara. Perquè no podeu mentir –no podeu mentir–, ja n'hi ha prou de denunciar coses que no passen per intentar generar fractura. Ja n'hi ha prou, de debò.

I ara, vostès tornen amb les dimissions, que vostès són el partit, diguéssim, de demanar dimissions: la van demanar del senyor Saura, la van demanar del Puigdemont, la van demanar del senyor Junqueras, la van demanar del síndic de greuges, la van demanar de la senyora Carme Forcadell, la van demanar del senyor Mas, atenció, la mateixa nit de les eleccions del 2015, la mateixa nit ja demanaven la dimissió del senyor Mas, que encara no havia començat ni la legislatura.

Vostès són molt fermes amb algunes dimissions, són molt fermes. Per exemple: «Ciudadans pide la dimisión de Rajoy por las mentidas en el caso Soria.» Bé, molt fermes. Això era el setembre del 2016. Ai las!, octubre del 2016: «Rivera habla con Rajoy y le confirma el sí de Ciudadanos a su investidura.» Déu-n'hi-do la fermesa –déu-n'hi-do la fermesa. *(Aplaudiments.)* Fins i tot... –fins i tot, fins i tot–, «Ciudadans exige la dimisión de Guindos por mentir en el caso Soria.» Molt bé, això era el 2016; 2018: «Ciudadanos respalda la candidatura de Guindos al BCE, aunque cree que el Gobierno pierde su mejor ministro.» Déu-n'hi-do –déu-n'hi-do, déu-n'hi-

do-, la seva fermesa. (*Aplaudiments.*) Déu-n'hi-do la seva fermesa amb les injustícies –déu-n'hi-do, déu-n'hi-do. No deixa de sorprendre'm.

No deixa de sorprendre'm tampoc que vostès critiquin el monotema, però si viuen del monotema. No parlen de res, del monotema. Cada roda de premsa que fan vostès és sobre el monotema. Si és que no fan res més, vostès, que el monotema. És més, afegiré: no fan res més vostès que intentar atiar la fractura, que intentar atiar que ens enfadem, que intentar atiar que aquest Parlament estigui dividit, que intentar atiar que hi hagi fronts. I és exactament el contrari el que hem de fer, és exactament el contrari.

Saben vostès què trenca la convivència? Saben vostès què trenca Espanya? Sí? Doncs, els ho diré. Probablement, el segrest de llibres, segrestar publicacions, com *Fariña*, això trenca Espanya. Prohibir exposicions, com a Arco; això trenca Espanya. Posar a la presó rapers per fer cançons; això trenca Espanya. Posar multes per menjar pipes a la gent que protesta a les vies del tren, a Múrcia; això trenca Espanya, això trenca els drets i això trenca la democràcia.

Perquè estem vivint una vulneració de drets flagrant –flagrant. Hem vist com s'ha violat el secret de la correspondència secreta. Hem vist com s'ha violat el dret de reunió. Hem vist com s'ha violat el dret de manifestació. Hem vist com s'ha violat el dret de la llibertat d'expressió. Tot això ho hem vist aquests mesos.

No creuen que és això el que trenca la democràcia? No pensen, vostès, que probablement això és el que dificulta la convivència? No creuen vostès que justament el que hauríem de fer és aprofundir en democràcia, aprofundir en què tothom pugui opinar amb total llibertat? No hauria de ser això? Però no –però no–, vostès segueixen, insistentment, sempre amb el monotema.

Jo els demano una mica d'humanitat, perquè crec que també n'hem de parlar. Això va de democràcia, d'acord, sí, efectivament; però també d'humanitat, també. I a mi, realment, els he de dir que em glaça el cor veure com vostès fan titulars i *chascarrillos* amb el dolor i el patiment dels altres. Em trenca el cor.

Cent seixanta-tres nits Jordi Sànchez i Jordi Cuixart a la presó de Soto del Real; 146 nits d'Oriol Junqueras i Quim Forn a la presó d'Estremera; 37 nits empresonats la senyora Bassa, el senyor Romeva, el senyor Rull i el senyor Turull; 6 nits, Carme Forcadell; 3 nits, Carles Puigdemont.

Vostès seguiran fent titulars fàcils amb el patiment dels altres? Vostès seguiran dient quin és el *juego de las sillas*? El *juego de las sillas* són aquestes *sillas* que estan buides, perquè estan a la presó. (*Aplaudiments.*) El joc de les cadires és entrar al meu despatx i veure la taula buida del senyor Romeva. (*Aplaudiments.*) Ja n'hi ha prou d'ignomínia! Ja n'hi ha prou de riure's del patiment dels altres!

Saben quina és la novella del procés, que tant ens alligonaven i parlaven dels capítols, doncs, les cartes que ens enviem amb la presó per parlar amb els nostres companys i amb els nostres amics. Aquesta és la novella del procés: les cartes que hem d'enviar per poder parlar amb els nostres companys, que fa pocs dies estaven asseguts aquí i que aquí, sí, per cert, no els podem dir «bon dia».

Deixi'n de fer bromes, titulars fàcils del patiment dels altres, perquè són vostès uns piròmans i uns irresponsables. (*Aplaudiments.*)

I, mirin, els parlaré d'un perillós sediciós, que és funcionari a la presó d'Estremera. «Y me revuelvo en estas angustias de al verles jugar al tenis, porque cuando decidí dar el paso de ser funcionario de prisiones, sabía perfectamente lo que hacía, de sobra me informé de la miseria en la que me iba a enfrentar, “siempre encontraré un resquicio de luz en semejante tribulación”, pensaba; pero nada me hizo sospechar que iba a ser usado –sí, usado como funcionario público, para resolver de forma ignominiosa un problema que es tan solo político. Ahora les ha tocado a estos gatazos de Cataluña, pero ya sabéis que hay otras especies por ahí, en el punto de mira de la escopeta del cazador y las van abatiendo con una brutalidad que solo puede explicar

un odio afilado de clase contra clase: loros, raperos, perros chistosos de Mongolia o inteligentes sepias de Arco.» Això ho diu una persona molt vinculada al procés, eh?

Vostès no se n'adonen que amb el seu incendi, amb la seva benzina que estan tirant el que s'estan carregant són els fonaments més bàsics de l'estat de dret? És que és..., sincerament increïble. I vostès haurien d'empatitzar, de defensar els drets de tothom i defensar la democràcia.

Però, dit això..., i acabo, president, insistint i remarcant, amb molta fermesa, que estem dolguts amb vostès, molt dolguts i que no té nom –no té nom– el que vostès diuen i aboquen amb mentides en aquest faristol.

Però deixi'm acabar, deia, president, amb Miguel Hernández. Avui fa setanta-sis anys que va morir el poeta –setanta-sis anys. Un 28 de març de l'any 1942. Tenia només trenta-un anys. Jo crec que és bo recordar Miguel Hernández, perquè crec que ens il·lustra amb bastantes coses. És un poeta brillant, com saben vostès, nascut a Oriola. Que va escriure, per cert, *El hombre acecha* i que, en el seu moment, es va dictaminar cremar, segrestar la publicació i cremar tots els exemplars. La sort és que en van sobreviure dos i, per, això, després, els hem pogut llegir i gaudir. Un home que va patir presó, que va patir exili –se'n va anar a Portugal– i que va ser entregat per la Policia de Salazar a la Guàrdia Civil, que van empresonar, que va agafar bronquitis, tifus i, finalment, tuberculosi, i que, en els serveis penitenciaris, li van oferir penicil·lina si abjurava del seu ateisme, li van oferir penicil·lina només si abjurava de les seves idees.

Bé. Aquesta és la història de l'Estat espanyol. I Miguel Hernández deia en un d'aquests poemes, escrits des de la presó, en paper de vàter, que sovint ho feia així, perquè no tenia més mitjans per fer-ho i ho enviava a la seva esposa, en un dels versos de *Nanas de la cebolla* deia: «Tu risa me hace libre, / me pone alas. / Soledades me quita, / cárcel me arranca. / Boca que vuela, / corazón que en tus labios / relampaguea.»

Doncs, sí, malgrat que vostès ens vulguin enfadats i crispats, seguirem democràticament, pacíficament, amb el somriure i amb la paraula, amb el somriure de saber que arriba dintre dels murs de les presons i amb la paraula lliure per poder denunciar sempre les injustícies que estem vivint i amb la calidesa de les abraçades, que, malauradament, per molt que se'n riguin vostès, no les podem fer des d'un fred vidre de la presó.

(Aplaudiments forts i perllongats.)

El president

Gràcies, senyor Gómez del Moral. Ara, per defensar el posicionament del Grup Parlamentari del PSC - Units per Avançar, és el torn de la senyora Eva Granados.

Eva Granados Galiano

Gràcies, president. Diputades i diputats, per posicionar el meu grup sobre la proposta de resolució presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans respecte a la convivència i a la neutralitat institucional, no exhauriré els deu minuts de temps, perquè la senyora Arrimadas ja ha dit que era una proposta molt bàsica, i, de fet, es pot resumir amb quatre frases.

Diuen: «Posar fi a l'ús partidista del Parlament, exercit pel seu president.» A favor, no? És evident.

«Que el futur Govern treballi pel respecte a la legalitat.» A favor, també. També és evident; és obvi.

«Que tots som iguals davant de la llei.» Doncs, a favor també, senyors de Ciutadans, hi estem a favor.

«El rebuig al fet que càrrecs públics promoguin iniciatives d'assenyalament públic a qui pensa diferent.» A favor. Potser, és el Partit dels Socialistes el partit més perjudicat per aquests assenyalaments aquests darrers mesos al nostre país.

I, per últim, vostès fan una petició de dimissió del president del Parlament per actuar de manera partidista. I aquí nosaltres diem que és una curiosa..., una curiosa petició. Una petició que no van formular en el passat mandat, quan la senyora Forcadell, de manera sistemàtica, vulnerava el reglament, no feia cas a les resolucions del Tribunal Constitucional, no respectava els drets dels diputats i vostès no van tenir, en cap moment, l'ocurrència de demanar la seva dimissió. Per tant, una curiosa petició, però també una petició que considerem inútil, davant la constatació evident de la voluntat majoritària d'aquest Parlament que el senyor Torrent sigui president i, si no ho fos ell, seria un altre que segur que actuaria de la mateixa manera.

Y yo me pregunto, señora Arrimadas y señores de Ciudadanos, si esto es todo lo que podemos esperar de ustedes. La crítica está muy bien, pero la crítica constructiva está aún mejor, y ustedes nos repiten una y otra vez que ganaron las elecciones, y así es y así les felicitamos, pero la verdad es que yo creo que sus votantes esperan algo más que la crítica y la crítica y la crítica estéril ante la situación que estamos viviendo.

A nosotros tampoco nos gusta la actitud que tiene el presidente del Parlament. Tampoco nos gusta, porque está actuando también de manera partidista.

Y también nos dicen ustedes: «Que acabe el *procés*, que acabe el *procés*», van repitiendo. Y yo me pregunto: «¿Qué sería Ciudadanos sin el *procés*?» También sus votantes, yo creo, y el conjunto de los catalanes y las catalanas se preguntan: «¿Qué haría Ciudadanos si acabara el *procés*?» Vemos lo que hacen en el conjunto de España, eso sí que lo vemos. En el Congreso de los Diputados, acaban ustedes de pactar los presupuestos con Rajoy, que, justamente, cuando la economía crece al 2,7, ustedes pactan un gasto social del 1,1. Así que lo que vemos, que lo que es Ciudadanos fuera del *procés* es un partido que acompaña a Mariano Rajoy, a la derecha, esos Ciudadanos que a lo que se dedican es a paralizar todas y cada una de las leyes con propuestas sociales en la Mesa del Congreso de los Diputados. Eso es Ciudadanos. (*Aplaudiments.*)

Y, por lo tanto, yo les digo: aquí en el Parlament muchos esperamos que el principal partido sea parte de la solución. Porque ahora lo que vemos es que ciudadanos es parte del problema: un frente inflamado por un lado, otro frente inflamado por el otro. ¿Contribuimos a solucionar el problema que tiene Cataluña, señores de Ciudadanos? ¿Contribuimos? ¿Declinamos el concepto de diálogo? Porque vienen aquí y hacen diagnóstico, mucho diagnóstico. En eso se parecen a Podemos: diagnóstico, diagnóstico, diagnóstico. Eso sí, soluciones, ni una; no encontramos ninguna solución por parte de Ciudadanos. Y, ya que nos dicen cada día que han ganado las elecciones, contribuyan a solucionar el problema que tenemos, porque en el diagnóstico coincidimos. Se dejan ustedes una parte. Y en nuestra propuesta –después la presentará Miquel Iceta– nosotros decimos también que, aparte de que hay una desobediencia, aparte de que no hay un respeto a las leyes, también hay una ausencia de diálogo por la otra parte.

Nosotros queremos que se rebajen las emociones en este Parlament, que las rebajen, unos y otros. Crec que viuríem millor si rebaixéssim una mica les emocions, si parléssim d'un parlamentarisme més racional. I aquí està la diferència entre uns i altres. Unos están por la revancha y otros están por la reconciliación. Y yo creo que, hasta que este Parlament aparque la revancha y coja la reconciliación, no vamos a solucionar el problema que tenemos en Cataluña.

La política está para dar soluciones, para explorar acuerdos, desde la ley, desde el respeto a la ley. Y por eso les decimos a los señores mayoritarios..., als independentistes, els demanem: respectin la llei. I a partir del respecte a la llei podrem buscar amplis acords; és la nostra responsabilitat com a diputats. Enrocar-se no ajuda la ciutadania, enrocar-se no ajuda els votants de Ciutadans, i enrocant-se cadascú en el seu front no trobarem cap tipus de solució.

Estem d'acord amb vostès. L'article 31 del nostre Reglament –també l'Estatut d'autonomia– diu que el president del Parlament té la representació de la cambra i

que ha de dirigir els debats amb imparcialitat. I, malauradament, aquestes dues funcions..., el senyor Torrent pot millorar ostensiblement en el seu exercici. És veritat que no està exercint la representació de la cambra, perquè actua moltes vegades de portaveu d'una part de la cambra, i ho hem denunciat sobradament. El president del meu grup, el senyor Iceta, s'ha adreçat al president en qüestions concretes que no han estat respostes. Hem tingut peticions, desconvocatòries de plens, reconsideracions que el president no ha volgut tenir en compte. Ha convocat plens i els ha ajornat de manera indefinida, pensant només en els drets d'uns diputats, i no del conjunt del Parlament. I el president Torrent, tot i que va començar bé el seu mandat, i així ho vam valorar, perquè a la seva primera intervenció parlava de «recosir» i de «diàleg», és veritat que després en les seves intervencions, doncs, no ha estat molt reeixit. És veritat que ha ajornat indefinidament alguns plens, i alguns també podríem pensar: «Bé, si més no, no s'han portat aquí a votació investidures que haguessin portat més problemes al conjunt de la cambra.»

Però, per nosaltres el més greu, el que ha passat, i esperem..., i nosaltres votarem en contra d'aquesta petició de dimissió, però volem fer una crida al president Torrent, volem fer una crida que quan ell fa crides unitàries, que no en digui «unitàries» si no compta amb tothom, i seran unitàries quan compti amb tothom. Perquè vostè va fer una declaració institucional, perquè, senyor Torrent, vostè s'està reunint amb entitats socials, amb sindicats, i vostè no ha volgut parlar amb tots els grups parlamentaris d'aquesta cambra. I això és el que ratifica que vostè no és el president de tothom quan vol fer una crida unitària per la democràcia i no parla amb tots els grups parlamentaris d'aquesta cambra.

Nosaltres li demanem també: a les seves intervencions, mantingui el que és el respecte a la divisió de poders i, sobretot, inclogui el conjunt dels diputats d'aquesta cambra en les seves intervencions.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, senyora Granados. És el torn ara del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem, de la senyora Albiach.

Jéssica Albiach Satorres

Gràcies, president. Bon dia a totes i a tots. I, abans d'entrar en la proposta de resolució de Ciutadans, sí que m'agradaria fer-li un apunt a la senyora Eva Granados. Vostè parla que Podemos només fa diagnosi i no fa propostes, i a mi m'agradaria recordar que Unidos Podemos, En Comú Podem i En Marea vam presentar una moció de censura per a fer fora el Partit Popular del Govern d'Espanya, i vosaltres no hi va participar. I no només no hi va participar, sinó que estem esperant que presenteu una moció de censura per a fer-lo fora, i aquí, avui i ara, el senyor Xavier Domènech ha presentat una proposta d'un govern d'independents, on la societat civil prengui la paraula. Per tant, jo me deixaria de fer afirmacions gratuïtes, que, a més, crec que no sumen i no ajuden a buscar solucions entre totes.

I, dit això, ja entrant en matèria, ahir el senyor Carrizosa qualificava aquest Ple de xou i d'espectacle, i avui la senyora Arrimadas ha començat dient que aquest Ple no serviria de gran cosa. I el primer que a mi m'agradaria dir-los, al senyor Carrizosa i a la senyora Arrimadas, és que el xou és que, amb la situació política i social que està patint ara mateix Catalunya, vostès, en lloc de buscar solucions, de presentar alternatives, de tendir ponts, de teixir aliances, en lloc d'intentar i de treballar per tal que aquest Ple servisca d'alguna cosa, vostès, en lloc d'això, busquen el titular fàcil amb la petició de la dimissió del senyor Roger Torrent. Eixe és el seu grau de responsabilitat: demanar la dimissió del president del Parlament, que és la primera autoritat que tenim ara mateix a Catalunya i que vostès han decidit que a partir

d'ara serà el seu antagonista per a seguir aprofundint en la política de blocs, perquè això és el que els interessa.

I jo els prego que deixin de demanar dimissions, que no es produiran. Si és que totes i tots sabem que no es produirà, aquesta dimissió! Per tant, per què ens fan perdre temps amb aquesta petició de dimissió? I, per tant, siguen responsables, presenten alternatives i propostes que ens permetin sortir d'aquest bloqueig, que per això són el grup majoritari! O sigui, si vostès, com diuen, aposten per recuperar la normalitat democràtica, haurien d'estar a l'alçada i portar ací una proposta política, que és el que li estem demanant tots els grups de la cambra. Com a grup majoritari d'aquesta cambra, se'ls ha d'exigir alguna cosa més que assenyalar els errors del procés; que són molts, ho sabem, i segurament n'hi ha alguns que nosaltres compartim amb vostès la diagnosi, però amb això no arreglem la situació.

Per tant, els demanem honestedat política per a aportar solucions al bloqueig que tenim ara mateix. I la seua proposta, quan la comencem a mirar, el que veiem és que és de tot menys una proposta de desbloqueig. Al contrari, és una proposta que genera més conflicte, és una proposta que busca treure rèdit d'un conflicte nacional que alhora ens està fracturant com a país, mentre que a vostès els enforteix com a partit. I, per tant, qui està estirant el xiclet del procés? –qui està estirant el xicle del procés? A mi no m'assenyale, senyor Carrizosa. Nosaltres..., ja li dic que a nosaltres el procés no ens fa gens de bé, i vostès ho saben. (*Veus de fons.*) No, no, jo crec que és clar que a nosaltres no.

I, a més, és que jo els escolte parlar i sovint note com un to de ràbia, no?, un to de revenja. I només cal veure el tuit del senyor Rivera: «El último golpista, que apague la luz», amb la fotografia de la senyora Marta Rovira, en un moment on hi ha persones que han hagut de marxar perquè les volen portar a la presó, en un moment en què hi ha persones a presó preventiva acusades d'un delicte que diversos professors de dret ja diuen que no té lloc i que no ha succeït, amb famílies que estan destrossades. I la meua pregunta és: de veritat creuen que eixe tuit suma?, de veritat creuen que eixa és l'actitud correcta? Doncs jo crec que no.

I el que crec també..., i ja s'ha parlat abans de la manca d'humanitat, no?, i a Gerard li glaçava el cor, la manca d'humanitat. A mi no és que me glace el cor, la manca d'humanitat: és que jo crec que la manca d'humanitat els inhabilita per a dirigir res, els inhabilita per a governar res. (*Aplaudiments.*)

Senyora Arrimadas, vostè parlava l'altre dia d'emocions i d'empatia, avui ho ha fet el senyor del Partit Popular; qualsevol dia farem una compareixença a Paulo Coelho perquè ens parli d'emocions també. Jo el que crec és que una dirigent ha d'empatitzar amb els que pensen com ella, però també amb els que pensen diferent. I jo no soc ni independentista ni processista, i ací tothom ho sap, no és cap misteri, no estic desvelant res. De fet, jo soc molt crítica amb el procés i crec que ha sigut una irresponsabilitat, també ho he dit en moltes ocasions. Però faig meu –faig meu– el dolor de les persones que tenen familiars i amigues injustament a la presó. I també soc capaç d'entendre la incertesa i la por que genera entre algunes persones de Catalunya..., o sigui, que Catalunya marxe d'Espanya. Hi ha persones angoixades que tenen por, que no volen que Catalunya s'independentitzi i estan angoixades, i també ho puc entendre. I puc entendre i compartir la ràbia que té una part del país per l'onada d'autoritarisme. I també puc entendre el cansament d'una altra part que no sap com sortirem d'aquesta i que creu que abans no estàvem tan malament. Cadascú té les seues creences, i totes són molt respectables. Però el que crec és que una persona que aspira a dirigir alguna cosa, una persona que és la líder del grup majoritari d'aquest Parlament ha de saber posar-se en les sabates de l'altre. I clarament no ho estan fent i no estan a l'alçada.

I no ho fan perquè vostès aprofiten i s'aprofiten de Catalunya per impedir també el canvi a Espanya –també s'ha comentat a bastament ací. La retallada de drets i llibertats que patim ací també afecta la resta de l'Estat. Catalunya, bé, està..., a Ca-

talunya està en joc un model de convivència, però també ens estem jugant un model alternatiu per a Espanya, i vostès ho estan aprofitant. Vostès diuen que volen que es forme govern a Catalunya i que la Mesa del Parlament no funcione de manera arbitrària, perquè el que volen és resoldre els problemes reals que hi ha a Catalunya; i fins i tot en certs punts podríem coincidir. Però ens poden dir què estan fent vostès al Congrés amb el Partit Popular? Ens poden dir què estan fent vostès al Congrés? Jo els ho puc dir: han estat bloquejant des de la Mesa del Congrés propostes de temes que preocupen, i molt, la ciutadania de Catalunya i d'Espanya. Per exemple: pujada del salari mínim, derogació de la llei mordassa, recuperació de la justícia universal, millora de la Llei de dependència. (*Aplaudiments.*) Tot això ho estan vetant i bloquejant vostès al Congrés en Espanya. Per tant, una miqueta de coherència no vindria mal, per començar.

I, és cert, vostès..., a més, l'exposició de motius de la seva proposta de resolució començava dient que han guanyat les eleccions, és cert –i, a més, coneixent-los no podrien començar d'una altra manera l'exposició de motius–, han guanyat les eleccions. Ara bé, no els fa reflexionar –dic jo– que, malgrat haver quedat la primera força a les eleccions, el seu aïllament en aquest Parlament sigui total? Per què havent guanyat les eleccions són incapaces de teixir aliances amb ningú? Per què sent el grup majoritari no poden liderar res? Representen més d'1 milió de votants del poble de Catalunya i no tenen un sol company de viatge. I saben per què és? Perquè els sobra màrqueting i els falta política (*aplaudiments*) i perquè els sobren titulars i els falta responsabilitat. Per tot això, és.

Perquè vostès són la força que més augmenta en els pitjors moments del procés, perquè s'aprofiten de la por i de les ganes d'estabilitat de les persones que més pateixen. Perquè vostès són la força política que va nàixer per perseguir la immersió lingüística, que és una eina de cohesió social i que principalment va ser útil per als fills i les filles de les classes treballadores. Perquè vostès són la força que diu que és social, però alhora proposa el contracte únic, que vol precaritzar tot el mercat laboral. Perquè vostès sempre parlen d'escoles en barracons, oi que sí?, parlen moltíssim de les escoles que estan en barracons, de que som la comunitat que més barracons té, però alhora estan a favor de les escoles d'elit que segreguen per sexe i que cada any s'emporten 30 milions d'euros. Sonia, no me digues que no, perquè vosaltres us abstenuíeu sistemàticament a les votacions per a retirar els concerts de les escoles que segreguen per sexe, i amb els 30 milions que s'emporten aquestes escoles es podrien fer cada any deu escoles públiques. Vostès diuen que es preocupen per les famílies que menys tenen, però les deixen completament abandonades vetant la Llei d'habitatge de la PAH al Congrés.

Senyors i senyores diputades de Ciutadans –i amb això acabo–, d'aquesta crisi no en sortirem demanant la dimissió del senyor Roger Torrent; tampoc en sortirem presentant mocions jurídiques, que és el que vostès bàsicament fan. En sortirem amb política, i de moment estan sols, absolutament sols i aïllats i sense fer política. I no avançarem si com a país no fem una lectura crítica de tot el que ha passat aquestos anys, i en això podem coincidir. Però, tinguem-ho clar, tampoc avançarem si l'únic exercici que fem és una lectura crítica. Cal mirar el futur i acordar una proposta política que incloga a tota la ciutadania, la que pensa com vostès però també la que no pensa com vostès. I de moment la seua manca d'humanitat, ho repeteixo, els inhabilita per a tot, els inhabilita per a dirigir i per a governar. És necessària una nova etapa que deixi enrere el bloqueig, una etapa que reivindicar la política com a eina capaç de construir solucions. Cal fer-ho a Catalunya, cal fer-ho a l'Estat. I, per tant, diàleg, responsabilitat i humanitat. I, si us plau, facen el favor de sortir de la seua posició de bloqueig, perquè s'han convertit en una força de bloqueig i no de solució, i estiguen a l'alçada.

Gràcies.
(*Aplaudiments.*)

El president

Gràcies, senyora Albiach. És el torn ara del Subgrup Parlamentari de la CUP - Crida Constituent. La senyora Maria Sirvent.

Maria Sirvent Escrig

Bon dia. Novament tota la nostra solidaritat, recolzament i escalf per a aquelles que pateixen i han patit la brutalitat policial, el braç executor de l'Estat, desbocat contra la societat civil, la repressió violenta i desfermada de l'aparell de l'Estat contra qualsevol procés d'organització social i col·lectiva: 1.500 ferits des de l'1 d'octubre, escoles assaltades, cent quaranta webs tancades, agressions policials a periodistes, preses polítiques, persones exiliades, llaços arrencats, guerra bruta, violència institucional i prevaricació judicial.

Davant d'això, Ciutadans, lluny de condemnar la violència, demana que es condecorin i siguin recompensats tots els policies que van colpejar, humiliar i agredir el nostre poble. La seva reacció: premiar la brutalitat policial, premiar la impunitat. Això és el que provoca divisió social, això és el que impedeix la convivència, igual que ho fan les cent quaranta agressions feixistes que hem patit en els últims mesos als Països Catalans. Les hem patit amb el silenci còmplice de les institucions; encara no els hem sentit condemnar la violència i la resolució absolutòria de les sis joves neonazis de Valladolid.

La divisió i la fractura social prové d'una societat absolutament partida per la pobresa, on la lògica del benefici, on els interessos del mercat són el centre de les polítiques, en la que els desnonaments i la corrupció són realitats que gaudeixen d'absoluta impunitat, en la que pagar el deute a la banca és molt més important que els drets fonamentals de les persones.

Senyora Arrimadas, exemples concrets. Ciutadans no va recolzar la llei contra l'abús bancari, es va posicionar en contra de la llei d'impostos als bancs i no va recolzar la creació d'un impost sobre els béns de luxe; suposo que aquestes són les coses que preocupen a la gent. Qui provoca fractura social són els que ataquen l'escola pública catalana i el model d'immersió lingüística, que garanteix la igualtat d'oportunitats i la inclusió social de tots i totes les catalanes; de totes les catalanes, senyora Arrimadas. Vostès, que fan veure que estan tan preocupats per la sanitat pública, són els mateixos que es van posicionar a favor de retirar la targeta sanitària a les persones migrades, que pateixen el racisme institucional. El que provoca fractura social és una reforma laboral que facilita els acomiadaments i que permet canviar les condicions de les treballadores i precaritzar les condicions laborals; vostès, com ja ha dit la senyora Albiach, defensen el contracte únic, acomiadament sense causa, indemnitzacions absolutament ridícules. El que provoca també fractura social són uns serveis públics absolutament insuficients, que no són capaços de sostenir la vida i que traslladen aquesta responsabilitat a les dones. Recordem que Ciutadans no va recolzar la Llei de protecció de les municipalitzacions.

Parin ja de mentir a la gent, prou de mentides. I si algú ha de dimitir són els que governen i els que donen suport a governs que donen l'esquena a la comunitat, que donen l'esquena als drets i les necessitats de les classes populars i que governen per a corruptes i per a banquers.

I no, tots els ciutadans no som iguals davant la llei, perquè la llei no és igual davant de tots. Son vostès els que voten dia sí i dia no els que han de sortir de la presó. Rodríguez Galindo, condemnat a vuitanta anys per l'assassinat de Lasa i Zabala, només en va complir quatre; els dos guàrdies civils condemnats pels fets materials, Dorado Villalobos i Bayo Leal, van rebre una pensió vitalícia abans de ser expulsats. José Barrionuevo y Rafael Vera –el darrer ingrés a presó per la sentència del segrest de Segundo Marey en la trama dels GAL– havien de complir deu anys de presó, van complir deu hores. Dos-cents vint-i-sis polítics condemnats per corrupció i indultats entre el 2000 i el 2010 –226 polítics condemnats per corrupció i indultats

entre el 2000 i el 2010. Urdangarín i Torres, en llibertat. Millet: no ha passat més de tretze jorns a la garjola, per un furt estimat de 35 milions d'euros. Josep Lluís Núñez: en compleix trenta-vuit, dels 780. De la Rosa: va abandonar la presó després d'estar-s'hi vint-i-dos dies, n'havia de complir sis-cents. Guillem Agulló: l'assassí va complir només quatre anys de presó, el 2001 es presentava en una llista neonazi; el proper 14 d'abril es compliran vint-i-cinc anys del seu assassinat. Ni oblit ni perdó.

I és que, senyora Arrimadas, la impunitat la determina la classe. En paraules de Hannah Arendt, els codis de conducta, de càstig i de repressió que s'apliquen a la societat mai no afecten els delictes de les elits...

El president

Senyora Sirvent, si us plau...

Maria Sirvent Escrig

...protegides –d'acord, senyor president– per un circuit operatiu de poder anomenat «impunitat».

I per últim, en paraules d'Óscar Romero, assassinat pel terrorisme d'estat a El Salvador: «La justicia es como la serpiente, solo muerde a los descalzos.»

(*Aplaudiments.*)

El president

Gràcies, senyora Sirvent. A continuació, per indicar les esmenes que s'accepten i el text resultant final i que es posa a votació, per tant, té la paraula de nou la senyora Arrimadas, per un temps de dos minuts.

Inés Arrimadas García

Gracias, señor presidente. Vamos a aceptar una de las enmiendas del Partido Popular y vamos a responder algunas de las cosas que se han dicho por el resto de portavoces. Sí, estamos en otro pleno del monotema, convocado de manera urgente por *su* presidente –cuando digo «su» digo bien: «su», de Esquerra, su presidente del Parlament– para visibilizar la situación procedimental de los presos. Reconocido directamente, o sea, para hablar del *procés*.

Y yo digo una cosa: nosotros, Ciudadanos, somos decisivos en otras comunidades autónomas: en Madrid, en Murcia... Por cierto, señora Granados: en Andalucía; no elimine usted a Andalucía, no se olvide de Andalucía, que se le ha olvidado, ha tenido un pequeño lapsus. En Andalucía, en Madrid, en Murcia... A ustedes, donde no hay conflicto, donde no hay nacionalismo y donde no hay *procés*, no es que les vaya mal: es que ni existen como partido. Fíjese, fíjese si les sirve el *procés* y el nacionalismo a ustedes. (*Aplaudiments.*)

Nosotros somos decisivos también..., no solo aquí: donde no hay *procés* y no hay nacionalismo también somos decisivos. (*Remor de veus.*)

El president

Silenci, silenci, si us plau..

Inés Arrimadas García

Señores de Podemos, solo una pequeña reflexión en estos dos minutos: reflexionen. ¿Saben ustedes por qué tienen ocho diputados en el Parlamento de Cataluña? Porque ustedes se dedican a defender a los herederos de la Convergència del 3 per cent, que han declarado la independencia de manera ilegal, y a atacar al grupo mayoritario y a Ciudadanos. Por eso ustedes tienen ocho diputados en el Parlament. (*Aplaudiments.*)

Y, para acabar, han tenido ustedes diez minutos –¡diez minutos!– y no han sido capaces de reconocer que no hay que declarar *persona non grata*, de denunciar los ataques, las intimidaciones, las amenazas, los señalamientos... Diez minutos. De la señora Madrenas, con su historial, me lo esperaba. Señor Gómez del Moral, de usted

no, de usted no me lo esperaba, porque sí que es verdad que usted saluda; otros compañeros suyos no, pero usted sí que saluda.

Y la señora Madrenas..., ¿qué vamos a esperar de una señora que coge el megáfono, como alcaldesa, y se va a hacer un escrache a los funcionarios públicos? (*Aplaudiments.*) ¿Qué esperar de esta señora? ¿Qué esperar de la señora Madrenas, que anima a cortar las vías del tren para perjudicar a los trabajadores y a la gente que se quiera ir de vacaciones después de estar meses trabajando? ¿Qué esperar de una señora que declara personas no gratas en su ayuntamiento por sus ideas? ¿Esta señora Madrenas nos puede hablar de recuperar la normalidad institucional?

El president

Senyora Arrimadas, si us plau...

Inés Arrimadas García

Y acabo, señor presidente. ¿Normalidad institucional? Usted, que prohíbe a sus cargos ir a actos donde haya miembros del Gobierno de España, ¿usted me habla a mí de normalidad institucional, que ha declarado *persona non grata* al jefe del Estado? Usted es la perfecta muestra de lo que es el *procés*: odio, fractura social, alentar a los escraches a funcionarios, cortar carreteras... (*Aplaudiments.*) No me extraña que en un día como hoy, que había simplemente que decir que no se puede amenazar a nadie, que no se puede hacer escraches a nadie, que no se puede declarar *persona non grata*, haya sido usted la persona elegida para salir a defender la posición de su grupo parlamentario.

El *procés* es fractura social...

El president

Senyora Arrimadas, se li ha acabat el temps...

Inés Arrimadas García

...-y con esto acabo. Antes lo negaban, se ha llevado años negando que esto dividía a la sociedad, y nosotros recordándolo. Ahora ya no tienen ni la capacidad de negarlo. Les digo: pasen del negarlo a ocultarlo, como hacen ahora, pasen a solucionarlo. Si ustedes se ponen a dejar de declarar *persona non grata*, a no alentar los escraches a funcionarios públicos, a no animar a la gente a perjudicar los transportes de Cataluña, si ustedes comienzan a hacer eso, quizás estaremos un poquito más cerca del fin del *procés* y el principio de la convivencia.

Muchas gracias.

(*Aplaudiments.*)

El president

Senyora Granados, per què em demana la paraula?

Eva Granados Galiano

Per demanar votació separada del punt 5.

Gràcies.

El president

Molt bé.

Abans de... Sí, senyora Madrenas, per què em demana la paraula? (*Marta Madrenas i Mir intervé sense fer ús del micròfon.*) Trenta segons, senyora Madrenas.

Marta Madrenas i Mir

Moltes gràcies, senyor president. De tots els cinc fets que m'atribueix, gairebé no n'encerta ni un. No sé si ho ha fet de bona fe o de mala; m'imagino que de mala, perquè continua mentint. El que sí que és cert és, primer, que hem trencat les relacions institucionals amb els representants del Govern espanyol. Segona, que, és veritat, hem declarat no grat, per exemple, el senyor Enric Millo, és cert, i ho hem fet per

donar altaveu a la voluntat de la ciutadania, que es va sentir absolutament insultada pels fets que van passar l'1 d'octubre. (*Aplaudiments.*)

Gràcies –gràcies.

(*Remor de veus.*)

El president

Sí, senyor Fernández, per què em demana la paraula?

Alejandro Fernández Álvarez

Volíem demanar votació separada i lectura del punt número 6.

El president

Molt bé. (*Elisenda Alamany Gutiérrez demana per parlar. Veus de fons.*) Senyora Alamany, disculpi, no l'havia vist.

Elisenda Alamany Gutiérrez

Votació separada del punt 4, si us plau?

Gràcies.

El president

Per tant, s'ha sol·licitat, si no m'erro, votació separada dels punts 4, 5 i 6? (*Pausa. Carlos Carrizosa Torres demana per parlar.*) Sí, senyor Carrizosa?

Carlos Carrizosa Torres

Sí, para...

El president

En tot cas –dispensi'm, senyor Carrizosa, abans...–, entenc que tots els grups tenen la versió transaccionada, eh? Hi ha hagut una acceptació d'esmenes per part del Partit Popular; per tant, és un text diferent del que tenien inicialment els grups. Entenc que tots els grups tenen el mateix text, oi? (*Remor de veus. Pausa.*) Molt bé. Senyor Carrizosa.

Carlos Carrizosa Torres

Sí, para pedir la lectura de los puntos 4 y 5 de nuestra propuesta de resolución.

(*Inés Arrimadas García demana per parlar.*)

El president

Sí, senyora Arrimadas?

Inés Arrimadas García

Señor presidente, por alusiones.

El president

Trenta segons de més.

Inés Arrimadas García

Han sido las alusiones más sorprendentes, porque usted empieza negando lo que yo he dicho y al final acaba afirmando lo que yo he dicho; por tanto, muchísimas gracias por reafirmarme en lo que acabo de decir. Yo insisto brevemente: ¿son ustedes conscientes de que cuando declaran a una *persona non grata* en su ayuntamiento por un partido político están declarando personas no gratas a sus votantes también? Usted en el ayuntamiento de Girona, como alcaldesa, debería saber que en estas elecciones uno de cada cinco ciudadanos han votado a mi formación política, uno de cada cinco de sus ciudadanos, de *su* ciudad, de la que usted es alcaldesa, ha votado a Ciudadanos. Le pido que reflexione, que cada vez que usted hace ese tipo de actuaciones...

El president

Senyora Arrimadas, han passat els trenta segons.

Inés Arrimadas García

...está señalando públicamente a los votantes de nuestras formaciones políticas.
Muchas gracias.

El president

Senyor Gómez del Moral, per què em demana la paraula?

Gerard Gómez del Moral i Fuster

Per allusions.

El president

Trenta segons, també.

Gerard Gómez del Moral i Fuster

Sí, serà molt breu. No, perquè les allusions més sorprenents que jo sí que he sentit és que sembla que s'ha recriminat a Esquerra Republicana no tenir representació a Castilla - La Mancha (*rialles*), i m'ha semblat que això era el més similar a Matrix que hem viscut en aquest procés.

(*Aplaudiments.*)

El president

Passem a la votació.

Tal com s'ha sol·licitat, votariem primer, en un primer bloc, els punts (*remor de veus*)... –si us plau, silenci–, votariem els punts 1, 2 i 3 d'aquesta proposta de resolució, i després, separatament i amb lectura prèvia del seu contingut, els punts 4, 5 i 6, hi insisteixo, de la versió que se'ns ha fet arribar, transaccionada amb la incorporació d'esmenes per part del Grup Parlamentari Popular.

Per tant, passariem (*veus de fons*)..., fariem crida a la votació, sí.

(*Pausa llarga.*)

Molt bé. Passariem a la votació, ho torno a repetir, dels punts 1, 2 i 3 de la proposta de resolució presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans.

Comença la votació.

Aquest punt de la proposta de resolució ha estat rebutjat per 56 vots a favor, 76 en contra i cap abstenció.

I passariem ara a votar, primer, el punt número 4 d'aquesta proposta de resolució. Abans, prego al secretari Pérez que en faci lectura.

El secretari segon

Gràcies, senyor president. Punt 4: «Propuesta de resolución. Condena expresamente las inadmisibles prácticas de declarar *persona non grata* por sus ideas y de señalar públicamente a quien piensa diferente y a quien actúa en cumplimiento de las funciones públicas que tiene encomendadas, y muestra su más enérgico rechazo por el hecho de que determinados cargos públicos promuevan tales iniciativas desde las instituciones de las que forman parte. En este sentido, se compromete a trabajar para que tan intolerables prácticas por razones ideológicas no vuelvan a producirse en el futuro, como manera de preservar la convivencia ciudadana y el buen funcionamiento del ordenamiento democrático.»

El president

Comença la votació.

Aquest punt queda rebutjat per 64 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

Votariem ara el punt cinquè d'aquesta proposta de resolució, del qual farem lectura també prèviament.

Senyor secretari?

El secretari segon

«Ante la constatación de que el presidente del Parlament, señor Roger Torrent i Ramió, sistemáticamente ejerce sus funciones de manera arbitraria y tendenciosa a

favor de los partidos independentistas y faltando a la neutralidad institucional que le es debida, el Parlament solicita que dimita del cargo que ocupa para que el Pleno de la cámara pueda proceder a nombrar un nuevo presidente que pueda y quiera cumplir sus funciones adecuadamente.»

El president

Disculpin, ara sí, comença la votació, el que ha sortit en pantalla no era vàlid. Comença la votació.

Aquest punt, cinquè d'aquesta proposta de resolució, queda rebutjat per 39 vots a favor, 92 en contra i cap abstenció.

I votariem ara el punt sisè i darrer d'aquesta proposta de resolució. També en farem abans la lectura.

El secretari segon

Esmena transaccional amb el Partit Popular de Catalunya: «La violencia jamás puede ser considerada un instrumento legítimo de reivindicación y no existe justificación alguna para sus autores. Por este motivo, el Parlament de Catalunya condena enérgicamente los actos violentos en los que han desembocado las recientes concentraciones convocadas por la ANC, Òmnium Cultural y los llamados “comités de defensa de la república”. Los asaltos violentos a las instituciones; los destrozos del mobiliario urbano; el corte de carreteras, que afecta a miles de catalanes, y los ataques contra los cuerpos policiales de los últimos días son propios de comportamientos antidemocráticos, que deben recibir el rechazo unánime de las instituciones democráticas.»

El president

Comença la votació.

Aquest punt queda rebutjat per 56 vots a favor, 76 en contra i cap abstenció.

No hi ha cap més punt d'aquesta proposta de resolució a votar, per tant, passariem al següent punt de l'ordre del dia, que és el debat i votació de la proposta de resolució pel diàleg i la reconciliació.

Proposta de resolució pel diàleg i la reconciliació

250-00107/12

Aquesta proposta ha estat presentada pel Grup Parlamentari Socialistes - Units per Avançar. Per defensar-la, per un temps màxim de deu minuts, té la paraula el senyor Miquel Iceta.

(Remor de veus.) Els demano que, si han de sortir de la sala, ho facin ràpidament, si us plau.

Miquel Iceta i Llorens

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, aquest Parlament es va constituir el 17 de gener, estem a 28 de març i seguim sense president i sense govern. Vàrem celebrar un ple l'1 de març que va servir per conèixer la posició de cada grup parlamentari a l'inici de la legislatura i, finalment, la fallida sessió d'investidura del 22 de març ha posat en marxa el rellotge. Però el cert és que seguim sense president i sense govern. I, per tant, se segueixen aplicant les previsions de l'article 155 de la Constitució espanyola autoritzades pel Senat.

Mentrestant, la profunda divisió social es manté i fins i tot determinats sectors es radicalitzen i apareixen actituds violentes i intolerants respecte de persones i seus de partits, i fins i tot s'assenyalen comerços i propietats d'aquells que no comparteixen l'opinió dels intolerants. Sense escarafalls però amb fermesa cal denunciar actituds i actuacions que poden destruir la convivència i que poden atiar una violència sense aturador. Ni aldarulls ni intolerància han portat res de bo al nostre país, a cap

país, i cal prevenir-los i aturar-los mentre encara hi som a temps. Exemples no gaire llunyans, ni en el temps ni en l'espai, ens haurien d'ajudar a evitar mals majors. Per cert, nosaltres, i ho veuran en el text, condemnem qualsevol violència, no pretenem atribuir tota la responsabilitat a uns o altres.

En el Ple del dia 1 de març, el nostre grup va presentar una proposta de resolució que, en part, reiterem avui perquè no ha perdut vigència. Cridem a restablir consensos bàsics. Proposem l'establiment d'un marc de diàleg entre les forces polítiques i socials catalanes. Apellem a un constant esforç de diàleg, negociació i pacte rebutjant qualsevol proposta unilateral i illegal. Defensem el compliment de la llei, perquè només hi ha democràcia des del respecte a la legalitat. Reclamem que es garanteixin en tot moment els valors constitucionals bàsics, els drets de la ciutadania i els tractats internacionals subscrits per Espanya que assegurin els drets de tots. I recordem que els conflictes polítics s'han de resoldre en el marc de la política i no trobaran solució en la seva judicialització.

En la meua intervenció en el fallit debat d'investidura, parlava de la impossibilitat de fer avançar el país si no som capaços de superar la lògica de dues meitats enfrontades, de superar una política de blocs. No podem deixar que qualli una política de blocs enfrontats. I també els diré que no ens sembla que la millor manera de superar els blocs sigui crear un front, i menys que ho faci el president del Parlament, que té l'obligació d'intentar representar el conjunt de la cambra i tots els seus integrants. Faig un parèntesi: nosaltres no creiem que l'actitud sistemàtica del president del Parlament sigui sectària o parcial; podem criticar algunes actuacions, però no veiem que calgui demanar-li la dimissió.

El dia 22 els deia que la força que necessitem per remoure els obstacles que limiten el nostre potencial és un gran acord Catalunya endins, que no hi és. Necessitem, i ho torno a dir, acords transversals de país. En el Ple de dissabte passat vaig desenvolupar el nostre plantejament sobre tres eixos: respecte a la llei, primacia de la política i recerca dels més amplis acords possibles. Sense respecte a la llei, no hi ha democràcia. Sense democràcia, no podem fer política. I la política adequada per evitar la fractura del país en dues meitats requereix amplis acords.

És obvi que es necessiten acords d'àmplia majoria. Com volem, si no, superar la gravíssima crisi política, institucional, econòmica i social que tenim entre mans? Em preguntaven l'altre dia per un govern de concentració. I els dic: «Sí, seria bo.» Sí, si fos possible. Que és que no recordem el Govern d'unitat presidit per Josep Tarradellas? Ni en això podríem dir que érem els primers, els únics... Aquell Govern tenia consellers polítics que representaven tots els partits. I a aquell Govern els partits hi enviaven els seus representants més capaços.

De vegades, és cert, no és possible un govern d'unitat; però, en tot cas, calen grans acords. Recorden vostès també els pactes de la Moncloa. Qui dubta que aquells pactes van impulsar la democratització d'Espanya, la superació de la crisi econòmica i social, van garantir l'estabilitat política, la modernització del país i, finalment, fins i tot, l'ingrés a la llavors anomenada «Comunitat Econòmica Europea»? Els països que s'enfronten a greus crisis les superen millor i més ràpidament com més acords i més amplis assoleixen. Els ho vaig dir dissabte, i ho repeteixo avui: nosaltres estem disposats a abandonar el refugi dels blocs per avançar en el camp obert del diàleg. I la nostra disposició és sincera i permanent, no necessàriament en un govern, encara que siguem a l'oposició, la mateixa disposició en qualsevol cas.

Ara bé, desencallar això no depèn de nosaltres, ni fonamentalment de nosaltres. Per començar, si avui encara no hi ha govern és perquè la majoria independentista no s'ha posat d'acord en un candidat viable. I jo sé que em diran vostès i em poden dir: «Escolta'm, és que no ens han deixat.» Però, escolteu, a la Mesa d'avui se li ha sotmès la possibilitat de delegació de vot de Carles Puigdemont i és la mateixa Mesa la que no ho ha atès, almenys avui. Si no som capaços, perquè crec que no es pot,

d'assegurar aquella delegació, com podríem assegurar la presidència? I els recordo que en aquesta Mesa hi ha una majoria que és la que és.

Ara, tenen temps, és veritat; tenen temps per posar-se d'acord. Però, els ho recordo, mentrestant el 155 segueix vigent. I també els ho recordo: és un article que es va aplicar perquè algú va tòrcer la voluntat i la decisió del president Carles Puigdemont de convocar eleccions. I convé no oblidar-ho, perquè les coses no cauen del cel. I és veritat, mentre no hi hagi un acord, com a mínim, entre vostès, aquest article seguirà vigent. Ara, més enllà d'això, i avui hem vist altres exemples, els dos grups més importants de la cambra no es parlen entre ells –jo no dubto de la paraula de la senyora Arrimadas. No convé que comencem a parlar entre tots? Si volen, pel que és petit, comencem, i després anirem al que és gros. Però si no es produeix aquest respecte a les decisions diferents i aquesta voluntat de diàleg amb tothom, sense exclusions, i sobre tot, no ens en sortirem.

També els diré: hauríem d'atribuir més responsabilitats a qui major representació té. Nosaltres tenim 17 diputats, no cal dir que en voldríem tenir molts més. Ara, hi ha qui en té 36, hi ha qui en té 34, hi ha qui en té 32... Jo els demano que facin aquest esforç. No cal que ho diguin avui, no cal escenificar, però cal posar-s'hi. No per nosaltres, sinó pel país, per la ciutadania a la que representem. I abans de parlar probablement s'han d'acceptar unes regles comunes, si no, el diàleg es fa impossible. Quines són? Home, la primera: respecte a la legalitat i a les institucions democràtiques emparades per la llei i que emanen de la voluntat popular, la primera, aquest Parlament.

I aquí hem de dir que és veritat que algú pot plantejar una disjuntiva, o una de dos: o desobediència o legalitat, insurrecció o institucions, talls de carreteres o Parlament, pintades o discursos, pedrades o negociacions. Jo els demano que no permetem que la ràbia, la indignació o un sentiment d'impotència dictin la nostra política col·lectiva. Ni la ràbia ni la indignació ni la impotència ens serveixen avui per avançar. Fem el favor, tots plegats, d'escoltar els màxims comanaments dels Mossos d'Esquadra: hi ha el risc d'un gir violent i cal tallar-lo en sec per retornar a la política amb llibertat, democràcia i respecte per totes les idees, abans que sigui tard.

Tinguem també molta cura amb les paraules i més encara, més cura, amb les grans paraules. Un front per la democràcia no pot ser utilitzat com a sinònim de front contra la Constitució i l'Estatut. Un front per la democràcia no pot ser sinònim de desacatament del poder judicial. Un front per la democràcia no pot servir per dir que s'està a punt de repetir l'entrega del president Companys per la Gestapo. Un front per la democràcia no pot implicar la pretensió que el Parlament de Catalunya dicti a un jutge quines disposicions pot prendre i quines no; això va en contra de la separació de poders. Els hi he de dir: recordin la recent declaració de la primera ministra d'Escòcia, radicalment en contra de processos d'extradició, del que se li preguntava, que afecta Clara Ponsatí, però deia: «Però, escolti'm, això ho han de decidir els jutges.» Exactament el que hem de dir nosaltres: això ho han de decidir els jutges. Un front per la democràcia no pot emparar els que amenacen els jutges i les seves famílies. Ja ens hem dividit prou, ja ens hem enfrontat prou, ja hem erosionat prou les institucions, ja hem espantat massa gent, ja hem malmès prou inversions i hem foragitat prou empreses, ja hem perdut massa oportunitats i massa energies.

I la millor manera que tenim tots plegats per resoldre aquest problema és retornar d'immediat a la política, la millor manera és demostrar que som capaços de dialogar i d'acordar, que respectem la legalitat i que rebutgem tota forma de violència. Fem-ho pels que estem aquí, pels ciutadans als que servim, i també pels que avui se senten víctimes d'una gran injustícia i les seves famílies. La millor manera d'ajudar-los és fent les coses bé, no estripant les cartes, cercant acords, respectant la llei...

El president

Senyor Iceta, si us plau...

Miquel Iceta i Llorens

...condemnant violències i aldarulls –gràcies, senyor president–, fent govern.
Moltíssimes gràcies.
(*Aplaudiments.*)

El president

Gràcies, senyor Iceta. Ara és el torn del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem, de la senyora Marta Ribas.

Marta Ribas Frías

Gràcies, president. Diputades, diputats..., mirin, companys del Grup Socialista, ens alegrem que es moguin, ens alegrem que surtin de les fotos amb Albiol o amb els ministres del Partit Popular, del *frame* del 155 o dels pactes amb aquells que han nascut per carregar-se precisament coses que vostès van ser molt actius per construir en el nostre país, com la immersió lingüística, com la universalitat de drets o com les lluites feministes per la igualtat. Ens alegrem que es moguin i que això ens permeti mirar endavant i no haver de mirar enrere. No està el país perquè ens dediquem a fer retrets. Evidentment que el balanç del que ha succeït, que el balanç de per què ha succeït..., per no tornar a caure en els mateixos errors, però sobretot el que ens cal és solucions. Estem en temps accelerats, en temps greus, i si alguna cosa cal prioritàriament en aquests moments és escoltar sense filtres i dialogar constructivament amb aquells que posen propostes damunt la taula.

Per això ens felicitem dels moviments del Partit Socialista, de les propostes que avui posen en aquest Ple el Grup Socialistes i Units per Avançar i del discurs que tant avui com els darrers dies ha estat fent el senyor Miquel Iceta. Saben que el nostre grup els escolta, sense filtres, atentament, i que avui farem suport a tots els punts de la seva proposta de resolució. Hem fet una petita esmena per millorar, per matisar el redactat d'un dels punts, que ha estat acceptada i que ens facilita encara més poder fer suport a tots els punts de la seva proposta de resolució.

Diàleg, reconciliació, pacte, principis democràtics, política i no judicialització, reconstruir consensos amplis, construir futur i empatia amb els sentiments de la Catalunya que s'ha sentit violentada per la unilateralitat, però també amb la Catalunya que s'ha sentit menystinguda i ignorada per l'Estat en les seves demandes polítiques durant massa temps. Això són els elements que apareixen en la proposta del Grup Socialistes i Units per Avançar. Són, evidentment, valors, propostes, eixos que compartim plenament.

Si cada cop som més els que ens movem per aquests principis, valors, eixos, propostes, vull pensar que hi ha esperança per al país, vull pensar que hi ha esperança per sortir de l'atzucac. Perquè aterrar-ho, aterrar aquests valors, aquests principis, aquests eixos a propostes concretes; perquè aconseguir els acords després de tot el que ha passat darrerament, i per fer-ho ràpid, no serà senzill. Per això ens caldrà tenir molt clars, molt fermes, aquests principis, valors, objectius, per poder fer realment propostes concretes.

El senyor Iceta ha fet aquesta setmana una proposta concreta: govern de concentració; una sortida excepcional, deia, per a un moment excepcional. En Xavier Domènech n'ha fet una aquest matí: govern progressista d'independents amb suport ampli i transversal en aquesta cambra, govern per gestionar les prioritats socials i per recuperar la normalitat democràtica del país. Crec, sincerament, que tant l'una com l'altra són propostes de sortida, que tenen ben clars aquests valors, principis, objectius als quals em referia fa un moment.

Des de Catalunya en Comú Podem creiem que la nostra –també els ho haig de dir– és una proposta més realista. No veiem fàcil anar de la mà de Ciutadans o del Partit Popular per intentar reconstruir allò..., el millor d'aquell catalanisme popular, d'aquells consensos del catalanisme popular, per garantir els drets socials o per incrementar l'autogovern. Però el més important és que, escoltin, al final, tots estem

remant per aportar solucions: polítiques per recosir i per reconstruir consensos, per construir futur; això és allò important.

Perquè el que ens cal és superar blocs, fins i tot des d'aquells que s'han situat en un bloc. El que ens cal és recuperar l'autogovern, i el que ens cal és sortir de les mans del 155, en les quals portem ja cinc mesos, com recordava en Xavier Domènech en la seva intervenció. Ens cal govern real, ens cal govern efectiu, que negociï el retorn a la normalitat democràtica per al nostre país.

Però sobretot ens cal un govern que gestioni l'emergència social que encara es viu a Catalunya. Ens cal un govern que resolgui les disfuncions greus que estant havent-hi en l'aplicació de la renda garantida de ciutadania, i ja. Ens cal un govern que garanteixi recursos suficients per a l'escola pública per al curs vinent, i això vol dir també per les escoles bressol públiques, això vol dir per als ajuntaments que han estat pagant aquestes escoles bressol públiques, això vol dir per a les beques menjador per a tots aquells infants que ho necessitin. Ens cal un govern que ataqüi els problemes greus que pateix la ciutadania actualment en l'habitatge, amb els preus desorbitats del lloguer, amb la pobresa energètica. Ens cal un govern que redueixi les taxes universitàries per al curs vinent. Ens cal un govern que resolgui el fet de que estiguem a la cua de la resta de comunitats autònomes de l'Estat en els serveis que donem a dependència; estem a la cua en llistes d'espera, som els que més llista d'espera tenim per als serveis de dependència. Ens cal un govern que recuperi la gestió pública de l'aigua.

Ens cal això i molt més. I això és el que no podem perdre de vista a l'hora de posar solucions, propostes concretes per sortir de l'atzucac, per superar els blocs, per recuperar l'autogovern, per sortir de les mans del 155.

I no, davant del bloqueig en què ens manté la majoria independentista durant tres mesos en aquest Parlament, l'actitud no pot ser immobilitista. No és la nostra, no ens quedem quietes, i veiem que tampoc està sent la del Grup Socialista, que és qui fa la proposta de resolució que estem debatent ara. Per tant, els ho reitero, els farem suport.

I els vull fer un últim comentari. Mirin, ens sembla bo, ens sembla sempre bo que el discurs socialista a Catalunya el lideri el Partit Socialista de Catalunya. Els dic sincerament que és bo; és bo per a les esquerres del país i és bo quan passa això, i a la història em remeto. Probablement no hi hauria hagut govern d'esquerres si no hagués estat el PSC qui hagués liderat el posicionament dels socialistes a Catalunya en aquell moment. Fins i tot els diré més: és bo també per al PSOE, que el posicionament dels socialistes a Catalunya el lideri el Partit dels Socialistes de Catalunya. I és bo que es faci així, i és bo que es faci escoltant la tradició del catalanisme popular, que també és del Partit dels Socialistes a Catalunya, i és bo que es faci escoltant els alcaldes i alcaldesses socialistes que arreu del territori coneixen com respira el país i què li cal al país en aquests moments.

Avui som en aquest punt, en un posicionament clarament del Partit Socialista de Catalunya, i ens en felicitem. Ens cal recuperar consensos dels qui van batallar també en moments molt complicats per a aquest país perquè Catalunya fos un sol poble. Ens cal la suma, ens cal el diàleg, ens cal la reconciliació, ens cal el pacte i no perdre mai de vista que la prioritat de tot això és millorar les condicions de vida de la gent.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, senyora Ribas. És el torn ara del Grup Parlamentari de Ciutadans, de la senyora Lorena Roldán.

Lorena Roldán Suárez

Sí; gràcies, president. I bon dia a tothom. Bé, avui el PSC ens porta una proposta que parla de diàleg, de convivència i de respecte a la llei. I jo no sé vostès, però

jo crec que haver de debatre això i votar això en un parlament autonòmic, en ple segle XXI i després de dècades d'autogovern a Catalunya, jo ho trobo del tot menys normal. Perquè no és normal que haguem de debatre sobre el compliment de la llei, no és normal que haguem de debatre per garantir la convivència entre catalans, no és normal que haguem de debatre sobre el respecte a valors constitucionals que són bàsics. Potser en el món al revés, aquests amb els que..., els que juguen als partits independentistes, això és normal; però a la vida real no ho és. Ni a la vida real, ni a la resta de comunitats autònomes, ni a la resta de democràcies europees, això no és normal. Perquè tot el que passa a Catalunya des de fa molts mesos i des de fa molt de temps no és normal.

O a vostès els sembla normal que haguem de votar si respectem els principis que van inspirar el nostre projecte comú europeu?, que haguem de votar si complim les lleis? De veritat que els sembla normal? Vostès, els partits independentistes, que tant s'han omplert la boca dient que arribaria un reconeixement internacional a aquest invent de procés..., però quin reconeixement? Quin reconeixement, si hem d'estar aquí debatent si els grups parlamentaris pensen complir la llei o no? Qui pensaven que donaria suport a això?, quan des d'Europa els han dit per activa i per passiva ja que cal respectar la legalitat vigent.

I, quan parlem de legalitat vigent, evidentment també parlem de la legalitat espanyola, aquella que vostès respecten molt poc, que fins i tot el mateix president del Parlament Europeu els hi ha hagut d'explicar. Els llegeixo el que va dir literalment Tajani: «Els tractats de la Unió Europea i la Constitució espanyola formen un únic cos legal i democràtic que tots tenim el deure de respectar.» Quina part d'això no van entendre? Quina part encara no entenen, d'això?

Fins a quin punt s'ha trencat a Catalunya tot el consens, tot allò que és bàsic en una democràcia, tot allò implícit en democràcia, que fins i tot es fa necessari que vinguem aquí a votar això? Vostès s'imaginin algú que vingui aquí avui i vegi el que estem parlant, de què estem debatent aquí en aquest Parlament, què pensaria? Jo crec que pensaria que aquí a Catalunya ha passat alguna cosa molt grossa.

I sí, tindria raó, perquè és molt gros el que els partits independentistes han fet a Catalunya. Vostès li han fet molt de mal a Catalunya. Només llegint l'exposició de motius, aquesta, d'aquesta proposta que debatem avui, els hauria de caure la cara de vergonya. I li demano al Partit Socialista que quan tingui la temptació de comprar les tesis nacionalistes, com fan en alguns punts d'aquesta proposta (*remor de veus*), o quan vulguin imposar tesis, quan vulguin imposar línies vermelles, com per exemple ens van fer en campanya, o quan proposin un govern de concentració amb els senyors que ens han portat fins aquí, amb el senyor Puigdemont i amb els senyors d'Esquerra, com va fer el senyor Iceta l'altre dia, recuperin aquesta proposta de resolució i tornin a llegir la seva pròpia exposició de motius. Tornin a llegir-la i preguntin-se qui ens ha portat fins aquí, preguntin-se si tot això era necessari: les mentides, l'assenyalament, les faltes de respecte, els plens del 6 i el 7 de setembre, la fugida d'empreses, la ruptura de la societat i de la convivència, preguntin-se si això era necessari. Tornin a llegir aquesta proposta i pensin per què estem aquí debatent coses tan bàsiques.

Y, señora Granados, deje de darnos lecciones. Que nos pregunta usted que qué es lo que hemos conseguido para los catalanes. Pues, mire, se lo explico. Por ejemplo, una semana más de permiso de paternidad, que también –también– beneficia a los padres catalanes. Por ejemplo, ayudas para la escuela infantil de cero a tres, que también –también– beneficia a las familias catalanas. O una bajada de impuestos para la clase media trabajadora, los mileuristas, que aquí en Cataluña tenemos muchos y encima asfixiados a impuestos. ¿Qué ha hecho el Partido Socialista? ¿Qué es lo que ha hecho el partido del «no es no»? Se lo digo yo: nada. No han conseguido absolutamente nada. Así que dejen de darnos lecciones y de verdad dejen de comprar las tesis nacionalistas. (*Aplaudiments.*)

És molt greu, molt greu, el que han fet els senyors del procés amb Catalunya. Vostès han anat en contra de la legalitat; s'han saltat totes les resolucions judicials; han passat per sobre dels lletrats del Parlament i del mateix Consell de Garanties Estatutàries; van intentar liquidar la Constitució i l'Estatut d'autonomia; s'han emparat en una majoria social que no tenen, que no tenien i que no tenen; han menystingut i insultat a la majoria de catalans, que no pensen com vostès, que continuen parlant en nom de tot Catalunya i no són ni la meitat, de veritat. I el pitjor de tot, saben què és? Que ho han fet amb mentides i sabent que mentien. Una vergonya. I, per si encara no n'hem tingut prou, continuen degradant les institucions catalanes i continuen, doncs, acabant amb el prestigi internacional de Catalunya. Al punt, hi insisteixo, que hem de venir aquí a debatre coses bàsiques, que els hi ha dit tothom, ja, que és impossible parlar de democràcia si els polítics no respectem la llei. Qui més falta que els hi digui? Perquè també els hi han dit els ciutadans a les urnes, que han perdut vostès en percentatge de vots i en escons. Jo he sentit aquí, abans, en aquesta tribuna, dir que nosaltres anem dient que hem guanyat les eleccions. No, no, perdoni; és que Ciutadans ha guanyat les eleccions a Catalunya i tenim més escons dels que Esquerra ha tingut mai en aquest Parlament. Que ho sàpiguen.

Tenim una crisi econòmica sense precedents, perquè vostès han fet molt de mal a Catalunya: empreses que marxen, oportunitats que es perden, baixada de consum, baixada de turisme. No veuen que aquesta incertesa política que provoquen ens fa mal?

Tenim un parlament bloquejat des del mes de juliol. Per què? Perquè el senyor Puigdemont no volia que els grups de l'oposició poguessin controlar el Govern, perquè volia fer i desfer, per desviar diners d'Afers Socials cap a actes il·legals, per aprovar una llei que pretenia carregar-se la Constitució i l'Estatut d'autonomia, i on el senyor Puigdemont triava a dit els jutges. I encara es posen les mans al cap quan la justícia actua. I hi ha qui el compra, eh?, aquest mantra de judicialització de la política. Aquesta mateixa proposta ho fa. Però que ningú s'equivoqui: qui judicialitza la política són aquells que es salten les lleis, qui judicialitza la política són aquells que en algun moment es van pensar que amb el carnet de diputat venia un altre carnet d'impunitat de regal, aquells que van confondre el Parlament, que és de tots, amb els seus dominis.

I malauradament segueixen igual. Ens van portar fins aquí i no volen treure'ns-en. Només cal veure per què obren aquesta cambra: per intentar investir un candidat fugit de la justícia; per intentar investir un candidat imputat per sedició i per rebel·lió, i per intentar investir un candidat imputat també per malversar diners de tots els catalans.

A la gent que fa més d'un any que espera, per exemple, per ser operat, què els diem? A les famílies que fa més de quatre anys que esperen per accedir a una plaça de residència, què els diem? A les persones que no arriben a final de mes i que vostès ofeguen a impostos, què els diem? Perquè aquí estan tots, eh?, els independentistes i els no independentistes, però vostès fa molt de temps que no treballen per ningú, perquè només treballen per vostès mateixos. I ja els ha caigut la careta, i ja no podran fingir durant més temps. Ja n'hi ha prou de dies històrics. Vinga dies històrics per no re. Saben quan vindrà el veritable dia històric? Quan vostès obrin aquest Parlament per treballar, per treballar per tots els catalans. Això sí que serà un dia històric de veritat.

Tenen l'oportunitat de proposar un candidat viable i formar govern, però s'estimen més continuar amb aquesta farsa i continuar amb el procés; s'estimen més seguir les ordres que dicta Puigdemont en contra de les ordres que dicta el sentit comú. Mirin, hi ha un proverbi que diu que amb una mentida es pot anar lluny, però sense esperances de tornar. I això és el que els ha passat a vostès, que han mentit tant, tant... Ja n'hi ha prou de degradar les institucions catalanes. I, sobretot, ja n'hi ha prou de fracturar la societat catalana.

Avui el PSC, amb aquesta proposta, en parla, però fa molts anys que Ciutadans ho diem, ho advertim: que el nacionalisme divideix, que el nacionalisme enfronta. I malauradament teníem raó. Però és que continuen. Vostès venen aquí, com van fer l'altre dia, exigint diàleg, i després animen a sortir a la gent al carrer a augmentar aquesta confrontació. Vostès han creat un conflicte entre catalans que no existia. I ja n'hi ha prou. I això no ho arreglarem si no som capaços de deixar enrere aquest malson del procés, si no som capaços de reconstruir els ponts que el nacionalisme ha trencat, si no som capaços de posar en valor allò que ens uneix. I de la solució no en podem excloure ningú –ningú. Però, ara, aquesta solució, evidentment, ha de respectar les regles de joc.

I és per això que nosaltres avui, malgrat que no s'han acceptat moltes de les nostres esmenes, votarem que sí a tots aquells punts que ens uneixen, a tots aquells punts en els que podem trobar consens, perquè són moltíssims. I, de veritat, a vostès els dic que deixin ja els dies històrics i comencin a treballar per tots els catalans.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, senyora Roldán. Ara és el torn del Subgrup Parlamentari del Partit Popular. És el torn del senyor Alejandro Fernández.

Alejandro Fernández Álvarez

Señor Miquel Iceta, no sé si conoce usted a Enrique Pastor, concejal de Deporte y Tiempo Libre de la serie *La que se acerca*. No sé si lo conoce. Es un personaje entrañable. De hecho, es la única buena persona de la serie y, como suele ocurrir en este tipo de cosas, el resto de personajes le hacen todo tipo de perrerías. Y, por difícil que le pongan las cosas, por crueles que sean con él, en el peor momento, él, en el momento álgido del calvario, lanza su grito de guerra: «Diálogo, diálogo.» Me recuerda mucho a usted.

El diálogo es muy importante, efectivamente, muy importante. El pacto es muy importante. A mí, más allá del tópico y del estigma, me gusta recordar que desde 1983 el Partido Popular de Cataluña, nuestro partido, ha suscrito más de doscientos acuerdos municipales en toda Cataluña –que se dice pronto, ¿eh?–, más de doscientos. Es un partido, por lo tanto, que ha demostrado una capacidad de pactar. Lo hemos hecho prácticamente con todas las formaciones políticas. Creo que excepto con la CUP –no hemos tenido esa lisérgica experiencia, aunque compartamos Grupo Mixto– lo hemos hecho con todos, incluso con Iniciativa per Catalunya, en Pallaresos y en el Consell Comarcal del Tarragonès, recuerdo, año 2003, y creo que hay tres o cuatro más.

De hecho, señor Iceta, tenemos un acuerdo con usted en Tarragona, que es el único que no reivindica demasiado, a pesar de que es, con diferencia, el mejor que tiene, porque en otros lugares ya sabe que les han echado como si fueran parias. En cambio, en Tarragona tiene lealtad, estabilidad, centralidad, moderación y un acuerdo de gente que se aprieta la mano y que cumple con lo prometido. Por lo tanto, por supuesto, y va en nuestro ADN, más allá del tópico y del estigma, pactar y dialogar –lo comparto con usted–, defender las posiciones con pasión, con vehemencia, si es necesario, pero luego, llegado ese momento, sentarnos y hablar.

Lo que pasa, señor Iceta, es que el diálogo tiene algunos límites. El diálogo no es ilimitado por naturaleza. Debe desarrollarse en unas coordenadas muy determinadas. Si no, pierde su sentido, y tenemos ejemplos históricos al respecto. Por alguna razón que no alcanzo a entender en una persona inteligente y brillante como usted, en esa comprensible voluntad de empatía, se pasa de frenada con estas cosas. Le pasó pidiendo indultos a gente que no ha sido condenada; le ha pasado con su propuesta de gobierno de concentración –nosotros creemos que sí que es necesario pactar unos elementos de convivencia entre todos, y hablo entre todos, ¿eh?, pero lo del

gobierno de concentración en las actuales circunstancias para mí es pasarse de frenada—, y le pasa en esta propuesta de resolución con los puntos *d* y *f*, cuando acepta los conceptos de judicialización y arbitrariedad. No podemos aceptar eso. No existe judicialización. La intervención de la justicia viene de parte de la justicia. No es facultativa. No es optativa para los políticos. No hay arbitrariedad en la justicia. No puede incluir esos términos en su propuesta de resolución. No podemos aceptar esa idea perversa.

Oiga, aquí se pueden resolver políticamente las cosas haciendo ver que la justicia no existe, apartándola de un lado. Porque eso, en definitiva, es uno de los peores axiomas del nacionalismo, a saber: que ellos, sus líderes, en tanto que intérpretes mesiánicos de la voluntad popular, no están sometidos a ningún control, ostentan un poder ilimitado, no están sometidos a la acción de la justicia. Como señaló el *president* Torrent el otro día, Puigdemont puede hacer lo que le dé la gana, es un intocable. No podemos aceptar esa idea, señor Iceta.

Por lo tanto, yo sé que usted no piensa así, pero no caiga en las trampas semánticas del nacionalismo. Lleva muchos años haciéndolo, y asumo y comparto su esfuerzo de diálogo y de buena voluntad, y le he puesto ejemplos, al inicio de mi intervención, de que esa voluntad, además, la demostramos con hechos también con su partido. Pero no caiga en las trampas semánticas del nacionalismo. ¿Hagamos política? Sí. ¿Dialoguemos? Por supuesto que también. ¿Lleguemos a acuerdos? Ojalá; vamos a ver si es posible.

Pero en ningún caso esos acuerdos, por relevantes que sean, van a poder nunca sustituir la acción de la justicia. Y no podemos aceptar que haya un acuerdo y que la justicia siga interviniendo, que eso es judicialización. No podemos intelectualmente asumir ese concepto y, por lo tanto, le votaremos en contra de los puntos *d* y *f*.

Piense que es que además no podemos sacar de la ecuación a la justicia, entre otras cosas porque la justicia es la única garantía que tenemos precisamente de que pueda desarrollarse ese diálogo al que usted hace referencia y que defiende con tanta pasión.

Muchísimas gracias.

El president

Gràcies, senyor Fernández. És el torn, ara, del Grup Parlamentari Junts per Catalunya, de la senyora Elsa Artadi.

Elsa Artadi i Vila

Gràcies, president. Companyes diputades, jo també m'estreno avui, i no puc començar si no per dir que és un honor parlar per primera vegada des d'aquí, des de la tribuna del Parlament, que és representació i veu del poble de Catalunya, un honor i una responsabilitat que tots hauríem de tenir present sempre.

Senyor Iceta, vostè, dissabte, més que no avui, ens feia un discurs on parlava de la necessitat de fer un esforç d'empatia i de comprensió, i ens reconeixia que tenim el país amb el cor encongít. Avui el tenim encara molt més encongít, el cor, almenys gran part del país, quan tenim el president de la Generalitat en una presó a Alemanya.

Avui ens presenten una proposta de resolució que parla de restablir consensos, diàleg, negociació, pacte i els drets fonamentals. Aquestes són les seves paraules. Si fossin honestos, i desitgem que sigui així, si aquestes paraules s'han d'acabar traduïnt en fets, serem els primers en celebrar-ho. Pot ser un punt de trobada entre la seva força política amb el nostre grup parlamentari, pot ser un avenç, més o menys petit, més o menys significatiu, que segurament mostraria que han pres consciència de quina és la realitat. El problema, em temo —i vull estar equivocada— és que les seves paraules segurament no passaran de ser un aparador, que no hi ha una voluntat real de canvi del posicionament polític que han tingut darrerament, que la política, i vostè ho sap més que ningú, és més que paraules, la política és compromís.

Vostès, en aquesta proposta de resolució, que fan un relat dels darrers anys i sobretot dels darrers mesos, l'expliquen com si fossin simples narradors del que està passant. Sembla que ho estiguin explicant en tercera persona, i, des d'aquest posicionament de tercera persona, van repartint culpes, gairebé totes als partits independentistes i alguna coseta al Govern espanyol, lleugera, segurament perquè no s'incomodi el PSOE.

Però la realitat és una altra. La realitat és que vostès són responsables del que ha passat. Vostès no són espectadors. Vostès no són víctimes. Amb el seu suport incondicional al Govern de Rajoy, vostès són còmplices de la violència exercida per la policia l'1 d'octubre, són perpetradors del cessament il·legítim del Govern de la Generalitat, quan voten entusiastament a favor de l'article 155, i que també acaba portant a que hi hagi presó i exili, dels nostres companys, però també són companys seus.

Avui just feia referència a l'aplicació de l'article 155 fent veure que vostès no hi tenen res a veure, i l'expliquen com que el 155 és el resultat de que algú va tòrcer la voluntat del president, algú ho va tòrcer i no va passar res més, no? No va passar res més. El president no ho va explicar. Vostè no va estar parlant amb ells aquells dies i no va estar intentant, o almenys fent-ho veure, que intercedia. Vostè no va anar al despatx del president el 26 d'octubre i li va dir: «No he pogut fer res»? És que jo estava davant, quan vostè va arribar, per molt que després expliquin altres coses. *(Aplaudiments.)*

Vostès són corresponsables que encara no hi hagi govern a Catalunya quan continuen recolzant els sabotatges que ens arriben de Madrid i els continuen avalant. Van col·laborar a convocar unes eleccions, pensant que així derrotarien l'independentisme, i que aleshores, màgicament, se solucionaria un problema.

En canvi, si vostès creuen, com diuen a la proposta de resolució, i nosaltres hi estarem d'acord, que els conflictes polítics se solucionen fent política i no judicialitzant la política, la pregunta és: què han estat fent tot aquest temps?, què han estat fent? Perquè a nosaltres ens sembla –i podem estar equivocats– que han estat fent el contrari, quan aplaudeixen sistemàticament la nefasta gestió del conflicte entre Catalunya i Espanya que està portant a terme el Govern espanyol, un govern espanyol que renuncia a fer política a Catalunya, que aposta per una estratègia d'escarmentar el moviment independentista, amb un «a por ellos» acompanyat del seu silenci acrític i d'algunes *selfies*. Vostès han subscrit aquesta estratègia, que és l'antipolítica. Però ho saben fer molt millor.

Potser –potser– no esperaven que les coses arribessin fins aquí –potser és això–, i que aquest no és el camí, que el camí que vostès han acompanyat no és el que volien que fos. Escolti'm, si és així, és lícit que vulguin parlar de reconciliació, és lícit que diguin que és l'hora de la política, però abans també cal reconèixer i cal demanar perdó. No es poden erigir com a defensors del consens i la reconciliació com si fossin espectadors del que ha succeït. Cal demanar perdó, perquè si vostès haguessin tingut la capacitat de dialogar i abordar el repte de manera política no seriem on som.

El PSC no pot estar validant la manca de separació de poders; no pot estar defensant un ministre de Justícia que anticipa les decisions judicials i una vicepresidenta que pressiona els membres del Tribunal Constitucional. Potser no és fàcil fer els canvis, però és bàsic si el seu plantejament és sincer i volen canviar el rumb.

Cal dir que dissabte haguessin pogut fer, i ho saben perfectament, un primer gest en aquest sentit, i no el van voler fer. Dissabte passat haguessin pogut aixecar-se del seu seient, s'haguessin pogut girar, aplaudir i mirar a la cara i als ulls de les famílies dels presos polítics. *(Aplaudiments.)* Van tenir molts minuts per fer-ho, molts! Es van equivocar. I avui haurien tingut l'ocasió de tornar-ho a fer, perquè n'hi havia quinze, quan hem començat el Ple aquest matí. D'aquesta manera hauria sigut un gest, més que paraules, per iniciar aquesta reconciliació. Alguns ho esperàvem –alguns ho esperàvem. Un gest no polític, un gest d'humanitat.

Per tant, jo li pregunto: Miquel, quants anys fa que coneixes en Jordi Turull? Quants? Quants anys fa que treballes amb en Josep Rull? Quantes vegades has negociat coses amb la Marta? Quantes? Avui no hi són! Què penses fer? Què penseu fer? (*Aplaudiments.*)

En el text ens diu que la independència divideix, i feu la inferència que, com divideix, és dolenta, s'ha de menystenir. Aquest no és el camí. Aquest és un camí perillós. El camí és reafirmar-nos en que la democràcia ha de permetre viure en la diversitat d'idees, no promoure un pensament únic. I cal aconseguir, per fer-ho, que hi hagi diàleg. I prou que ho hem intentat. El problema és que fins avui no hem trobat ningú a l'altra banda. Què hem trobat? Repressió, càstig, revenja.

Ho torno a preguntar: què faran per promoure el diàleg? Com hi han contribuït? Què ha fet el PSOE com a principal partit de l'oposició de l'Estat? Què ha fet? Res; colaborar amb el Govern espanyol. L'entrega a l'antidiàleg.

De la mateixa manera, parlen de reconciliació, d'integració. Això és el 155? Això és suspendre les institucions catalanes? Això és empresonar el Govern i provocar l'exili? Perseguir mestres, mecànics, pallassos, periodistes, vulnerar drets fonamentals, tancar el pressupost de la Generalitat el mes de setembre per impedir que es facin polítiques socials i de progrés, això és integrador?

Per tant, els hi tornem a preguntar: és possible el diàleg amb el PSC? No li estic plantejant un diàleg perquè se sumin al nostre projecte polític de la república, que ja sabem que no, i és lícit que no ho sigui. Però es pot parlar de democràcia, es pot parlar de dignitat, de dret, de rebuig a la persecució judicial d'idees polítiques, de reconeixement i acceptació dels drets i de la voluntat dels catalans?

Com ja hem dit que no és qüestió de paraules, sinó de fets, li proposo cinc punts inicials, però són propostes per permetre veure si les seves paraules queden aquí o podem anar més enllà. U: afegeixi's a la taula contra la repressió que ha promogut el president Torrent, una taula que va de democràcia i de defensa de drets fonamentals. Dos: reconeguim que hi ha presos polítics a l'Estat espanyol i que la justícia espanyola està actuant d'una manera inacceptable. Tres: humanitzi el patiment dels represaliats i les seves famílies. Quatre: deixin de participar en manifestacions on es produeixen expressions feixistes, que són inacceptables en una democràcia. (*Aplaudiments.*) I cinc: deixin de ser còmplices de l'alteració de majories parlamentàries que es duen a terme per les vulneracions que fa l'Estat espanyol.

Si no vol començar amb els cinc de cop, li'n proposo un, un de senzill: vagi a les presons; vagi a Soto, vagi a Estremera, vagi a Alcalá Meco; visiti els seus companys. I, si vol, jo l'acompanyo. Li faig aquesta oferta, que és sincera. (*Aplaudiments.*)

Nosaltres tindrem la mà estesa sempre, perquè és la nostra manera de ser i és on ens reconeixem, però no té sentit si no ho reconeixen i no ens parlem amb honestat. Si decideixen sumar-se al front de la democràcia, seran molt benvinguts, sense rancúnies. Si decideixen sumar-se al front de la política, seran molt benvinguts. Escoltin el que també els està dient molta gent del seu partit –alcaldes, militants–, els estarem esperant. Mentrestant, de moment, votarem que no en aquesta proposta de resolució.

Gràcies.

(*Aplaudiments.*)

El president

Gràcies..., gràcies, senyora Artadi. Ara és el torn del Grup Parlamentari Republicà, el torn del senyor Ernest Maragall.

Ernest Maragall i Mira

Gràcies, president. Senyores i senyors diputats, deixin-me començar per una precisió. Senyora..., en fi, a tall de contradiccions, eh?, només. Senyora Lorena Roldán –aquí, perdó–, miri's els llibres d'història, eh?; Esquerra Republicana va tenir una majoria..., va obtenir cinquanta-sis diputats l'any 1932 en aquesta cambra, en aques-

tes eleccions catalanes. (*Aplaudiments.*) Sap què passa?, que la història ve de lluny. I aquesta dada a vegades l'obliden molts de vostès.

Senyor Iceta, jo he llegit i rellegit amb atenció la seva proposta de resolució, he escoltat atentament les seves paraules i ara intentaré explicar-li perquè no hi donarem suport, perquè, doncs, hi votarem en contra. Deixi'm parlar, primer, d'una cosa més de pell. No he aconseguit creure-me'l. No he aconseguit sentir-me identificat ni interpellat per les seves paraules, per les seves reflexions en l'exposició de motius, ni per les seves propostes en el text de la..., més resolutiu. Les paraules em sonen desproveïdes de contingut, em sonen buides. Potser m'equivoco, eh?, tindrem temps de verificar-ho, espero, en els mesos..., setmanes i mesos a venir. Però, ara com ara, dona la impressió de que ni vostès mateixos hi creuen, eh?, que ho diuen perquè ho han de dir, perquè és part de la seva supervivència necessària, però no gaire més que això.

Vivim en una situació dramàtica i vostès es situen enllà del bé i del mal i ens donen consells. Però el fred que traspua el seu text és ben explícit, eh? Pel que diuen i molt més pel que no diuen, pel que callen, eh?, començant per la total absència d'empatia amb els cinc diputats que fa una setmana estaven asseguts aquí..., fa menys d'una setmana, que divendres passat vostè escoltava atentament i que ells l'escoltaven atentament a vostè i avui no poden. I aquesta..., aquesta dada, que hi és, en la seva posició, en la seva proposta, és molt difícil que permeti donar la més mínima legitimitat en el sentit polític de fons a la seva proposició.

Ho puc entendre. Vostès eviten, ara com ara, com a organització en un cert..., com dir-ho?, en uns certs llimbs polítics –algú ha dit, inclús, que progressen adequadament cap a la irrellevància total–, però..., i, per tant, és lògic que busquin vies i forats..., mecanismes per sortir del forat en el que es troben o en el que es van trobant, adoptant aquest paper de cercadors del consens, defensors del diàleg i la reconciliació. Això sí, com ja s'acaba de dir, sempre des de la condició d'observadors, observadors crítics, intel·ligents, suposadament neutrals i naturalment sense cap responsabilitat, eh? Vostès, cap responsabilitat; no tenen res a veure amb tot el que està passant en aquest país, *no va con ustedes*. Doncs sí que hi va, senyor Iceta, hi va, i molt, hi va, amb tots vostès, eh? (*Aplaudiments.*)

Tots tenim clar, ara com ara, a qui representen, a quins interessos i què defensen, començant pel que voten, aquí i allà. Ja sé..., l'article 155 és culpa nostra també; això, només faltaria, també és culpa nostra. Es deriva de la nostra imprudència temerària: la imprudència temerària de defensar el dret a decidir, la imprudència temerària de defensar el contracte polític que teníem amb els nostres votants, amb la majoria democràtica dels ciutadans de Catalunya. Aquesta és la imprudència temerària que fa que vostè trobi justificat que se'ns apliqui el 155. I no només ho troba justificat sinó que el vota i el recolza, amb perjudici específic gravíssim dels interessos dels ciutadans que vostè també representa del tot legítimament. I aquesta és la situació avui.

Parlen, en la seva resolució, també, d'esdeveniments traumàtics, eh? I la senyora Granados ens diu: «Ja els vam advertir» –fa un moment, en la seva última intervenció–, «ja els vam advertir de les conseqüències.» No és el primer cop que els hi sento; ho han dit moltes vegades. Conseqüències? Què és que són tempestes? Són catàstrofes naturals que arriben?, que cauen?

Malgrat tot i malgrat, en fi, les circumstàncies en les que ens trobem? (*Veus de fons.*) No, senyor Iceta, no són conseqüències inevitables; són decisions polítiques conscients, contràries a l'interès general dels ciutadans d'aquest país (*aplaudiments*), contràries a la majoria democràtica que expressa una determinada posició.

Per tant, amb aquesta situació, i després de tot el que ha succeït en l'última setmana, aquesta proposta de resolució reconegui'm que ha perdut una part del seu possible interès com a gest de mà estesa, com a continuïtat de les paraules que vostè mateix, senyor Iceta, va formular en l'última sessió, eh?, i que tots reconeixem i vam anotar amb prou interès.

És clar que estem d'acord amb les paraules màgiques en les que vostè s'installa: diàleg, consens, reconciliació. Qui hi podria estar en contra? Ara, a veure com dir-ho, abans de recomanar diàleg i reconciliació pensi a qui adreça aquestes paraules i pensi en el que hauria de passar abans de que poguéssim fer-ne el més mínim cas. Posi el comptador de la repressió. Posin, vostès, tots, els que representen, els que van votar a favor del 155, el comptador a zero de la repressió, eh?; actuïn per alliberar tots els presos polítics. Actuïn políticament. Sí que es pot demanar la llibertat. Sí que es pot adreçar una proposta de resolució al Congrés dels Diputats o allà on pertoqui perquè la fiscalia aixequi i cancel·li totes les actuacions i totes les acusacions. És clar que es pot, eh? Si no ho fan, és perquè no volen o perquè no poden. Tant se val, eh?

La seva posició no és neutral ni innocent; ara com ara, és parcial i és injusta. Fan com si acabessin d'arribar d'un altre planeta –la senyora Artadi ho deia–, fan més la crònica que no pas defineixen una posició compromesa amb el que ha passat, i se situen vostès també com a actors que són.

A veure, deixin-me repassar una mica punt per punt el que diuen en la seva resolució. «Consens per fugir de la societat profundament dividida», diuen. Profundament dividida? El que divideix és no poder debatre tranquil·lament, en un marc democràtic acceptat, sobre el que hem defensat tots, una gran majoria d'aquesta ciutadania, entorn del dret a decidir sobre el nostre propi futur. És això el que produeix divisió. Treballin perquè puguem tenir un debat tranquil. No seriem capaços en aquest país de tenir un debat tranquil, ordenat, amb pros i contres, a favor i en contra de qualsevol de les posicions, també de les de la independència, la sobirania o la república, si tinguéssim el marc de diàleg que se'ns ha negat sistemàticament? És aquesta, és això l'única divisió que avui es produeix en la nostra societat, la dels que prohibeixen, reprimeixen, acusen, empresonen, exilien.

És clar que això divideix, és clar que això produeix..., això, en comptes de practicar, des de fa anys, des de fa almenys vuit anys, el diàleg que ens hagués dut efectivament a un clima de respecte, de debat seriós i aprofundit sobre el millor futur per al nostre país, i a la determinació democràtica que els ciutadans de Catalunya haguessin pres i que tots haguéssim respectat. De manera que no en parli de «*profundamente dividida*»; la divisió és la que s'ha produït a conseqüència de les accions de l'Estat en atac directe i frontal a les nostres aspiracions legítimes.

Quan diuen: «*Reconciliación...*, reconciliació nacional», això –vostè estarà d'acord amb mi– ens sona a una cosa de fa molts anys, eh?; ens sona a dictadura franquista i ens sona al llenguatge que alguns havien d'utilitzar per expressar algun bri d'esperança d'obertura democràtica, als anys cinquanta, per ser més exacte, eh?

Però, en canvi, resulta que això s'aplica a una institució en la que, diguéssim, estem sota una expressió de violència institucional com mai l'havíem viscut des del final d'aquella dictadura franquista. De manera que, com dir-ho?, no em parli de reconciliació; parli de llibertat, parli de justícia (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*), parli de respecte i llavors ens entendrem. O, en tot cas, parli de tot això allà on correspon. El conjunt d'aquesta resolució, senyor Içeta, és per ser dit, defensat i proposat allà, a on es neguen al diàleg. No demani diàleg..., no demani diàleg a qui el proposa i a qui l'espera des de fa vuit anys; demani'l a qui el nega des de fa vuit anys; demani'l a qui ens nega tots els drets sistemàticament.

El punt *f*, l'últim, el que podria suscitar algun grau d'acord: «No judicialització.» És clar, naturalment. Però, deixi'm dir-li que hi ha..., com dir-ho? –no l'hi dic a vostè, ara, eh?, però ho dic a l'expressió–, hi ha una mena de cinisme implícit en aquesta expressió. Ve aquí, al Parlament de Catalunya, a dir-li que lamenta la judicialització? A aquest Parlament que està sense les víctimes d'aquesta judicialització? Si us plau, eh?, una mica més de respecte pel senyor Junqueras, pel senyor Puigdemont, pel senyor Turull, pel senyor Rull, per la senyora Rovira, pel senyor Romeva, per la senyora Bassa, etcètera. (*Aplaudiments.*)

I quan diu, per acabar –quan diu, per acabar–, afegeix aquesta proposta del Partit Popular sobre la violència i els atacs a les seues..., en fi, no s'adona que acaba de desmentir tota la resta de la proposta de resolució, eh? Perquè si afegeix això i no fa cap menció ni dels provocadors i agents que actuen en aquestes situacions, ni de la violència sistemàtica que els mateixos dies, i cada dia, des de fa mesos, patim en aquest país, llavors està decantant-se parcialment amb absoluta claredat, està abandonant aquest presumpte terreny de l'equiparació i de l'equidistància que tant els agrada de practicar.

El president

Senyor Maragall, si us plau...

Ernest Maragall i Mira

Per tant –acabo, senyor president–, no podem acceptar que el que vostè proposa tingui una resposta i una solució catalanes, com sembla deduir-se de la seva proposició. El conflicte és la relació *amb*, no la manca de diàleg aquí. Aquí, l'actitud i la manca de diàleg les tenim absolutament acreditades. M'afegeixo al que acaba de dir la senyora Artadi i ja li ho volia dir: «Afegeixin-se, vostès, a la taula pels drets i les llibertats de la iniciativa promoguda pel president Torrent.» Però vagin «en sèrio», sincerament, *contra* la repressió, en defensa dels nostres drets, i llavors començarem a fer cas de les seves propostes de diàleg i de reconciliació.

Moltes gràcies.

(*Aplaudiments.*)

El president

Gràcies, senyor Maragall. Ara, pel Subgrup Parlamentari de la CUP - Crida Constituent, és el torn de la senyora Natàlia Sánchez.

Natàlia Sánchez Dipp

Bé, bon dia. Sobre la proposta que ens presenta el Partit Socialista, no podem estar-hi d'acord. Les propostes del PSC van enfocades totalment en posar la responsabilitat de la situació actual en la direcció contrària, totalment contrària. Dels sis punts que ens posen, tan sols un sembla que apunti tímidament a la part forta, a l'Estat, al qual se li reclamen no qüestions concretes com la llibertat dels presos, o que aturi la criminalització dels partits del referèndum, avui que tenim notícia d'un nou atestat de la Guàrdia Civil, no, simplement se li reclama, en abstracte, que no judicialitzi la política.

No és d'estranyar aquesta timidesa a l'hora de dirigir-se a l'Estat. Quan va proposar de fer un gest una mica valent en campanya, senyor Iceta, proposant l'indult dels presos polítics, va ser desautoritzat pel PSOE. I més endavant, valorant els resultats del 21 de desembre, el secretari d'Organització del PSOE, el senyor José Luís Ábalos, va reblar la crítica a aquella idea del senyor Iceta, deia que va ser un element que va generar certa desconfiança entre els votants no independentistes, i cito textualment, «sobre la capacidad del PSC para estar claramente alineado en la posición de beligerancia que se estaba exigiendo en este momento.» «Beligerancia.» Calia ser beligerant, segons el PSOE. I, davant d'això, vostès ni mu.

Però ara, en canvi, ens parlen de reconciliació, després de la beligerància –reconciliació, després de la beligerància–, i gairebé totes les exigències de reconciliació, cinc de sis punts, apunten a la responsabilitat dels partits del referèndum, equiparant la voluntat de votar, de decidir el futur polític del país, a la repressió que l'Estat està exercint considerant aquest referèndum un delictes de rebel·lió. Realment, en la direcció contrària, totalment contrària. I ho fan referint dos dels tònics preferits dels darrers mesos: la divisió social i els projectes àmpliament compartits.

Sobre la divisió social, la Maria ja ha apuntat quina és la veritable divisió social: la que travessa per qüestió de pobresa, per qüestió de classe. I sobre aquesta qüestió continuem convençuts que el millor per evitar la tensió social hauria estat una cam-

panya neta pel no –ja l’hi vaig dir l’altre dia–, amb arguments, amb un referèndum, no una campanya de la por, del votar és il·legal, que criminalitzava el referèndum i aplanava el camí que està fent Llarena.

Hi ha tota una sèrie de gent que han sigut humiliats d’una forma diferent: la gent que hauria votat que no, que volia un referèndum tranquil, que volia seguir a l’Estat espanyol, que sent vincles amb la idea d’Espanya, que se’ls ha deixat totalment orfes d’arguments, i vostès en són responsables. A tota aquesta gent que no vol la independència, però no volen ser enemics de ningú, amb ells ens comprometrem a treballar perquè només hi hagi un nosaltres, tots junts, discrepant cada dia, si voleu. A la república no hi sobra ningú.

I sobre els projectes àmpliament compartits: aquest no és el problema, senyor Iceta, l’Estatut del 2005 tenia més suport parlamentari, i l’Estat, començant pel PSOE i el ribot d’Alfons Guerra, el va rebutjar igualment. I després del referèndum? Més ribot del Tribunal Constitucional. El problema principal, per tant, no són les majories o els consensos, sinó un estat que usa *tots* els seus recursos polítics, judicials i la força violenta policial per impedir que se li qüestionï la sobirania.

I sobre el respecte a la legalitat estatutària i constitucional que cita en la seva proposta de resolució: saben perfectament que preocupar-se pels problemes reals de la gent, de la gent que pateix, no és compatible amb el respecte a la legalitat estatutària i constitucional. Com que tenim poc temps els hi explicaré ràpidament mitjançant quatre exemples: Decret llei contra la pobresa energètica, anul·lat pel Tribunal Constitucional; Llei de protecció de l’habitatge i de mesures contra la pobresa energètica, suspesa pel Tribunal Constitucional; Llei d’igualtat efectiva entre homes i dones, anul·lada pel Tribunal Constitucional; Decret llei d’impostos als bancs, suspesa pel Tribunal Constitucional; Llei del canvi climàtic, suspesa pel Tribunal Constitucional. Així estem. Aquest és l’únic marc que se’ns ofereix per poder fer política.

No podem considerar, per tant, una proposta honesta la que se’ns planteja, perquè no apunta la part forta, la part que sustenta el monopoli de la força i de la violència i perquè ve d’una formació que en última instància hauria d’assumir responsabilitats en la situació de repressió, perquè van apuntalar la unitat política amb el PP i Ciutadans en l’aplicació del 155. El 155 no són els pares, senyor Iceta; el 155 són vostès. Aquell *selfie*, senyor Iceta –i acabo–, és un missatge que cobreix les espatlles...

El president

Senyora Sànchez...

Natàlia Sànchez Dipp

...a la feina del jutge Llarena, que cobreix les espatlles a la repressió.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

A continuació, per indicar quines esmenes s’accepten, i, en tot cas, com a... Sí, senyora Lorena, per què em demana la paraula? *(Pausa.)* No, en tot cas, després, senyora Lorena, eh? Primer, el senyor Iceta, i després...

Miquel Iceta i Llorens

Senyor president, l’avis amicalment, m’haurà de tallar, perquè com que no m’agradaria deixar sense respondre les intervencions que hi ha hagut, i amb dos minuts és impossible, tallarà per on sigui i jo faré la seqüència.

En tot cas, en primer lloc, vull agrair a tots els grups l’interès que ha suscitat la nostra proposta de resolució i que hagi servit per donar exacta mesura de l’abisme que ens separa; un abisme que nosaltres volem creuar i vostès em sembla que no. *(Aplaudiments.)*

A la senyora Marta Ribas li diré només una cosa o dues: només qui es pugui fotografiar amb tothom podrà acordar amb tothom. I potser una altra: no pateixi pel PSC, a mi no em passarà el mateix que a l'Albano Dante Fachín.

Al senyor Fernández... Al senyor Fernández li diria també una cosa. Ell diu: «La judicialització què vol dir?» No és una crítica als jutges. És una crítica als polítics que no han fet la seva feina. Nosaltres el que denunciem és que *només* s'hagi pretès utilitzar la justícia per resoldre un problema. En tot cas, vull agrair al Partit Popular la proposta d'esmena, que l'hi hem acceptat, que ens permetria..., veig que no, però ens hauria permès posar-nos d'acord tots a denunciar la violència, sigui qui sigui qui la faci. I aquest és el punt de toc. Nosaltres, sense això, no podem formar cap mena de front; un front que ens amenaça als ajuntaments. Ahir ens vam haver de sentir dir, a l'Ajuntament de Sant Sadurní d'Anoia, que gràcies hàviem de donar que només apedreguessin el local. Nosaltres, amb aquests, no estem en cap front.

Dir-li, també, a la senyora Roldán que té tota la raó, és estrany haver de discutir de les coses que estem discutint. Però permeti'm una petita crítica. Vostès deien: «Oh, és que el problema és el que ens ha portat fins aquí.» Permeti'm, senyora Roldán: el problema és qui ens traurà d'aquí. I la pregunta segueix com està.

Deien..., la senyora Artadi, moltes coses. I ja l'hi diré: jo no faré el que vostè em demana. Li agraeixo que m'ho demani. I li agraeixo que, per primera vegada, s'hagi adreçat al nostre grup, encara que sigui des de la profunda discrepància que ha expressat. L'hi agraeixo sincerament.

Vostès deien: «Tenien oportunitats per fer un gest humanitari...» Miri, els gestos en els parlaments són gestos polítics. Nosaltres, la part de gest humanitari..., avui mateix, una diputada del nostre grup s'ha vist amb la companya d'un dels empresonats. Ara, nosaltres no exhibim això com a mèrit. I, a vegades, sentint-los –i aviam si l'expressió l'afino prou bé–, em sembla que fem i farem molt més nosaltres, defensant el que defensem, per intentar...

El president

Senyor Iceta...

Miquel Iceta i Llorens

...alleugerir la càrrega penal dels seus i nostres companys, que el que fan vostès, tallant carreteres o creant un escenari impossible de diàleg. (*Aplaudiments.*)

Dir-li..., i ja l'he advertit, president, que m'haurà de... Bé, no voldria no dir res a la intervenció d'Ernest Maragall, jo crec..., la senyora Artadi ho ha condensat, potser, millor. Miri, «paraules buides»... «Paraules buides» es pot dir de tots, però acostumem-nos-hi: no tots pensem igual. I aquest país està dividit no des del 155, es va demostrar ja l'any 2012 i el 2015 en unes eleccions. I, per tant, compte! I després no diguin coses que no són veritat. Si hi ha gent a la presó no és pel 155, és pel Codi penal, i no per la Constitució.

I, per últim, la senyora Natàlia Sánchez... Vostè té tot el dret de no considerar honest el nostre plantejament –nosaltres mai fem aquest tipus d'apreciacions–, però, efectivament, entre vostès i nosaltres no pot haver-hi acord possible, i ho sabem tots.

(*Aplaudiments.*)

El president

Gràcies, senyor Iceta.

Miquel Iceta i Llorens

Perdó..., ja em disculparà. No admetem les esmenes de Ciutadans, admetem la transacció que ens ha ofert el Partit Popular; i, en canvi, no una altra que hàviem intentat de fer, i em sembla que tots els grups tenen ja el text.

I, ho repeteixo, si poguessin votar tots el darrer dels punts, estaria molt bé.

(*Alejandro Fernández Álvarez demana per parlar.*)

El president

Sí, senyor Fernández?

Alejandro Fernández Álvarez

Volíem demanar votació separada dels punts *d* i *f*.

El president

Per tant, dels punts 2.*d* i 2.*f*. Molt bé.

(Carlos Carrizosa Torres demana per parlar.)

Sí, senyor Carrizosa?

Carlos Carrizosa Torres

Para pedir votación separada de los puntos 1.*a* y *c*, y 2.*b* y *c* y *f*.

(Marta Ribas Frías demana per parlar.)

El president

Sí, un moment, senyora Ribas. Repasso... Senyor Carrizosa, m'ha demanat votació separada del punt 1.*a*, 1.*c*; 2.*b*, 2.*c*..., y 2.*f*, però que ja s'havia demanat anteriorment. Sí? *(Pausa.)* D'acord.

Sí, senyora Ribas?

Marta Ribas Frías

Per al·lusions, president.

El president

Sí, trenta segons.

Marta Ribas Frías

Senyor Iceta, segurament només aquells que facin política no des de la rancúnia aconseguiran trobar solucions en un moment polític com l'actual. Nosaltres no ho fem així. Els votarem tota la seva proposta de resolució, cosa que no sabem..., o almenys sembla que no ho faran vostès respecte de la nostra.

Construcció, diàleg, recuperació, consensos... Cal empatia amb tothom i jugar net i no amb rancúnia.

(Eva Granados Galiano demana per parlar.)

El president

Sí, senyora Granados?

Eva Granados Galiano

Sí. Si es pot llegir l'últim punt, la transacció que hem fet amb el Partit Popular. Gràcies.

El president

El 2.*g*, per tant. Sí, aquest punt no s'havia sol·licitat que es votés separatament. En tot cas, entenc que així demanen que es voti separatament, eh? *(Pausa.)* Molt bé.

(Ernest Maragall i Mira demana per parlar.) Sí, senyor Maragall?

Ernest Maragall i Mira

No, només per aclarir que...

El president

Té trenta segons.

Ernest Maragall i Mira

Només per aclarir que, òbviament, jo no he dit, perquè no ho penso, que els que estan a la presó sigui per efecte de l'aplicació de l'article 155. El que dic és que l'article 155 i el suport que li dona el Partit Socialista en el conjunt d'Espanya i també en el cas del PSC forma part de l'escenari d'acció repressiva, directa i intensa que

té, entre altres, aquestes sí, conseqüències personals, directes, l'empresonament dels nostres representants.

I deixi'm..., i per afegir que entengui el senyor Iceta que la nostra postura negativa avui és un estímul, vol ser un estímul, i una recomanació a persistir en la direcció del diàleg i de l'acord, no al contrari.

El president

Se li ha acabat el temps, senyor Maragall. (*Remor de veus. Lorena Roldán Suárez demana per parlar.*) Sí, senyora Roldán?

Lorena Roldán Suárez

Sí; per al·lusions, president. (*Pausa.*) Sí?

El president

Digui, digui..., sí.

Lorena Roldán Suárez

Al senyor Maragall... La verdad es que no me sorprende, no me extraña que, de todo lo que yo he dicho en mi intervención, a usted lo único que le haya molestado es que yo les haya recordado que Esquerra jamás –jamás–, en cuarenta años de democracia, ha obtenido un resultado como el que ha obtenido Ciudadanos. De verdad, que se tienen ustedes que remontar a antes de la democracia y la dictadura, ¡por favor! (*Remor de veus.*) ¡Y ustedes llevan cuarenta años hablando en nombre de todo el pueblo de Cataluña! Nosotros, no. Nosotros, a pesar de que ustedes no lo hagan, nosotros, reconocemos que sus votantes también son pueblo de Cataluña como los nuestros.

Gracias.

(*Aplaudiments. Miquel Iceta i Llorens demana per parlar.*)

El president

Sí, senyor Iceta?

Miquel Iceta i Llorens

Molt breument, i amb un to molt, molt, molt amical, eh? A la senyora Marta Ribas, a favor...

El president

Crec que això és per al·lusions, eh?...

Miquel Iceta i Llorens

...a favor.

El president

...senyor Iceta? (*Pausa.*) Sí?

Miquel Iceta i Llorens

Per al·lusions directes.

El president

Molt bé.

Miquel Iceta i Llorens

I a Ernest Maragall dir-li que l'estímul positiu..., en fi, els estímuls positius solen ser d'una altra manera. Jo, potser..., quan va ser conseller d'Educació va aprendre una altra manera d'estimular positivament. Però, en tot cas, si el que volia dir –que em sembla que és el que volia dir– és que avui no acaba res, sinó que el futur està per escriure i que hauríem d'intentar escriure'l plegats, així serà.

(*Aplaudiments.*)

El president

Molt bé. Ara sí, passem a la votació. Els recordo que votarem separatament el conjunt de punts d'aquesta proposta de resolució.

Començarem amb la votació del punt 1.a d'aquesta proposta de... *(Veus de fons.)* Sí? *(Algú diu: «Que cridis a votació.»)* Cert, cert.

(Pausa llarga.)

Molt bé, iniciem la votació amb el punt 1.a d'aquesta proposta de resolució.

Comença la votació.

Aquest punt és rebutjat per 25 vots a favor, 68 en contra i 39 abstencions.

Passem ara a votar el punt 1.c de la resolució –1.c.

Comença la votació.

Aquest punt és rebutjat per 25 vots a favor, 107 en contra i cap abstenció.

Passaríem ara al punt 2.b –2.b.

Comença la votació.

Aquest punt és rebutjat per 25 vots a favor, 71 en contra i 36 abstencions.

Passaríem ara a la votació del punt 2.c.

Comença la votació.

Aquest punt és rebutjat per 28 vots a favor, 68 en contra i 36 abstencions.

I passaríem ara a votar el punt 2.d.

Comença la votació.

Aquest punt és rebutjat per 62 vots a favor, 70 en contra i cap abstenció.

Passaríem ara a la votació del punt 2.f.

Comença la votació.

Aquest punt queda rebutjat per 25 vots a favor, 107 en contra i cap abstenció.

I ara passaríem a votar el punt 2.g, que és el que s'ha transaccionat, i que tenen tots els grups.

Abans de votar-lo, però, s'ha demanat que se'n faci lectura. Prego al secretari Pérez que faci aquesta lectura.

El secretari segon

Gràcies, senyor president.

«El Parlament de Catalunya condemna els actes vandàlics contra seus de partits polítics, els insults, amenaces, agressions o l'assetjament contra grups i individus –entre els quals, molts electes– que estan sovintejant a Catalunya.

»Així mateix rebutja els actes vandàlics o violents que s'han produït en concentracions i manifestacions celebrades en els darrers mesos a Catalunya.»

El president

Molt bé. Comença la votació d'aquest punt.

Aquest punt queda rebutjat per 63 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

I ara, a menys que no ens hàgim deixat algun altre punt per votar separatament, votariem la resta de la proposta de resolució.

(Veus de fons.)

L'1.b també s'havia de votar separatament? *(Pausa.)* Sí? *(Pausa.)* És el que...? *(Veus de fons.)* Per tant, la resta de punts és únicament l'1.b. Sí? *(Pausa.)* Molt bé.

Doncs, votem aquest darrer punt... *(veus de fons)*, tot 1.b i 2.a, disculpin. Però votarem... Es poden votar conjuntament? Sí? *(Pausa.)* Sí? *(Pausa.)* D'acord, doncs. Per tant, votem el punt 1.b i 2.a.

Comença la votació.

Aquest punt queda rebutjat per 64 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

I, havent votat aquests dos punts, no queda cap més punt a votar en aquesta proposta de resolució.

Proposta de resolució sobre la defensa dels drets civils i polítics des d'àmplies majories plurals

250-00108/12

Passaríem al següent punt de l'ordre del dia que és el debat i votació de la Proposta de resolució sobre la defensa dels drets civils i polítics des d'àmplies majories plurals. Aquesta proposta està presentada pel Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem. Té deu minuts, per a la seva defensa, la senyora Elisenda Alamany.

Elisenda Alamany Gutiérrez

«L'hora és greu», deia Lluís Companys, una frase que ha ressonat força els darrers dies. L'hora és greu i per això cal recordar avui les persones perseguides injustament per les seves activitats polítiques. I per això amb aquesta proposta volem mostrar el nostre suport i demanar la llibertat per als diputats i diputades, així com per als exmembres d'aquesta cambra empresonats de forma injusta, i també la llibertat de Jordi Cuixart.

La situació que vivim actualment a Catalunya té un responsable molt clar: el Govern del Partit Popular. És el Govern de Mariano Rajoy que dirigeix Catalunya amb només quatre diputats al nostre Parlament. Són la força més petita d'aquest Parlament, però poden fer i desfer com volen, dirigint la vida política del nostre país, i ho seguiran fent mentre els deixem i no hi donem una resposta.

El Govern de M. Rajoy s'ha negat al diàleg i a la paraula per resoldre debats que són polítics. I ha seguit una estratègia negacionista derivant tota actuació cap als tribunals, fent que les togues decideixin sobre la política. És el Govern de M. Rajoy amb la seva inestimable crossa taronja de Ciutadans, aquells a qui els preocupa molt la gent però després voten a favor de la reforma laboral que llança la seva gent, que llança la gent de la seva feina cada vegada..., més ràpida, de manera més ràpida i barata.

I és la gent..., és aquesta gent a qui li preocupa tant, que després, quan hi ha una vaga feminista, diuen que és una reivindicació pseudocomunista. Doncs, és una manera molt estranya de defensar la gent –és una manera molt estranya de defensar la gent.

Però no només vivim una involució democràtica a Catalunya on es neguen els drets als diputats i a les diputades, sinó que s'estén al conjunt de l'Estat espanyol amb la persecució de tuitaires, de cantants, es prohibeix la lectura d'un llibre o se censura una exposició d'art.

Cada dia som més els que creuen que el Govern del Partit Popular és un perill per a la democràcia. I, com a demòcrates, la nostra principal obligació ara mateix hauria de ser la de fer fora el Partit Popular de les institucions catalanes i de la Moncloa.

Cada dia quan em llevo m'horroritzo que el Partit Popular, el partit més corrupte d'Europa, aquest que l'informe de la UDEF va dir que funcionava com una organització criminal, com una màfia, governi la institució del meu país, ataquí a diari el meu país, controlí la Generalitat fent i desfent com ell vol. I així ja portem més de cinc mesos; en concret, 152 dies sota les urpes de la senyora Soraya Sáenz de Santamaría.

No podem continuar un dia més així. Com a sobiranista no hi ha dia que no em llevi pensant que no pot passar ni un dia més que el Partit Popular continuï segregant les institucions del meu país. Si algú estima la nostra llengua, si algú estima la nostra cultura, si algú estima l'escola pública, no pot tolerar que ni un sol dia més el Partit Popular continuï governant les nostres institucions amb només quatre diputats al Parlament de Catalunya. *(Alguns aplaudiments.)*

Però fa noranta-set dies de les eleccions del 21 de desembre i no tenim govern. No aconseguirem que les coses canviïn si seguim caient en els mateixos errors. Es tracta de seguir fent el de sempre o d'obrir nous escenaris. I els qui ens hem posat en política des de fa molt poc hem decidit que no hem vingut a fer el de sempre. La millor resposta al bloqueig actual és treballar des d'aquest Parlament per constituir un govern efectiu que posi Catalunya en marxa; un govern que miri endavant, superant les estratègies erràtiques del passat i que posi les persones en el centre de tota acció

política; que sàpiga encarar els reptes que tenim per endavant. Inaugurem una nova època a Catalunya, una nova època que també es caracteritzi per noves maneres de fer política. El país requereix valentia política, ho deia fa unes hores Xavier Domènech; la gent, per davant dels partits: seguir amb estratègies reduïdes a pactes entre partits per saber qui encapçala un govern o estar-nos dos mesos en despatxos tancats repartint-nos càrrecs no suposa fer avançar Catalunya ni són la millor manera de servir el nostre país. Una nova època és respondre a nous problemes d'una societat que ha canviat. Una nova època és renovar també les maneres de fer política, perquè els partits i les institucions s'assemblin més a la societat actual i a la que vindrà.

Alguns no han entès que, al davant, tenim grans reptes que requereixen esforç i voluntat per part de tothom –per part de tothom. Construir una Catalunya nova no es fa seguint els dissenys dels de sempre, no es fa entregant xecs en blanc i sumant-se a pactes segellats en despatxos tancats. Jo, almenys, no em vaig posar en política per seguir entregant el poder als de sempre. I alguns que fa poc que ens dediquem a la política institucional no hem fet el pas per fer les coses de la mateixa manera.

Senyors diputats i senyores diputades, algunes ens hem cansat de perdre, ens hem cansat que aquest país sempre perdi per les decisions erràtiques d'alguns dirigents. El fracàs del seu full de ruta no pot ser la derrota de tot un país; el sobiranisme necessita estratègies guanyadores que facin que Catalunya avanci ja. No podem tolerar que s'accepti amb resignació que el futur de Catalunya passi per més empresonaments, per més PP al capdavant de la Generalitat, per més judicis i per més patiment. És hora de prendre decisions valentes, de ser tossuts a buscar una victòria i que aquesta victòria sigui compartida.

Hem de deixar enrere estratègies passades que no han fet més que portar-nos a un carreró sense sortida. Cal pensar en actuacions que ens portin a guanyar –a guanyar–, a recuperar les institucions del nostre país, a recuperar les nostres institucions, però sobretot és per portar el nostre país i la seva gent al lloc que mereixen. El conjunt dels sobiranistes d'aquesta cambra ens podem comprometre que qualsevol pas, a partir d'ara, serà per avançar? Ens hi podem comprometre davant de la ciutadania? Ens podem comprometre davant del poble de Catalunya que s'han acabat les derrotes? Perquè la gent del nostre país es mereix començar a guanyar. Deixem de fer plans i fulls de ruta que empetiteixen el nostre país, que fan perdre potencialitats a Catalunya, perquè és només des de projectes polítics que arrosseguin majories àmplies i progressistes, tan diverses com ho és Catalunya, que és com serem més forts per fer fora el Partit Popular, que és com serem més forts per començar a guanyar, a guanyar per Catalunya.

Avui presentem una proposta que creiem que recull el sentit comú de la gent. Esperem que sigui la proposta més votada d'avui, aquí. Jo crec que tots els diputats són conscients que he corregut passadissos amunt i avall per fer possible que un munt de gent pugui estar contenta amb el que presentem avui, aquí. I és que està en les nostres mans; està en les nostres mans de fer l'esforç de buscar majories que no reeditin les de la passada legislatura i que vagin, fins i tot, més enllà. Nosaltres ho hem intentat. Nosaltres ho hem fet. S'haurien de preguntar vostès si també ho han fet.

Jo començava la meua intervenció dient que l'hora és greu, citant Lluís Companys, però creguin-me que moltes com jo, segurament a la resta de partits també, hem vingut a arromangar-nos; estic segura que molts de nosaltres, moltes de nosaltres hem fet el pas per arromangar-nos pel nostre país. Així doncs, ho deia Companys, l'hora és greu, però més aviat que tard també hauria de ser gloriosa per a Catalunya.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, senyora Alamany. Ara és el torn, pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, del senyor Ferran Pedret.

Ferran Pedret i Santos

Gràcies, president. Diputats i diputades, també persones que ens segueixen des del públic o a través de qualsevol dels mitjans que ofereix el Parlament, començo per fer aquest reconeixement, que em sembla que implícitament demanava la senyora Alamany, a l'esforç per consensuar elements del text de la proposta de resolució que ens presenten. Efectivament, ha estat així. Nosaltres, com a Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, li vam presentar un parell d'esmenes en el punt primer i en el punt sisè: en el punt primer, no va ser possible posar-nos d'acord –això es va constatar ràpidament per part del grup proponent–; en el punt sisè, diguem-ne, hem tingut anades i vingudes, però finalment sense èxit.

Nosaltres donarem suport als punts tercer, quart i cinquè de la seva proposta de resolució, amb els que estem d'acord; òbviament, com passa sempre, la redacció concreta de cadascun d'aquests punts potser l'haguéssim fet una mica diferent, però hi estem bàsicament d'acord i hi donarem suport. No podem fer el mateix amb els punts primer i sisè, perquè finalment no ha estat possible posar-nos d'acord, encara que hi estem parcialment d'acord. I no ho podem fer tampoc amb el punt segon, per les raons que he exposat en la intervenció d'aquest matí al voltant de les propostes que feien Junts per Catalunya, Esquerra Republicana i la CUP - Crida Constituent.

Dit això, crec que valdria la pena, a aquestes alçades del debat que estem fent aquest matí, constatar algunes coses, des del punt de vista del nostre grup parlamentari, perquè, òbviament, les constatacions dels fets també tenen un punt de subjectivitat inevitable i, per això, sempre cal contrastar-les amb diferents punts de vista.

Mentre nosaltres persistim en una idea del diàleg que consisteix o bé en la rendició incondicional d'un moviment polític i social que ha estat durant molts anys, de manera consistent, fent una sèrie de reivindicacions, o mentre des d'aquest moviment polític i social es tingui una idea del diàleg que consisteix en una adhesió incondicional a les seves posicions i a la seva manera d'entendre el que ha passat els últims anys, no avançarem, serà absolutament impossible sortir d'aquí. És a dir, si es pretén ignorar l'existència d'un 47 i escaig per cent dels electors, un 38 per cent del cens electoral, que ha donat suport a les formacions polítiques independentistes de manera consistent en les últimes eleccions, no només aquestes darreres, sinó en les anteriors, o es pretén ignorar que hi ha una part significativa de la ciutadania de Catalunya, de fet, més que no pas els que explícitament han donat suport a les candidatures independentistes, que no ho han fet, certament, no ens en sortirem.

I crec que és bo que es doni suport a propostes..., encara que puguin ser una mica naïfs. Mirin, jo ja l'hi reconec. No sé si abans l'acusació era de ser naïfs o de ser deshonestos. La primera, l'accepto; la segona, no. Potser són propostes una mica naïfs, de recuperar uns marcs de diàleg en els que no pretenguem ni l'adhesió incondicional ni la rendició incondicional, sinó que ens posem a parlar; almenys, deia el nostre president de grup, comencem per les coses en les que sigui fàcil poder arribar a uns certs consensos bàsics i anem avançant, després, cap a les que siguin més complexes, més delicades o ens divideixin més.

Perquè, mirin, el nostre grup parlamentari no pretén en cap moment pintar un quadre d'una societat, que seria inexistent, diguem-ne, desconflictivitzada, eh? Hi ha temes –polítics, socials, econòmics– que divideixen profundament les societats i hi ha punts de vista, interessos, valors, visions del món necessàriament enfrontats. Una societat desconflictivitzada..., jo no en conec cap, i, si n'hi hagués alguna, només podria ser sota un règim totalitari.

El que sí que diem és: el debat sobre la independència de Catalunya, que és un debat que es pot tenir i que s'ha de tenir, que, evidentment, les forces polítiques que la defensen han de poder impulsar, i fins i tot, els dic, ha de poder ser realitzable, és un debat que en les formes en què s'ha produït i amb les decisions polítiques que s'han pres, per uns i altres, pel Govern d'Espanya, per les formacions polítiques espanyoles, per les formacions polítiques catalanes i pel Govern de Catalunya i pel

Parlament de Catalunya, amb les majories que ha tingut, ha provocat una profunda divisió. Abans els intentava fer una referència amb aquella metàfora que usaven bàsicament les formacions independentistes quan deien que, diguem-ne, la llei, l'Estat era un mur que calia saltar i els deia que el problema és que el mur ens dividirà. I és que el consens democràtic és quelcom relativament feble que exigeix que una majoria de ciutadans i ciutadanes molt àmplia reconegui a la vegada que les seves institucions són legítimes i representatives.

Quan un decideix tirar pel dret i proclamar la independència de Catalunya sense..., vaja, sense atendre cap dels mecanismes de reforma estatutària ni constitucional i sense una majoria social al darrere, que no han acreditat fins al moment, doncs, s'arrisca a que hi hagi una part de la ciutadania catalana que no reconegui la legitimitat ni la representativitat d'aquestes noves institucions que vostès voldrien fer néixer. De la mateixa manera que al revés ha passat: s'ha produït un procés de deslegitimació de les institucions catalanes i espanyoles que estaven i estan recollides a la Constitució i a l'Estatut.

Per tant, hem de buscar una manera de conviure. És, en el fons, tan senzill i tan complicat com això el que estem dient. Perquè nosaltres convenim amb una llarga tradició, diguem-ne, de la filosofia política que va des de la Grècia clàssica, passant per Alexis de Tocqueville, fins a l'actualitat, en què una majoria no ho pot tot, que el principi democràtic és essencial i que en aquest principi democràtic el principi majoritari hi juga un rol fonamental, com és obvi, però també el respecte als procediments, a les garanties i a les normes que ens hem donat entre tots, de la mateixa manera que el respecte a les minories.

Deia Alexis de Tocqueville, el 1835, amb una vehemència que no faig meva, però ho deia així, en el llibre *La democràcia a Amèrica*, deia: «Jo miro com impia i detestable la màxima que, en matèria de govern, la majoria d'un poble té el dret de fer-ho tot.» I no puc fer altra cosa que coincidir-hi, eh? Els socialistes, que som un corrent de pensament que trobem les nostres arrels en el pensament liberal, en l'esquerra del pensament liberal, no podem fer altra cosa que coincidir amb els postulats bàsics de la democràcia liberal, encara que la vulguem fer anar més enllà. I, certament, una majoria no ho pot tot; una majoria parlamentària no ho pot tot. El principi de protecció de la ciutadania davant de l'acció arbitrària dels poders públics és absolutament fonamental; és una conquesta democràtica la submissió dels poders públics a la llei. I aquí el que vam viure el 6 i el 7 de setembre va ser un intent de derogar la Constitució i l'Estatut, sense una majoria social al darrere, sense legitimitat democràtica, saltant-se qualsevol procediment de reforma estatutària o constitucional, anorreant els drets de les minories parlamentàries i ignorant l'existència d'una part molt significativa de la ciutadania catalana que no volia, de cap de les maneres, que es procedís a això.

I ara estem aquí. Ara estem en la situació en la que estem, en la que no hauríem volgut estar crec que cap de nosaltres. I hi som pels errors de tots i de totes. I, cada vegada que nosaltres fem un gest de reconèixer els errors propis, d'estendre la mà, el que rebem és –i em sap greu dir-ho així– un menyspreu absolut, com avui hem rebut dels portaveus que m'han precedit en l'ús de la paraula en el punt anterior.

I em sembla que hauríem de començar a rectificar aquest camí. Nosaltres hem comès errors, per acció, per omissió, sens dubte. Ara, nosaltres ni som carcellers, ni som còmplices de la repressió, ni som res de tot això que vostès ens diuen. Nosaltres tenim una posició política, que hem defensat aquí, des del faristol, i l'hem defensat amb ple respecte a les opinions de tots i cadascun dels diputats i diputades que s'han expressat al llarg d'aquests anys en aquesta matèria, i en d'altres, òbviament, en aquest Parlament. Perquè, si no, aquesta, diguem-ne, fallàcia per associació que a vegades es fa l'hauríem d'estendre de manera genèrica, eh?, i no vull fer-ho. Mirin, no vull ni fer aquell exercici que a vegades es fa en parlamentarisme de dir: «Ara jo els podria acusar d'això, però no ho faig», perquè, al fer-ho, ja ho estàs fent; doncs

no ho faig –no ho faig. Però no fem aquesta fallàcia per associació, perquè, si no, no ens en sortirem; perquè, si ens considerem com dues meitats mútuament incompatibles que som incapaços ni tan sols d'interlocutar, el bloqueig de la situació política catalana, i espanyola, perquè evidentment Catalunya té una entitat com per poder bloquejar el conjunt de la política espanyola, es produirà i es reproduirà durant els propers anys de manera inevitable.

Jo, diguem-ne, no vull fer judicis d'intencions, però podria ser que una part del moviment independentista tingués com a estratègia aquella cosa que se'n deia antigament allò d'aguditzar les contradiccions, no?; és a dir, de tensar fins al límit les situacions per rebentar les costures, que es vegin, diguem-ne, certament, els problemes de disseny i de funcionament de tota democràcia. Podria ser. Pensant així, potser, que aleshores obtindran la majoria social que fins ara no han obtingut. Jo, permetin-me que digui que ho dubto molt, perquè crec que el debat està impregnat de moltes altres consideracions que fan molt difícil que això vagi per aquí. Però, en qualsevol cas, si algú pensa que en la situació política en la que estem pot haver-hi vencedors i vençuts, s'equivoca. En aquesta situació en la que estem, guanyar és de perdedors –guanyar és de perdedors–, perquè ja estem perdent tots i, si persistim en l'error, hi perdrem encara tots molt més.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, senyor Pedret. Ara és el torn del Grup Parlamentari de Ciutadans. Té la paraula el senyor Fernando de Páramo.

Fernando de Páramo Gómez

Bé, bon dia, bona tarda. Gràcies, president Torrent. La verdad es que después de haber escuchado la intervención que se ha producido antes de Podemos, Catalunya en Comú, y después de ver también el contenido de esta propuesta, pues, podemos sacar un primer titular de hoy, y es que ha quedado claro que el adversario de Podemos es Ciudadanos. Y la verdad es que me sorprende. Me sorprende porque, mire, uno puede dar lecciones al partido que ha ganado las elecciones, por supuesto que las puede dar, faltaría más. Y seguro, además, que podemos tomar nota de muchas cosas que podemos hacer mejor, claro. Pero uno, cuando da lecciones al partido que ha ganado las elecciones, tiene que hacer un poco de autocrítica, un poco, sobre todo cuando pasa de trece a once, a ocho, un poco de autocrítica. Y esa autocrítica no solo no la hacen, sino que, además, no la hacen tampoco en el contenido de la propuesta.

Y ahora entraremos en eso, pero antes una previa. Hay una buena noticia para el *procés*, hoy, no todo son malas noticias. En el *procés* hoy hay una buena noticia y es que ustedes tienen un nuevo socio, que se llama Catalunya en Comú, o Podemos, que es el nuevo socio del *procés*. Por lo tanto, cuando ustedes sean incapaces de ejercer su mayoría parlamentaria que tienen, porque la CUP no les haga caso, cojan el teléfono, llamen al señor Domènech, llamen a los señores de Podemos. *(Aplaudiments.)* Porque estoy convencido de que les atenderán y les apoyarán, como están demostrando estos días. Por lo tanto, no todo son malas noticias. Hay buenas noticias: a ustedes les acaba de salir un nuevo socio.

Y la verdad es que leyendo la propuesta de resolución no encuentro ni un solo punto..., la hemos leído atentamente. De hecho, llegué a pensar incluso que faltaba una hoja de la propuesta, digo: «A lo mejor es que falta un folio en la propuesta.» Porque no hay, en todos esos puntos, en los seis puntos de la propuesta, no hay ni una crítica al *procés*, ni una crítica. Tan solo –eso sí es verdad, que luego me lo recordarán– en la exposición de motivos hacen una pequeña mención. Me he tomado incluso hasta la molestia de contar las palabras. De seiscientas palabras que tiene su moción, veinte palabras las dedican a hablar... Digo yo que algo de culpa habrá tenido todo esto del *procés*. Para ustedes no. Ya sé que a peso es difícil medir los argu-

mentos, pero es significativo: veinte palabras de seiscientos para decir..., que yo creo que en todo lo que estamos viviendo estos días algo de culpa tendrán los que han declarado la independencia. Pues no, para Podemos, no; en absoluto. Ni siquiera una pequeña referencia a decir: «Mire, ¿no será que los que se subieron a este *faristol* a declarar la independencia tendrán algo de culpa?» Digo yo. ¿No será que los que se volvieron independentistas del día a la mañana para tapar la corrupción de sus partidos tendrán algo de culpa? ¿No será que los que han dividido la sociedad y la han roto por la mitad tendrán algo de culpa? Pues no. En la propuesta del nuevo socio del *procés* no hay ni una –ni una– referencia, en todos sus seis puntos, a lo que han hecho y a lo que están haciendo los políticos independentistas que nos han llevado a esta solución.

Eso es muy, muy significativo. Y nos preocupa, porque, viendo su propuesta, parece que estemos aquí porque nos ha caído una maldición bíblica y un juez se ha levantado por la mañana y se le ha ocurrido: «Voy a iniciar una serie de actuaciones contra estos señores.» ¿No será que han hecho algo previamente? ¿No será que vinieron a este Parlamento, que es de todos los catalanes, a declarar la independencia? Pero no, para ustedes esto no existe. Tengan cuidado, porque cuando se entra en Matrix es difícil salir (*remor de veus*), y están entrando, y cuando entran es difícil salir.

Y viendo estos días los actos que estamos viendo, las imágenes que se están produciendo, sus fotos, al final les sitúan no cerca de lo que algunos podrían llegar a pensar en algún momento que haría Podemos, que sería contribuir al cambio, ¿no? De hecho, ustedes han utilizado mucho ese eslogan, «el cambio». ¿Y el cambio es seguir con el *procés*? No. El cambio es acabar con el *procés* –el cambio es acabar con el *procés*–, pero ustedes son el alargador del *procés*, que consiste en seguir hablando del tema, por supuesto, y en no hacer ni una crítica a lo que están haciendo los señores del *procés*. Eso sí, encuentran críticas a todos. De hecho, dedican una intervención entera a criticar a Ciudadanos. También nombran a Mariano Rajoy, en este documento, y se olvidan de algo muy importante. Se podrían haber ahorrado ustedes esta PR, esta propuesta de resolución, hablando de Mariano Rajoy, si hubiesen votado a favor de un acuerdo de gobierno en el Congreso de los Diputados, donde estaba el señor Domènech, que ahora no está, en el que básicamente lo que proponíamos era un gobierno alternativo. ¿Y saben qué hicieron Podemos? Votar que no, porque ustedes son el partido del «no es no» y del «no». (*Aplaudiments*.)

Está muy bien hablar del señor Mariano Rajoy, ponerlo aquí en el punto número 1 –sí, en el primero, ¿eh?–, en el primer punto está muy bien hablar del señor Mariano Rajoy, pero estaría mejor que cuando ustedes tienen la oportunidad de una investidura, de que haya un gobierno alternativo en España, con un acuerdo de gobierno con el Partido Socialista, que voten a favor o que lo aprueben, pero no, ustedes son los del «no es no» y «no» también.

Después nos preocupa que con esta propuesta que hacen, ustedes, en el peor momento del *procés*, donde toda Europa ha visto que es un fracaso, donde estamos en una situación de ruptura de la sociedad y en una situación de inestabilidad social sin precedentes, donde hemos visto la fuga de empresas que se ha producido, donde ellos mismos reconocen «tenemos que hacer autocrítica», lo decían el otro día, aunque no la hacen, para intentar sumar... Es decir, en las horas bajas del *procés*, llegan ustedes, que son los socorristas del *procés*. Siempre están ahí para ayudarles. Siempre están ahí para echarles un cable. En vez de sumar, en vez de intentar cambiar las cosas, en vez de proponer un cambio, a ustedes lo que les gusta es alargarlo. Y cuando alargan el *procés* estamos más lejos de solucionar los problemas reales, que yo estoy seguro de que coinciden ustedes con nosotros en algunos de ellos, y estamos más cerca de la ruptura de la sociedad, que es lo que se está produciendo.

Lo que pasa es que nos empiezan a cuadrar las cosas. Algunos atamos cabos. No es que seamos..., no hay que ser Sherlock Holmes, la verdad, para llegar a la conclusión. Y lo que vemos es que ustedes acaban de votar en contra de la dimisión del

señor Torrent, también. Yo ya no sé si tienen un pacto con Esquerra y Convergencia. Ya nos lo explicarán. Ya nos enteraremos. Pero si están en esa línea, como les decía antes, ojo, porque cuando se entra en Matrix es difícil salir. Y si ustedes se van a convertir en la muleta del nacionalismo, si ustedes se van a convertir en la muleta de los partidos independentistas, cuanto antes nos lo digan, mejor, especialmente a sus votantes o a los que les queden.

Respecto al tema estrella de hoy, también en la propuesta de resolución –luego haré referencia a las enmiendas, también– hablan ustedes de la barbaridad del día. Ustedes se suman a la barbaridad del día de hoy, que es la de que este Parlamento, es decir, estos diputados del Parlamento, elegidos democráticamente por los catalanes, le podemos decir a los jueces quién entra o quién sale de la cárcel. Es decir que el Parlamento, que el poder legislativo, puede decidir lo que tienen que hacer los jueces. Esa es la barbaridad del día. Y ustedes la copian, la copian o la ponen de la misma manera, en su propuesta.

Es que a veces, leyéndola, de verdad, no sé si es Podemos o Esquerra o Convergencia, porque dicen exactamente lo mismo, en este punto, que es incidir en las decisiones judiciales. Y eso es muy grave, porque quiénes somos nosotros, quién soy yo, quiénes son ustedes, para decirles a los jueces lo que tienen que hacer. Es muy grave. Recordarán esa frase que dijo Guerra de que «Montesquieu ha muerto». Pues, bien, algunos intentamos, con el desfibrilador, recuperarlo, pero desde luego hoy va a volver a morir Montesquieu en este Parlamento, porque otra vez se va a atentar contra la separación de poderes, que es un principio básico y un principio fundamental de la democracia.

Y hoy ustedes, señores y señoras de Podemos, con los partidos independentistas, van a volver a matar a Montesquieu y van a volver a romper la separación de poderes. Y la verdad es que, en este punto, sí que hay que decirlo, ustedes son coherentes, eso sí es verdad, porque lo dijeron en su programa. De hecho, en su programa decían que los jueces tienen que tener compromiso con el programa de gobierno. Eso decía el programa de Podemos. Es decir, ustedes son coherentes. A ustedes les gusta nombrar a los jueces a dedo. Y no solo eso, sino que además digan lo que dice el Gobierno. O sea, miren ustedes el principio también de separación de poderes.

Por lo tanto, ahí sí que es verdad que son coherentes, porque siguen su programa de gobierno, pero reflexionen sobre eso también, reflexionen si una fuerza política como Podemos, que en algún momento algunos llegamos a pensar, y creo que también votantes suyos, si realmente estaban o no estaban con la independencia. Ustedes jugaron al sí pero no, al no pero sí, al sí pero sí, sí pero no, pero ahora ya ha quedado claro dónde están, ahora ya ha quedado claro que son ustedes... –señor Domènech, que no estaba antes–, son ustedes el nuevo socio del *procés*. Lo decía antes, y, efectivamente, lo han demostrado.

Y esa es una buena noticia para los señores del *procés*. Para ustedes es una buena noticia, porque teniendo una mayoría parlamentaria que reconocemos, como no puede ser de otra manera –ustedes no reconocen que Ciudadanos gana las elecciones, pero nosotros reconocemos que tienen una mayoría parlamentaria, básicamente porque sabemos sumar–, no pueden ejercerla después, no son capaces de ejercerla. Pero no se preocupen –no se preocupen–, si la CUP no les coge el teléfono, como les decía antes, llamen al señor Domènech.

Y ya para acabar, sobre las enmiendas, vamos a votar en contra de la propuesta. Hemos presentado enmiendas. Usted decía que había corrido por los pasillos, en sentido figurado, entiendo, o no, a lo mejor con toda la realidad. Le recomendaría que corrieran menos detrás de Esquerra Republicana y de la Convergencia heredera de la corrupción del *3 per cent*, y, de vez en cuando, vayan ustedes y hablen con los que queremos seguir siendo catalanes, los que queremos seguir siendo españoles y los que queremos seguir siendo europeos. Porque ustedes antes de salir en la foto con Ciudadanos prefieren salir con la Convergencia del *3 per cent*. Es así, y es muy

grave, porque antes de estar del lado de los que queremos seguir siendo catalanes, españoles, europeos, en los que podemos encontrar puntos de unión..., de hecho, nosotros llegamos a acuerdos con Podemos en otras partes de España, nuestro partido. Sí, llega a acuerdos con Podemos en materia de regeneración, en ley electoral... Estamos negociando propuestas. Pero aquí parece que es imposible, porque ustedes se han situado, como les dije antes, en el lado del *procés* (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*), porque ustedes se han situado para ser la muleta de los partidos independentistas.

El president

Senyor De Páramo, se li ha acabat el temps.

Fernando de Páramo Gómez

Y ya termino. Durante una época, como les decía, ustedes jugaron al sí pero no, pero ahora toda Cataluña, toda España sabe en qué lado juegan. Y lo que le pido es que sean responsables en un momento como este. Sus votantes lo agradecerán, los que todavía les quedan.

Muchas gracias.

(*Aplaudiments.*)

El president

Gràcies, senyor De Páramo. És el torn, ara, del Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, el senyor Alejandro Fernández.

Alejandro Fernández Álvarez

Gràcies, president. Em permetrà la senyora Alemany que faci una petita digressió, abans de respondre, per referir-me al senyor Xavier Domènech. El senyor Xavier Domènech, en el passat plenari d'investidura va rebre alguna crítica, no només des del faristol, sinó també per part d'alguns cronistes parlamentaris, i se li feia el retret que semblava que encara estigués al Congrés dels Diputats. El primer dia és veritat que va cridar molt. Si li serveix de consol, jo quan vaig venir del Congrés, com que aquesta sala és més petita, em va passar el mateix. Suposo que amb una mica de pràctica ho superarà.

El segon dia ja no el van criticar per parlar molt alt, perquè, de fet, va parlar molt baixet; el van criticar pel contingut. Jo tinc la sensació que aquelles crítiques, després d'analitzar aquesta proposta de resolució, eren i són profundament errònies, perquè vostè sap perfectament on està, i la senyora Alamany sap perfectament on està. La cosa és pitjor. Els han enviat a vostès aquí únicament i exclusivament per fer d'ariet, per contribuir a fer caure el Govern de Mariano Rajoy.

Senyora Alamany, no tenen vostès res a dir sobre la manipulació de la vida parlamentària que es viu aquí per afavorir només una part dels grups polítics? No tenen res a dir sobre els episodis de violència que hem viscut els darrers dies, i només parlen de Rajoy, Rajoy, Rajoy, Rajoy? Es pensa, senyora Alamany, que, arribat el moment, el nacionalisme reaccionari d'arrel carlina li agrairà el favor? Es pensa vostè que no serà botiflera, fatxa i el que calgui? De fet, ja l'hi diuen, més fins i tot que a mi, que ja té mèrit.

Els senyors Rabell i Coscubiela són i van ser molt crítics amb el Govern d'Espanya, molt, i ho continuen sent quan van a les tertúlies. Però quan eren diputats d'aquesta cambra, aquí, parlo d'aquí –aquí, eh?, no a Madrid, aquí–, eren plenament conscients que el que passava aquí és que s'estaven cometent gravíssimes irregularitats antidemocràtiques, gravíssimes, prèvies, per cert, al debat legítim partidista, perquè es referien a les regles del joc democràtic. Això és l'esperit democràtic dels dies 6 i 7 de setembre en aquesta cambra. Tota l'oposició democràtica unida criticant tot allò.

En definitiva, vostès s'han oblidat d'això? Vostès ja no critiquen tot allò. Vostès simplement es limiten ara a acceptar també tots els axiomes, com deia en la meua

intervenció anterior, del nacionalisme. U: que l'acció judicial està dirigida des de la Moncloa. Mentida. Dos: que es poden alliberar presos per decisió d'un govern. Mentida. I, tres, la que provoca l'esmena que nosaltres hem presentat: que s'estan vulnerant drets civils i polítics perquè ho diu l'ONU. Fals. El que diu l'ONU..., l'ONU fa un requeriment al Govern d'Espanya, a través d'un dictamen. El Govern d'Espanya té sis mesos per respondre. Però aquest requeriment no es fa en cap cas als tribunals espanyols, perquè el mateix acord –i s'ha de llegir, s'han de llegir aquestes coses– diu que el pacte no es refereix als tribunals dels països signants, sinó que es refereix exclusivament als governs, al poder executiu de cada cas.

Per tant, s'ha d'esperar que respongui el Govern. Però no s'estan adreçant a la justícia espanyola. No s'empassin una de les mentides més del procés separatista, com quan deien que vint-i-una grans democràcies del món reconeixien la independència de Catalunya l'endemà que es proclamés. No s'empassin una mentida més.

Per tant, senyora Alamany, deixi els seus companys de Podemos al Congrés que fiscalitzin el senyor Mariano Rajoy –tenen tot el dret a fer-ho– i aquí, si em permet el consell d'amic, fiscalitzin el nacionalisme reaccionari *carlistón*, entre d'altres coses perquè aquest nacionalisme reaccionari el que fa –i un dels seus objectius– és carregar-se els principis que van, alguna vegada, inspirar l'ecosocialisme europeu, ideologia que, alguna vegada, en un temps ja llunyà, va arribar a inspirar la seva formació política, que molt em temo que avui està més orientada cap als moviments bolivarians que cap aquell moviment democràtic de l'ecosocialisme europeu.

Moltíssimes gràcies.

El president

Gràcies, senyor Fernández. (*Remor de veus.*) És el torn ara... (*Rialles i remor de veus.*) És el torn ara del Subgrup Parlamentari de la CUP - Crida Constituent. És el torn de la senyora Natàlia Sánchez.

Natàlia Sánchez Dipp

Bé, primer de tot, explicar que la CUP - Crida Constituent, en aquesta proposta de resolució que ens presenta el Grup d'En Comú Podem, hi hem presentat algunes esmenes, tres en concret; esmenes que consideràvem que eren com de mínims, allò de dir: «Bé, posem-ho fàcil», perquè volem votar a favor d'aquesta proposta de resolució. I la resposta ha estat: «No.» Punt. Simplement, ha estat aquesta. I en aquest sentit nosaltres considerem que, davant d'aquesta resposta, no podem donar suport a aquesta proposta de resolució i el que farem és abstenir-nos-hi.

Però bé, ho expliquem. Primera esmena que hem presentat, i també és una esmena en el sentit del discurs que..., quan s'explicava aquesta proposta de resolució. Sempre parlem de la responsabilitat del Govern de Mariano Rajoy, però aquí tots sabem –i és que no és cap secret– que la situació de regressió democràtica en la que ens trobem no depèn d'un sol home, ni tan sols depèn d'un sol partit; depèn de tot un estat disposat a tot per esclafar la voluntat popular, un estat disposat a perseguir la dissidència a qualsevol preu.

I el que us demanàvem en la nostra esmena era que reconeguéssim aquesta qüestió. I, per tant, no adjudicar aquesta capacitat antidemocràtica a un sol home, al Govern de Mariano Rajoy, i realment posar les coses i dir les coses pel seu nom: la naturalesa, l'origen antidemocràtic d'aquest Estat, d'aquest Estat espanyol, i de la seva Constitució.

El moviment republicà hem estat, hem sigut, de forma molt clara i inequívocament, víctimes d'una barbàrie i salvatjada injusta i impròpia. Davant d'aquesta situació, considerem que no hi ha d'haver espai pel dubte. Ningú que es consideri demòcrata pot quedar immòbil davant d'aquesta injustícia. Ningú pot quedar palplantat preguntant-se quin és el seu lloc i quin és el seu paper. En aquest sentit, celebrem que, de forma inicial, comencem a veure que hi ha un posicionament una

mica més clar en aquest sentit. El que considerem és que no calia arribar fins aquí tenint nou persones preses, set exiliats i tota la repressió a pals que hem rebut com a poble.

Ara i aquí cal, per fi, que cerquem els espais comuns que ens permetin donar una resposta col·lectiva a aquest Estat autoritari, com dèiem, no només al Govern de Mariano Rajoy, a aquest Estat autoritari que ens escanya, que ens persegueix i que ens vol muts i a la gàbia. I en la cerca d'aquests espais comuns us demanem de forma explícita que parlem amb els vostres col·legues, que movem alguna cosa més enllà del principat, que movem allà on cal, també, una mobilització digna de la situació en la que vivim, una mobilització que intenti recuperar la democràcia a l'Estat espanyol i per tots els seus pobles i ciutadans. Us ho demanem de forma molt sincera.

Diu la Marina Garcés que l'Estat acostuma a ser el lloc de la sobirania; també diu que quan s'obren crisis reapareix la necessitat de localitzar qui pot decidir sobre què, i afegeix que ens trobem en aquest precís instant en un combat de sobirania que algú vol encobrir i neutralitzar amb un combat d'identitats, com si fos una qüestió de nacionalisme. Nosaltres creiem que és una qüestió de sobirania, ho repeteixo, sobre qui mana i sobre qui decideix.

En aquest moment de màxima transcendència, en aquest moment en què l'Estat imposa la seva voluntat autoritària a una àmplia voluntat popular, ara mateix, cal que lluitem plegats per la sobirania, per aquesta sobirania, per decidir, no?, per tenir clar qui decideix sobre què. Per la sobirania d'aquest Parlament, cal que lluitem plegades per garantir els drets polítics i civils, per la llibertat d'expressió i de reunió, pel dret de vaga, per l'alliberament dels presoners polítics, pel retorn de les persones exiliades. I aquí, una altra qüestió en què hem rebut un no. Nosaltres, en el punt sisè, havíem proposat que, literalment, aquesta lluita, que entenem que és una lluita compartida, s'havia d'incloure en el punt sisè, i hem rebut un no per resposta.

Els darrers anys han estat marcats per múltiples lluites en favor dels drets polítics i socials: pel dret a decidir, pel dret a un referèndum, pel dret a una democràcia real; pels drets socials més elementals: el dret a la feina, a l'habitatge. I aquesta lluita ha generat unes respostes per part de l'Estat i del seu sistema polític i judicial que, en lloc de cercar solucions en el marc del diàleg i la democràcia, han generat lleis restrictives en matèria de drets civils i polítics, en especial (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) dels drets de reunió i la llibertat d'expressió.

Vaig acabant. No són dies per fer retrets, són dies per fer justícia, són dies de lluita, són dies de resistència, són dies en què no podem fer ni un pas enrere en la defensa de quelcom tan senzill i bàsic com que tots els projectes polítics s'han de poder dur a terme democràticament, també el projecte polític republicà. I en aquest sentit nosaltres no volem fer cap pas enrere. No només la lluita per la democràcia és una lluita legítima en aquesta cambra...

El president

Senyora Sánchez, si us plau...

Natàlia Sánchez Dipp

Acabo. Cerquem en els marges allò comú, l'espai que ens permeti resistir l'embat repressiu autoritari, però també l'espai comú que ens permeti no renunciar a l'aspiració de llibertat. En aquesta lluita, no hi sobra ningú.

Moltes gràcies.
(*Aplaudiments.*)

El president

Gràcies, senyora Sánchez. Ara és el torn del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. És el torn del senyor Xavier Quinquillà.

Xavier Quinquillà Durich

Gràcies, senyor president. Diputades i diputats, en primer lloc, vull transmetre tot l'afecte i suport als familiars de les persones empresonades que avui ens han acompanyat, i per als quals demanem la immediata llibertat.

El Ple d'avui em sembla un exercici enriquidor i necessari. Enriquidor, pel fet de poder compartir les diferents visions aquí representades sobre el greu i crític moment que viu el país, però també d'oportunitat. Necessari, perquè la solució depèn en gran mesura de la capacitat d'anàlisi d'un context complex i incert que necessita amb urgència un desllorigador. Visions, algunes de les quals estan molt allunyades, en alguns aspectes antagòniques, però moltes, certament, complementàries i enriquidores. Visions, totes elles, necessàries, ja que formen part de la realitat plural del país. Només tenint en compte aquesta pluralitat i diversitat i reconeixent el caràcter nacional de Catalunya, amb el que suposa de dret a decidir lliurement i sobiranament el seu futur, podrem construir camins, ponts i vies de sortida al moment que vivim.

Una d'aquestes visions complementàries és la que ens aporta En Comú Podem, expressada, en part, a través d'aquesta proposta de resolució, de la qual compartim una part important del diagnòstic, motiu pel qual donem suport a la major part dels seus punts, en concret als punts 1, 2, 3, 4 i 6, tot i que no a la seva totalitat, per la qual cosa ens abstindrem al punt 5, que entenem que limita les aspiracions de plena llibertat nacional.

Què compartim? En primer lloc, la defensa de la democràcia com a sistema polític per resoldre les diferències i potenciar-les cap a cotes de progrés i llibertat; la democràcia, amb els seus valors implícits de reconeixement de la diferència i alhora com a solució d'aquestes diferències polítiques a través de les majories des del respecte a les minories. Aquesta és la via per la qual s'ha de resoldre el reconeixement de la voluntat d'una majoria política i social de catalanes i catalans que és silenciada a l'Estat espanyol, ara també a través de la judicialització de la política.

Compartim també la denúncia dels abusos d'un estat espanyol que conculca drets individuals i col·lectius i menysté la voluntat d'un gruix majoritari de catalanes i catalans oberta al diàleg i la negociació. La resposta a aquesta mà estesa és la porra, l'amenaça, la presó i la sanció.

Compartim la visió del concepte de diversitat com una oportunitat i no com un problema, davant un estat amb una clara deriva autoritària i homogeneïtzadora que nega sistemàticament els drets de les minories; autoritarisme i homogeneïtat són termes que van associats perquè aquells que ens volen a tots iguals són els que també acaben imposant la seva per damunt de tot i de tothom.

Compartim també la voluntat de situar en el centre del debat polític les persones, des del compromís en la construcció d'una societat més justa, cohesionada, que generi oportunitats per a tothom i que doni veu a una ciutadania que reclama ser protagonista del seu present i del seu futur.

Compartim els anhels de justícia social, que vol dir igualtat d'oportunitats, on la diferència no és pas el contrari de la igualtat sinó que ho és precisament l'homogeneïtat, perquè el contrari de la igualtat és la desigualtat i perquè amb això també compartim la vinculació de sobirania en la justícia social.

Compartim el valor de la fraternitat com a eina de convivència, respecte i solidaritat entre persones i pobles; una fraternitat que ens fa sentir molt propers a tants ciutadans espanyols que també veuen limitats els seus drets, víctimes d'uns aparells de l'Estat que censuren la crítica, silencien la discrepància, limiten drets i llibertats.

Però també hi ha força coses que no compartim; especialment, l'ambigüitat d'un discurs que injustament situa en un mateix pla les accions d'un estat que traspasa els límits de la democràcia i l'estat de dret enfront de la voluntat d'una part important del poble català que vol exercir el dret a decidir el seu futur lliurement, democràticament i pacíficament.

I si s'han comés errors, en cap cas justifiquen la deriva autoritària i repressiva d'un estat espanyol que ha decidit renunciar a la política i la democràcia com a vies de solució. No valen ambigüitats quan una de les parts nega la democràcia mentre l'altra només vol democràcia; quan l'Estat al qual s'interpella només sap respondre amb autoritarisme, repressió, violència i humiliació.

Però el camí de sortida només el trobarem des de la democràcia i des de la política, des de la política i des de la democràcia; un camí que necessita ara més que mai grans majories que permetin salvaguardar la voluntat popular i especialment la dels seus legítims representants, els drets nacionals i la capacitat del poble català de poder decidir el seu futur de forma democràtica i sobirana; grans majories per construir un país més just, lliure, pròsper i exemplar; grans majories, sobretot i per damunt de tot, per preservar els pilars sobre els quals es fonamenta la nostra societat, que són la llibertat, la democràcia, la defensa dels drets fonamentals, però també, i alhora, la dignitat d'una nació que ve de lluny, per la qual molts han lluitat i fins i tot han donat la seva vida, defensant el dret legítim a poder ser; la defensa d'un dret que també ha dut a la presó companyes i companys que fins fa pocs dies compartien amb tots nosaltres aquests escons, representants de la sobirania popular, líders socials i fins i tot el legítim president de la Generalitat, Carles Puigdemont.

Vivim hores greus que ens demanen mirada llarga, generositat, responsabilitat i esperança. Tots tenim una part de la pilota a les nostres teulades, tots formem part de la solució; amb la majoria social del país, posarem llum a les tenebres de la repressió.

I permeteu-me acabar amb poesia, perquè també necessitem poesia, amb uns versos que em semblen especialment pertinents i que no necessiten presentació: «Ara digueu: “La ginesta floreix, / arreu als camps hi ha vermell de roselles. / Amb nova falç comencem a segar / el blat madur i amb ell, les males herbes. / Ah, joves llavis desclosos després / de la foscor, si sabíeu com l'alba / ens ha trigat, com és llarg d'esperar / un alçament de llum en la tenebra!”»

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, senyor Quinquilà. És el torn ara, per part del Grup Parlamentari Republicà, del senyor Ruben Wagensberg.

Ruben Wagensberg Ramon

Gràcies, president. Diputats, diputades, ens trobem davant d'un estat espanyol desbocat, que fa temps que torna a no garantir els drets fonamentals dels seus ciutadans i ciutadanes –això suposant que ho ha fet alguna vegada amb plenitud des del franquisme. No respecta ni els drets socials, ni els individuals, ni els col·lectius.

A l'Estat espanyol, l'any 2017 es van executar, de mitjana, 159 desnonaments diaris, la meitat amb infants pel mi, és a dir que cada dia 159 persones es quedaven sense casa. Això atempta contra l'article 47 de la Constitució que alguns defensen amb tanta vehemència. Cases, per cert, robades per bancs que probablement inverteixen molts milions d'euros en empreses d'armament; armament que aquestes empreses, amb l'ajuda de l'Estat, i particularment de la Casa Reial, es venen a altres països. I armament que, fins on sé, serveix per fer guerres.

A l'Estat espanyol hi ha 300.000 persones que esperen una ajuda a dependència, i ens ha tocat viure en un estat en què, mentre milers de pensionistes es manifesten, el rei se'n va a esquiar.

S'ataca constantment la llibertat d'expressió: es condemnen tuitaires, cantants... –de fet no estic dient res que no s'hagi repetit moltíssim ja en aquesta cambra–, es prohibeixen exposicions, es segresten llibres i, per si no fos poc, recentment hem vist a casa nostra com s'empresona persones per fer política. El monstre, que el fèiem mig adormit, sembla que s'està despertant.

Vivim i, sobretot, viurem temps difícils, temps difícils com els que segurament ens hagués costat imaginar. I és important tenir-ho clar, perquè només si sabem identificar i entendre la realitat en la que ens ha tocat viure sabrem realment on som i a qui tenim davant. Ens cal sumar, ens cal sumar més que mai en tot allò que es refereix als drets civils, i només si fem un front comú podrem defensar les nostres diferències.

Coincideixo molt amb el que ha dit la Natàlia. Eli, s'enganya qui creu que l'autoritarisme i la cultura de la por que estem patint és responsabilitat només de Mariano Rajoy i el seu Govern. Perquè el problema d'aquest Estat no és o no només és el Partit Popular, sinó que el problema d'aquest Estat és aquest Estat, començant, efectivament, pel Govern de Mariano Rajoy com a punta de llança. Ara mateix vèiem les declaracions de Millo, que avisa el president Torrent que està seguint els mateixos passos que la Forcadell i que ja sap on porta aquest camí.

Ho fan amb el suport incondicional o de manera indirecta de dos grups representats en aquesta cambra, que donen suport a uns pressupostos sense demanar cap més explicació que «mano dura contra el independentisme». Senyor De Páramo, no s'equivoqui, tenim un poder judicial que flaqueja i que s'autohumilia al servei dels interessos de partits concrets. Les trucades de la Soraya al Tribunal Constitucional en són un clar exemple. I les empreses privades que accepten xantatges. No és fuga, és xantatge.

Molts mitjans de comunicació, tres quarts i mig del mateix: treballen intensament per generar un marc mental que justifica qualsevol de les animalades. Ho hem tornat a veure aquests dies quan es filtrava i es magnificava un document per la Guàrdia Civil, en el qual acusava persones que porten tota la seva vida treballant per la cultura de la pau, com l'estimat Jordi Armadans, assenyalat directament per la Guàrdia Civil. O agrupacions d'escoltes i guies, o gent tan poc sospitosa com la filòsofa Marina Garcés. L'actuació repressiva, implacable, de l'Estat intenta silenciar veus, i no pararà fins a acabar amb tot allò que li molesta. Tant se val si són polítics catalans, si són activistes o treballadors i treballadores que reivindiquen els seus drets; un cop en marxa, la piconadora de l'Estat no s'atura, i ja ho hem vist abans.

Però la bona notícia és que Catalunya ja ha fet abans tot això. I és que quan es tracta de reivindicar la ciutadania de Catalunya és molt persistent i, fins i tot, inclús molt pesada, i potser és això el que els molesta. Eren persones molt pesades les que als anys setanta corrien per davant dels grisos, o les persones que l'any 76 clamaven per les llibertats als carrers del Prat del Llobregat, per no parlar dels treballadors i treballadores de l'àrea metropolitana de Barcelona, que han alçat la veu una i altra vegada, incansablement, per exigir uns barris i unes condicions laborals dignes. Des de Laforsa fins a Bimbo, passant per SEAT, que, per cert, es va ocupar la fàbrica en ple franquisme. O el «No a la guerra», o els pesats i pesades que, mentre els últims anys veien com tornava a néixer l'ombra de les idees neofeixistes per tot Europa, aquí es cridava «Volem acollir» i «Obrim fronteres». (*Aplaudiments.*)

Més persones pesades: totes aquelles, promogudes per moltíssima gent, per cert, moltíssima vinguda de pobles d'Espanya, que exigien, en castellà, que els seus fills fossin educats en català; els que es van tancar als Caputxins; l'acampada del 0,7; els que van plorar per Sarajevo, o aquest any crec que és el que fa quaranta anys de la primera manifestació pels drets LGTBI. Les «lluïtes compartides», que li agradava dir a en Jordi Cuixart.

Per cert, senyor Iceta: hi éreu, en totes aquestes lluites, vosaltres, hi éreu, i resulta molt dolorós per a molts catalans i per a moltes catalanes veure com dona l'esquena als familiars que pateixen la repressió que algun dia també van patir els membres del seu propi partit. Rectifiquin l'error històric que va suposar donar suport al 155.

Aquest esperit de sempre voler ser més, més drets, més llibertats, és el mateix que vam poder veure l'1 d'octubre, mentre la gent suportava cops de porra per defensar les urnes, o el 3 d'octubre, quan es va aturar un país sencer per rebutjar la violèn-

cia policial i la repressió de l'Estat. És, per cert, el mateix esperit que fa que molts vulguem avançar cap a una república.

I, mireu, l'independentisme podria haver fet coses millor segurament, moltíssimes, moltíssimes coses, cap mena de dubte. Els mateixos independentistes, de fet, sempre reclamen als partits menys paternalisme, més claredat, més transparència i un pla. Us asseguro, però, que davant d'aquest Estat tampoc ha estat gens fàcil. L'independentisme només ha intentat exercir el seu dret, el mateix dret que s'ha exercit en democràcies com l'anglesa o la canadenca: el dret a l'autodeterminació, un dret universal. Nosaltres defensem aquest dret, i l'Estat no només ens ho nega, sinó que ens reprimeix. Feu una cosa: agafeu les respostes a la demanda d'autodeterminació que han tingut Canadà, el Regne Unit o Espanya, compareu-les i trobareu la ics del problema i els responsables de la situació actual.

No fa falta voler aplicar un dret per defensar aquells que el volen aplicar i que són represaliats, no fa falta no tenir casa per reclamar el dret a la «vivenda» i no fa falta viure a l'Ebre per baixar a manifestar-se contra el transvasament de l'Ebre, ni fa falta haver patit discriminació de gènere per ser feminista. Recordeu la lluita dels miners d'Anglaterra, que va rebre el suport del moviment gai i que va aconseguir reunir una caixa de resistència per alimentar les famílies dels miners en vaga; a canvi, el sindicat de miners va forçar l'aprovació d'una resolució per la igualtat dels drets. O les feministes d'Estats Units, que al segle XIX van lluitar contra la discriminació racial, amb la curiositat, per cert, que la comunitat negra va acabar aconseguint el vot abans que la dona.

Per cert, parlàvem de l'asil. Sabeu per què moltíssima gent marxa del seu país? Doncs, hi ha gent que marxa del seu país perquè li cauen bombes al cap, hi ha gent que marxa del seu país perquè passa gana, hi ha gent que marxa del seu país perquè se li han inundat els camps on treballava per culpa del canvi climàtic, o inclús per motius de gènere. Però hi ha molta gent que marxa del seu país perquè té por a passar la resta de la seva vida a la presó per un motiu polític, i això és exactament el que està passant ara mateix en aquest país, començant per l'antiga presidenta d'aquest Parlament, que ara mateix està tancada en una cel·la de quinze metres quadrats i hi estarà les properes setze hores d'aquest dia i probablement els propers vint-i-cinc anys, en un llit que és una planxa de ferro i un matalasset així... A algú li sembla normal, això? De veritat. El cas de la carta de la Marta Rovira, que mentre marxava a l'exili ens recordava que cada quilòmetre que feia sentia com s'allunyava d'una presó invisible en la que vivia i com anava recuperant a poc a poc la seva veu, però que el real motiu del seu camí és el dret que mereixia la seva filla a ser educada per una mare; el dret.

Som plenament conscients que la independència no és un objectiu polític per a vosaltres, però és que és precisament allò que ens uneix el que avui està en perill. Les diferències entre projectes no es poden convertir en que les nostres relacions siguin tèbies davant dels atacs que està rebent la democràcia. De veritat. Sigui quin sigui l'espai o estructura que creem per fer-ho, hem de ser tots generosos, siguem tots generosos, és el que necessitem. És que no és que us necessitem, és que ens necessitem.

De la mateixa manera que cap persona independentista ni cap persona no independentista busqui o intenti veure en aquestes complicitats, en moments tan excepcionals i amb tanta emergència, qualsevol renúncia a re. No renunciem ni a treballar ni a suar per implementar la república tan ràpid com puguem, no enganyem a ningú, tampoc (*rialles*) –se'ns veu el «plumero», no? (*l'orador riu*)–, perquè aquest és el nostre ferm compromís –aquest és el nostre ferm compromís.

El camí per a això, el que camí en aquesta lluita..., estem sacrificant el dret a la llibertat, estem sacrificant la llibertat de moltes persones, i gent que potser no tornirà fins d'aquí vint anys als nostres carrers. Per aquest sentit d'estat i per aquesta responsabilitat, pels drets de totes les persones que viuen en aquest país i els col·lectius

en els quals s'agrupen i pertanyen, és necessari que, sigui quin sigui el nostre projecte polític, i en absolut renunciant-hi, sapiguem i siguem conscients de la necessitat d'articular espais col·lectius de grans majories en defensa dels drets civils. Majories, en definitiva, perquè tenim un camí llarg compartit, una lluita compartida.

Gràcies.

(*Aplaudiments.*)

El president

Gràcies, senyor Wagensberg. Ara, per posicionar-se sobre les esmenes, té un torn de dos minuts la senyora Alamany.

Elisenda Alamany Gutiérrez

Ràpidament. Senyor De Páramo: per no volen parlar del procés, crec que he comptat almenys, pel cap baix, deu vegades la paraula «procés» en el seu discurs. Ho veu, que vostès són el revers del procés? Ho veu, que vostès s'alimenten d'aquest procés? És veritat, vostès tenen trenta-sis diputats, i nosaltres, només vuit. Jo em pregunto com pot ser que hagin passat mesos i que no hagin fet absolutament res, cap proposta. Perquè nosaltres..., els poden agradar més o menys les propostes que fem, però avui n'hem fet una.

Jo entenc que li sorprengui que hi hagi pocs retrets a la nostra proposta de resolució, però és que potser s'ha oblidat que aquí no venim a fer retrets, que venim a fer política, venim a fer propostes polítiques. I jo els convido a reflexionar, perquè potser és per això que estan absolutament sols –estan absolutament sols. (*Remor de veus.*) I vostès són molt bons fent xous i faristols. Jo això els ho regalo. Són molt bons fent xous i faristols; de política, no tant. És cert que de vegades miren de citar algun autor, perquè sembli una mica seriós, però, vaja, cap proposta.

Senyor Alejandro Fernández, ho ha captat a la perfecció: som l'ariet contra el Partit Popular. Crec que ha fet la lectura més encertada.

Hi ha una realitat evident: la nostra proposta ha estat l'única que ha rebut esmenes de totes les forces polítiques. També és veritat que no hem tingut el temps que hauríem volgut per acollir totes les esmenes que ens hauria agradat... Jo, si us plau, i des de l'afecte, els dic a Ciutadans i al Partit Popular, de mare andalusa, de mare que se sent espanyola: l'Espanya que somnia la meva mare és la de Machado, però no és ni la de Ciutadans ni la del Partit Popular.

I torno a dir: agraïm la confiança que ens fan –no sé si es pot llegir d'aquesta manera–, que aquesta proposta hagi tingut les esmenes o les propostes de Junts per Catalunya, Esquerra, el Partit Socialista, Ciutadans, el Partit Popular i la CUP. No devem ser tan dolents si tothom vol fer-nos esmenes i propostes a la nostra proposta de resolució. Potser és que s'obre una nova època on algú ha de liderar consensos. Si serveix per a això el nostre paper en aquest Parlament, perquè s'obri una nova època per liderar consensos, nosaltres agafem el guant i farem aquest paper en aquest Parlament.

Gràcies.

(*Aplaudiments.*)

El president

Gràcies, senyora Alamany. No s'ha posicionat, estrictament, sobre les esmenes. En tot cas (*rialles i remor de veus*), entenc que tots els grups tenen la proposta de transacció... Sí? (*Ferran Pedret i Santos demana per parlar.*) Sí, senyor Pedret?

Ferran Pedret i Santos

Per demanar votació separada: d'una banda, dels punts 1 i 6, i de l'altra, del 2.

El president

Entenc que això vol dir que 1 i 6 es poden votar conjuntament, i el 2, a banda. (*Pausa.*) Alguna altra petició de votació separada? (*Pausa.*) Sí, senyor De Páramo.

Fernando de Páramo Gómez

Sí; gracias, presidente. Nosotros, en la misma línea que hicimos con la primera propuesta de resolución que vimos hoy, sobre el punto 2 pedimos votación separada como muestra de que nuestro grupo parlamentario no va a participar en ese punto, porque creemos que nuestro grupo parlamentario no es nadie para decirle a los jueces de este país quién entra o quién sale de la cárcel.

(Ruben Wagensberg Ramon demana per parlar.)

El president

Sí, senyor Wagensberg...

Ruben Wagensberg Ramon

Demanem la votació separada del punt 3, si us plau.

(Xavier Quinquillà Durich demana per parlar.)

El president

Sí.

Xavier Quinquillà Durich

Demanem votació separada del punt 5.

El president

Bé, no sé si en són conscients, però han demanat votació separada de tots els punts, eh? *(Remor de veus.)* Per tant, així ho farem, eh? Sí, senyora Alamany?

Elisenda Alamany Gutiérrez

Demanaríem la lectura dels punts 5 i 6, si us plau.

El president

Molt bé, així ho farem. Estem cridant a votació; un cop acabem de cridar a votació, passarem a la votació, hi insisteixo, de tots els sis punts de manera separada.

(Pausa.)

Molt bé, passem a la votació del primer punt d'aquesta proposta de resolució.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat per 73 vots a favor, 39 en contra i 21 abstencions.

I passaríem ara a la votació del segon punt d'aquesta proposta de resolució.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat per 73 vots a favor, 20 en contra i 4 abstencions.

I passaríem ara a la votació del tercer punt.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat per 58 vots a favor, 39 vots en contra i 35 abstencions.

Passem ara a la votació del quart punt d'aquesta proposta de resolució.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat per 89 vots a favor, 39 en contra i 4 abstencions.

I passaríem al punt cinquè d'aquesta proposta de resolució, que prego a la secretària quarta de la Mesa que en faci lectura primer.

La secretària quarta

«Punt cinquè. El Parlament de Catalunya, com a cambra on es manifesta la pluralitat política del país, s'emplaça a treballar per trobar les eines i instruments necessaris per recuperar les institucions, procurant edificar àmplies majories dins d'aquesta cambra.»

El president

Molt bé.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat per 56 vots a favor, 39 en contra i 37 abstencions.

I passàriem ara al sisè i darrer punt d'aquesta proposta de resolució, que també se n'ha demanat lectura. Per tant, torno a pregar a la secretària quarta que ho faci abans de la votació.

La secretària quarta

«Sisè. El Parlament de Catalunya fa una crida al conjunt d'actors socials i polítics d'aquest país a treballar de forma conjunta, des de les majories més àmplies i plurals possibles, per defensar els valors de la democràcia, la llibertat i la justícia, que, com a pilars fonamentals en els que s'edifica la societat catalana, estan sent vulnerats, especialment i de manera greu en els darrers temps.»

El president

Gràcies, secretària.

Comença la votació.

Aquest punt sisè i darrer d'aquesta proposta de resolució ha estat aprovat per 73 vots a favor, 39 en contra i 21 abstencions. (*Veus de fons.*) Setanta-dos..., disculpin, sí, 72 vots a favor, 39 en contra i 21 abstencions.

Proposta de designació dels diputats que han de defensar davant el Congrés dels Diputats la Proposició de Llei de reforma de la Llei orgànica 10/1995, del 23 de novembre, del Codi penal, de despenalització de l'eutanàsia i l'ajuda al suïcidi

271-00002/11

I els faig avinent que, com bé saben, tres grups d'aquesta cambra, en aquest cas el Grup Parlamentari Republicà, Socialistes i Units per Avançar i Catalunya en Comú Podem han sol·licitat, en virtut de l'article 81.3, una modificació de l'ordre del dia per incloure en aquesta sessió plenària un nou punt referent a la proposta de designació dels diputats que han de defensar, davant del Congrés de Diputats, la Proposició de Llei de Reforma de la Llei orgànica 10/1995, de 23 de novembre, del Codi penal, de despenalització de l'eutanàsia i l'ajuda al suïcidi.

En tot cas, hauríem de votar, si pot ser per assentiment, aquesta modificació de l'ordre del dia. Pot ser per assentiment? (*Pausa.*) Sí? Molt bé.

Per tant, un cop feta aquesta modificació de l'ordre del dia, els faig notar que la proposta de candidates proposades per defensar aquesta proposició de Llei al Congrés dels Diputats la configurarien la senyora Alba Vergés, del Grup Parlamentari Republicà; la senyora Assumpta Escarp, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, i la senyora Marta Ribas Frías, del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem.

Es pot aprovar per assentiment? (*Pausa.*) Sí? Per tant, s'aprova que aquestes tres diputades siguin les que defensaran aquesta proposta... Sí, senyora Sirvent?

Maria Sirvent Escriu

Sí, nosaltres volem expressar la nostra abstenció respecte a aquest punt, i que no s'aprovi per assentiment.

El president

Entenc que amb aquesta consideració per part del Grup Parlamentari de la CUP hauríem, llavors, de votar, eh? Per tant, si els sembla, votarem... Sí, senyora Sirvent o senyor Riera... Sí, digui'm.

Carles Riera Albert

Atesa la petició de la diputada Sirvent en nom del nostre grup parlamentari, en tot cas, afegir el motiu del sentit de vot, de per què aquesta abstenció. Naturalment que estem a favor de la naturalesa del que es vol defensar en aquesta iniciativa, com no pot ser d'una altra manera; a més hi vam participar molt activament. Altra-

ment, el que no compartim és que, precisament en aquests moments, ens plantegem, doncs, d'anar a defensar qualsevol iniciativa al Congrés dels Diputats.

Gràcies.

El president

Molt bé. Gràcies, senyor Riera.

(Alejandro Fernández Álvarez demana per parlar.) Sí, senyor Fernández?

Alejandro Fernández Álvarez

Sí.

El president

Demano que abans de parlar em digui per què em demana la paraula, senyor Fernández. Sí.

Alejandro Fernández Álvarez

Per un aclariment amb relació a la votació. Simplement per traslladar que nosaltres, si era per assentiment, en el sentit que hi havia una majoria que en el seu moment va aprovar una cosa i, per tant, té tot el dret a anar al Congrés a defensar aquesta posició..., això no pressuposava que nosaltres manifestéssim una opinió que ja vam manifestar en la votació en el seu moment.

Des de la intervenció de la CUP..., això modifica substancialment el sentit del que hem de fer, més que res perquè sí que prefigura un posicionament. Per tant, abans havíem dit que sí per assentiment, en canvi ara farem abstenció a la votació.

Gràcies.

El president

Molt bé, gràcies.

(Carlos Carrizosa Torres demana per parlar.) Sí, senyor Carrizosa? Jo els demano que no reproduïxin els termes del debat que ja van fer en el seu moment, és a dir, que es ceneixin estrictament a la qüestió de la votació de la delegació. Sí...

Carlos Carrizosa Torres

És que això és un canvi del que havíem dit a la Junta de Portaveus i, per tant, nosaltres –també molt breument– ens abstindrem.

El president

Molt bé, gràcies, senyor Carrizosa. Senyor Riera, sí...

Carles Riera Albert

Gràcies, president. En tot cas, per afegir, en el sentit del nostre vot, que nosaltres el que reivindicuem en aquesta abstenció és que aquest Parlament apliqui aquests principis i plantejaments relacionats amb aquesta temàtica de forma sobirana i sense esperar cap legitimació del Congrés dels Diputats.

Gràcies.

El president

Molt bé, ha quedat clar. En tot cas, per tant, faríem aquesta votació, cridem a votació. *(Pausa.)* Com bé saben, i atès que és una votació que afecta a persones, aquesta votació es farà electrònica però secreta, eh?

En tot cas, comença la votació. *(Remor de veus. Pausa.)* Disculpin que... *(Veus de fons.)* Com bé m'apunten, farem com hem dit, i atès que afecta..., que és una votació que afecta persones, votació electrònica secreta, però sí que els vots delegats, perquè si no, no es podrien comptabilitzar, els demanaré, doncs, que els puguin dir públicament, eh? Per tant, iniciariem la votació.

Comença la votació.

Sí, senyor Sabrià, vot delegat?

Sergi Sabrià i Benito

Sí.

El president

Senyora Artadi, els vots delegats del seu grup?

Elsa Artadi i Vila

Sí.

El president

Molt bé. Per tant, la proposta queda aprovada per 88 vots a favor, 1 vot en contra i 38 abstencions.

Suspenem la sessió, que es reprendrà a dos quarts de cinc.

Gràcies.

La sessió se suspèn a dos quarts de quatre de la tarda i es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i set minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel secretari general i el lletrat Miquel Lluís Palomares i Amat.

El president

Bé, bona tarda. Reprenem la sessió.

Informe del Síndic de Greuges sobre les actuacions del Síndic de Greuges al voltant de l'1-O

360-00027/11

El sisè punt de l'ordre del dia és la presentació de l'Informe del Síndic de Greuges sobre les actuacions del Síndic de Greuges al voltant de l'1 d'octubre. Abans d'iniciar aquest punt, permetin-me que saludi, en nom de la cambra, el síndic de greuges i la resta del seu equip, el senyor Ribó i la resta dels membres del Síndic de Greuges que avui ens acompanyen, òbviament, per a aquesta sessió plenària.

D'acord amb l'article 181 del Reglament, el síndic de greuges farà una presentació d'aquest informe extraordinari inicial, i després serà el torn dels grups per posicionar-se al respecte en un torn de deu minuts per a cada grup i cinc per als dos subgrups d'aquest Parlament.

Per tant, ara, inicialment, té la paraula el síndic de greuges, té la paraula el senyor Rafael Ribó.

El síndic de greuges (Rafael Ribó i Massó)

Gràcies, president. A petició de la Junta de Portaveus, comparec en aquesta sessió per informar sobre el que des del mes de novembre té aquesta cambra com a Informe-síntesi de les actuacions del Síndic de Greuges al voltant de l'1 d'octubre.

Permetin-me que, telegràficament, els recordi una sèrie de qüestions molt necessàries per comprendre tota l'elaboració que ha fet la institució. La primera, l'encàrrec que tenim de l'Estatut d'autonomia de Catalunya de defensar i garantir drets i llibertats d'acord amb l'Estatut, d'acord amb la Constitució, i, per tant, també, d'acord, com diuen tant la Constitució com l'Estatut, amb els tractats internacionals que s'han subscrit des de l'Estat espanyol.

Dir-los que, en aquest sentit, part del que els relataré telegràficament també es basa en queixes rebudes a la institució, amb actuacions d'ofici a empreses, en matèries que tenen correlació amb el que explicaré, i amb un contacte intens amb la societat catalana, ja siguin les entitats en general –a les quals agraeixo, de tota mena, quan s'adrecen al síndic–, ja sigui amb l'Estructura de Drets Humans de Catalunya, que hem creat l'Institut de Drets Humans i el Síndic de Greuges conjuntament, d'acord amb els paràmetres dels principis de París –i que està funcionant, malgrat que no

ha estat objecte encara de possible presentació i debat en aquesta cambra, per raons de les seves cuites i calendari-, i també amb altres organismes que estan relacionats avui amb el síndic a Catalunya, també en relació amb els nostres homòlegs, com el Defensor del Pueblo, amb qui he tingut sessions de treball sobre alguns d'aquests temes o amb els defensors autonòmics, i, evidentment, trametent tot el que anàvem fent, no només al Parlament, sinó a les Corts Generals, al Gobierno de España i a les institucions que poden incidir sobre l'elaboració d'aquests drets i llibertats.

Vull subratllar que hem tingut un intens contacte –perdonin, i prenguin-s'ho, si volen, com una crítica– molt més amb organismes internacionals que amb aquest Parlament. El comissari europeu de Drets Humans, la màxima autoritat de drets humans a Europa, ha mostrat, de forma molt sovintejada, interès en tot el que es fa des del Síndic de Greuges de Catalunya, també l'Assemblea Parlamentària i, òbviament, en les sessions que he pogut assistir, la mateixa Comissió de Venècia i el mateix president del Tribunal Europeu de Drets Humans.

Hem tingut contactes, en dues ocasions, que van ser convidats tots vostès a participar-hi, amb tots els organismes europeus que van ser a Barcelona, començant per l'Agència dels Drets Fonamentals de la Unió Europea –la FRA– o la mateixa Defensora del Poble del Parlament Europeu, i, per descomptat, l'OSCE i l'ODHIR, la seva corresponent branca per a drets humans. Els dic amb orgull que, amb ells, conjuntament –i, en aquest cas, com a president de tots els defensors europeus–, he tingut l'honor dues vegades de treballar a Polònia en defensa dels drets humans enfront de les accions que el Govern polonès empren per reduir democràcia. Polònia ha estat advertida amb l'article 7 del tractat europeu pel que està fent sobre la democràcia. Però a Polònia el síndic de greuges, com a president d'aquesta delegació internacional, no ha vist un sol polític empresonat en cap dels debats que hi ha hagut sobre aquestes agressions possibles als tractats europeus.

Dir-los també que la meva adjunta, secretària de la comissió que presideix la xarxa europea de drets dels infants, també ha participat en matèries que després m'hi referiré, que ens han servit per fer aquest informe. Hem treballat amb algunes amb agències internacionals de drets humans que ens ho han demanat, bàsicament subratllaria Human Rights Watch i Amnesty International. I, per descomptat, hem treballat i continuem treballant amb les Nacions Unides, no només amb organismes que ens pertoquen directament per encàrrec d'aquest Parlament, com és el CPT o l'SPT, sinó amb l'Alt Comissionat de Drets Humans i amb el Consell de Drets Humans.

Precisament, el dilluns passat jo era en un acte a Ginebra, un acte en el si de la commemoració de drets humans, a un *site event*, que es diu, organitzat per l'Institut de Drets Humans de Catalunya, *partner* de les Nacions Unides, i en aquell mateix acte vaig ser convidat, per una qüestió que feia temps que anaven treballant, per l'alt comissionat de les Nacions Unides a una sessió de treball el dimecres. El que passa és que servidor tenia el matí del dimarts unes visites a centres penitenciaris i a comissaries de policia a la ciutat de Lleida i, després, un acte públic amb entitats, a la tarda, a Lleida, vaig haver de tornar a correu, i el dimecres, sant tornem-hi, amb un avió, ben matiner, cap a Ginebra, per participar amb l'alt comissionat en una llarga sessió de treball, amb la direcció europea de l'alt comissionat, amb la direcció de l'alt comissionat i amb el *desk office* d'Espanya amb l'alt comissionat.

L'abril de l'any passat, en aquesta cambra, vàrem discutir un informe que porta per títol..., perdó a l'abril, rectifico, el juny d'aquest any passat, vàrem discutir un informe, publicat a l'abril en aquesta cambra, que porta per títol: «Retrocessos en matèria de drets humans: llibertat d'expressió dels càrrecs electes i separació de poders del Regne d'Espanya». Hauria estat voluntat d'aquest síndic poder discutir-lo en aquest mateix saló de sessions, al Ple. Va ser discutit dos mesos més tard de ser presentat, en comissió. I els vull recordar molt puntualment a què es refereix aquest informe.

Comença per una referència que crec que travessa tot el que podem debatre sobre drets, llibertats i possibles regressions al que significa la llibertat d'expressió. La llibertat d'expressió, com diu el Tribunal Europeu de Drets Humans, si bé és la llibertat essencial per a tothom ho és més particularment per als partits polítics i per als seus membres actius, i no pot haver-hi cap limitació en l'exercici dels seus càrrecs.

En aquest sentit, assenyala, en l'informe al que m'acabo de referir, com hi ha hagut amb una sèrie de mesures de fa anys, el síndic ho adverteix, ara sí des d'aquesta tribuna, al presentar l'informe anual quan s'ha referit a lleis de les Corts Generals que afecten als ciutadans de Catalunya que retallaven drets i llibertats, com la Llei de seguretat ciutadana, més coneguda com la «lleï mordassa». Com la lleï coneguda com a «lleï mordassa» és quelcom que afecta a drets i llibertats i que pot significar de debò un retrocés en drets i llibertats.

Soc conscient que pràcticament la totalitat de l'arc parlamentari al Congrés dels Diputats va expressar al seu dia una opinió pràcticament idèntica. Hi va haver un compromís de derogar aquella lleï reformant els seus aspectes més agressius. El síndic, que sàpiga, fins avui no ha avançat res encara d'aquella voluntat. I, per tant, reitera que és una lleï que... –com diuen molts dels que he citat, amb els quals hem estat treballant a l'esfera internacional i que no els cansaré de reiterar a les cites–, és una lleï que afecta seriosament la llibertat d'expressió, si més no.

I que portem més de 300.000 intervencions a l'entorn de la lleï mordassa, que té com a base al que estàvem acostumats, els que tenim edat, en el franquisme: «Tu ets culpable mentre no es demostrï el contrari.» En democràcia tu ets innocent mentre no es demostrï el contrari. Avui poden imposar una sèrie de penyores de culpabilitat, que aleshores ets tu el que hauràs de demostrar la teva innocència, penyores no pas petites i d'un efecte directe en la vida quotidiana de la gent.

En el mateix informe, de la mà del Greco –tothom sap què és el Greco, i és un organisme d'immens prestigi a Europa–, assenyàvem que hi havia una partidització de la justícia a Espanya. No ho diu el síndic, recollia el que continua dient, encara en l'últim informe i posterior al del síndic, el que significa la partidització de la justícia a Espanya.

Assenyàvem que hi havia una erosió en la separació de poders amb la darrera reforma del Tribunal Constitucional. Dec ser, segurament, perdonin l'orgull, l'única persona en aquest hemicicle que vaig estar present a la Comissió de Venècia, on es va discutir l'opinió que preparava el professor Modona sobre el tema. I vaig veure com s'emetia una opinió contundent afirmant l'autoritat del Tribunal Constitucional, que calia obeir i que havia de ser l'àrbitre, però que amb el que se l'incorporava de poders, com la separació de càrrecs electes, com la de posar penyores sense cap recurs, l'erosionaven en la funció d'àrbitre i recomanaven que no se'ls atribuís quelcom que només Àustria i per alta traïció té de forma similar en tot el panorama de corts constitucionals europees.

També assenyàvem en aquest informe la progressiva judicialització de la política. Senyores i senyors diputats, parin-se a pensar què significa la sentència del Constitucional de 2014 quan comença a posar com a objecte de possible penalització l'*indirizzo* polític. L'*indirizzo* sempre ha estat l'impuls polític, no l'acte legal d'obligat compliment, el debat sobre l'arc que vostès representen –que representen el poble de Catalunya, com s'ha dit molt bé aquest matí, contradictori i conflictiu– i que han de tenir plena llibertat per discutir totes les matèries que hi puguin haver en aquest debat, i que poden proposar, fins i tot, acords d'impuls polític a partir d'aquest debat. Quan el 2014... –molt lluny de Tomás y Valiente, molt lluny de Pedro Cruz Villalón, molt lluny d'aquells insignes presidents del Constitucional que havien mantingut una homologació plena de prestigi amb els tribunals constitucionals europeus–, comença el Tribunal Constitucional a indicar la penalització, la persecució penal, de les opinions de debat partidari en cambra parlamentària.

Dèiem en aquest informe que ja hi havia hagut regressions clares de drets a Catalunya, com les actuacions de la UDEF –vaig molt ràpid–; com el que va significar l'actuació del ministre d'Interior Fernández Díaz, amb converses que tothom coneix; com les restriccions que hi va haver en dret de vot, que el síndic va portar també en aquesta cambra; com les falles en el pluralisme a què obliga la LOREG, en l'article 11, en plena campanya electoral, i un etcètera. I no deixàvem d'assenyalar, i perdonin que els ho digui avui, que potser torna estar en l'actualitat, que no han complert amb la memòria històrica. Ho diu Nacions Unides: «Espanya és l'única democràcia que ha tingut una dictadura que no ha fet els comptes amb la memòria històrica, ni a investigar seriosament la realitat, ni a posar les condicions perquè no es repeteixi, ni a rescabalar en tot el que va succeir.» Ho diu el senyor De Greiff, en nom del secretari general de les Nacions Unides, en dos informes que el Govern espanyol sap perfectament que l'haurien d'obligar a uns compliments que no realitza.

Fèiem unes conclusions, que els diputats que assistien al debat que teníem en comissió se'n recordaran perfectament, que jo els hi reiterava i que, telegràficament, també els hi recordaré, les tenen tots a l'informe, que, dèiem, haurien d'evitar el recurs a la via penal per solucionar conflictes polítics; fèiem nostres les consideracions del Defensor del Pueblo sobre la Llei orgànica de seguretat ciutadana, el que havia dit el Consell d'Europa, el que havia dit el Consell de Venècia sobre el Constitucional i un llarg etcètera de cites concretes d'organismes que ja s'havien pronunciat sobre allò que nosaltres plantejàvem en el nostre informe.

El novembre de 2017, i ja he dit alimentat per què, des de les queixes –m'hi referiré després, fins i tot en els seus diversos apartats– i de les actuacions que fèiem, els vam presentar l'Informe sobre les actuacions al voltant de l'1 d'octubre. Val a dir que abans del dia 1 d'octubre hi van haver regressions de nou en temes que afecten el dret de reunió arreu de l'Estat i a Catalunya; hi van haver jutges que van prohibir actes públics per presentar i conferenciar sobre el dret a decidir, a la democràcia espanyola, atemptant contra el dret de reunió i el dret d'expressió, a diverses ciutats d'Espanya, i encara està pendent de decisió quelcom sobre això.

Vàrem dir que hi havia una actuació absolutament desproporcionada de la fiscalia, que quan hi havia actuacions judicials en marxa s'havien d'interrompre les actuacions fiscals. No solament ho va dir el síndic; ho va dir el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, quan va fer una interlocutòria demanant el cessament *immediat* de l'actuació judicial, que havia durat mesos, on s'havia estat prefabricant el disseny de determinats delictes que avui estan en el mig del seu debat.

Recordin-se vostès d'un regidor de Vic que es deia Joan Coma que, per haver dit quelcom que també havia dit la vicepresidenta del Govern en una altra ocasió, «per fer una truita cal trencar els ous», se'l va portar als tribunals sota acusació de sedició. Suposo que se'n recordaran. Era molt abans de moltes de les coses que vostès han estat discutint aquest matí.

Assenyàvem també en aquest informe que hi havia hagut una resolució de la fiscalia del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya absolutament inconstitucional i fora de llei, quan havia articulat com s'havien de coordinar els cossos policials, quan hi han lleis, com l'Estatut, que creen juntes de seguretat, que són, amb tot el dret a la mà, l'únic lloc on pot haver aquesta coordinació dels cossos policials.

Vàrem assenyalar que s'havien provocat detencions de càrrecs polítics sense contemplar previsions elementals catalanes, espanyoles i europees sobre la detenció de persones, i que es va fer un escorcoll d'un local d'un partit polític amb requisitòria de material sense cap ordre judicial, el local de la CUP. Això en democràcia –torno al principi, a la primera cita– és el màxim atemptat a la llibertat d'expressió i participació d'aquells que ens representen, cadascú amb el percentatge de suport que els hagi donat la ciutadania en unes eleccions.

Assenyàvem també que, abans de l'1 d'octubre, des de la Comisión Delegada de Asuntos Económicos, i amb una ordre, es van intervenir totes les finances de la

Generalitat. La Ley de estabilidad presupuestaria, la que va seguir a la reforma en quaranta-vuit hores de la Constitució, estableix que, quan algú no compleix amb les previsions financeres, se l'ha d'advertir, donar-li quinze dies per complir i, si no compleix, demanar que es posi en marxa el 155. Era l'únic cas en totes les lleis espanyoles que es citava el 155. Doncs bé, des del Ministeri d'Economia i Hisenda, sense cap respecte al que diu la Llei d'estabilitat pressupostària i trencant aspectes importants d'aquesta i de la mateixa Constitució, es van intervenir totes les finances de la Generalitat.

També dèiem abans de l'1 d'octubre que el Tribunal Constitucional va exercir aquell poder que la Comissió de Venècia li deia que no li era propi, va posar multes immenses als anomenats «síndics electorals de Catalunya»; en contra –els que entenguin de dret m'entendran de seguida–, dues condicions elementals: *inaudita parte* i sense instància superior; sense complir amb dos requisits que estan a les bases elementals del dret, però que estan en la Convenció europea de drets humans.

I es va entrar a un conjunt de mesures a partir d'una prohibició literal del que era el referèndum, fent de la convocatòria del referèndum un delictes. Tinguin en compte que, al seu dia, el legislador espanyol va convertir el fet de convocar un referèndum en un delictes tipificat al Codi penal i, al cap de dos anys, per votació més que majoritària de les Cortes Generales, es va despenalitzar. Això ho va advertir el síndic. Diu la *ley orgánica* que despenalitza convocar referèndums: la convocatòria de referèndum per part de qui no en té la capacitat –per tant, de forma il·legal– «no té prou entitat per merèixer retret penal, i encara menys si la pena que es preveu és la presó.» I afegia, s'afegeix en aquest text: «En el nostre ordenament hi ha altres formes de control de la legalitat diferents de la via penal. Per tant, tindran en compte que el dret penal es regeix pels principis d'intervenció mínima i de proporcionalitat.» És de rabiosa actualitat, la *ley orgánica* espanyola de despenalització de la convocatòria de referèndums. Enfocar un tema com aquest amb mesures penals, com diu el legislador espanyol, és no només no fer cas del que s'havia legislat, sinó desbordar per complet totes les previsions de proporcionalitat i de prudència.

L'1 d'octubre el Síndic de Greuges va rebre queixes sobre matèries que afecten la composició del cens, la composició de les taules, les prohibicions de la seva celebració i a les agressions del referèndum. Va rebre queixes d'un grup parlamentari, el Grup Socialista, sobre el que havia significat l'aprovació en aquesta cambra de la Llei del referèndum, que pel que afecta el decurs del treball parlamentari el síndic ja havia dit en instància anterior i va reiterar en resposta a aquest grup que el Parlament de Catalunya havia comès una clara irregularitat quan s'havia saltat el tràmit d'accés al Consell de Garanties abans d'aprovar qualsevol llei en aquest plenari i que hi havia vies, com es van utilitzar, tant per part de grups parlamentaris pel que afecta els seus drets, directament, com pel mateix legislador i les mateixes autoritats d'arreu de l'Estat espanyol, per actuar davant d'aquella irregularitat, com va desembocar amb la suspensió de la llei i, posteriorment –inclús, posteriorment, al referèndum–, per declarar-ne la seva inconstitucionalitat.

Vàrem respondre i encara responem els centenars, ara ja milers de queixes que estem rebent sobre aquestes qüestions. Vàrem trametre a l'Autoritat Catalana de Protecció de Dades els aspectes que afectaven les dades privades de la gent sobre el cens. Vàrem respondre amb advertiments al Govern de Catalunya sobre la composició de taules, sobre que no havien estat..., sense cap autorització de les persones que hi estaven implicades. Vàrem demanar explicacions sobre les agressions que es van fer per part dels cossos d'ordre públic, bàsicament la Policia Nacional i la Guàrdia Civil, l'1 d'octubre. Qui manava aquells cossos? Per què i on s'havia d'intervenir? Per què es va intervenir aquí i no allà? Per què es va anar a poblacions de tres-cents habitants amb quinze «furgones» de policia, amb autèntics aldarulls, per part dels mateixos cossos de la policia, agredint a tothom? Per què hi va haver agressions a gent absolutament pacífica, asseguda amb una sola arma a la mà, que es diu «pa-

pereta de vot»? Demanàvem un investigació sobre aquestes matèries i que s'esclarissin aquests fets.

El comissari europeu de Drets Humans, el senyor Nils Muižnieks –al qual vull retre homenatge aquí, perquè, a més, d'aquí pocs dies serà substituït per la nova comissària–, va escriure al Govern espanyol dient que urgia una investigació independent i efectiva sobre totes les conductes desiguals i desproporcionades de la policia durant l'1 d'octubre. La màxim autoritat del Consell d'Europa. I la resposta del ministre de l'Interior del Govern espanyol era *que las actuaciones no estuvieron dirigidas contra los ciudadanos*. Resposta oficial. Que va provocar que el secretari general del Consell d'Europa, el senyor Jagland, exprimer ministre de Noruega i actual president del Premi Nobel de la Pau, convoqués el Govern d'Espanya a Estrasburg i el ministre d'Afers Estrangers, senyor Dastis, es comprometés allà a que hi hauria una investigació oficial del Govern espanyol sobre l'1 d'octubre. Coneix algun membre d'aquesta cambra alguna pàgina o paràgraf de la investigació oficial del Govern espanyol sobre els fets de l'1 d'octubre? El síndic que els parla, que ho va demanar reiterades vegades, també a través del Defensor del Pueblo, no en coneix ni una línia, i els garanteixo que el Consell d'Europa tampoc.

Però no només investigació, demanàvem diàleg. Immediatament després del que havia succeït l'1 d'octubre, el síndic va sortir amb una declaració fortíssima demanant diàleg a tothom. I he de dir que el síndic va quedar molt sorprès que el discurs del cap d'estat sobre l'1 d'octubre no té un sol mot de diàleg, no hi ha una sola paraula que apelli al diàleg. El síndic, amb altes autoritats de l'Església, amb altes autoritats de l'Estat i amb altes autoritats d'altres comunitats autònomes –i és la primera vegada que ho dic públicament–, va estar immers una sèrie de dies i setmanes en un intent de construir fils de contacte entre les diverses parts implicades, i he de dir, com a resultat, amb un relatiu fracàs, per dir-ho britànicament, d'aquestes tasques. Però continuo afirmant de la mateixa forma que ho vam fer en aquest informe que més que mai fa falta aquest diàleg; fa falta abandonar qualsevol posició d'unilateralitat per part de ningú i de creure's que, a través de mesures o bé partidàries o –pitjor, encara– judicials o penals, hi ha sortida en aquesta difícilíssima situació.

A continuació ens referim en aquest informe... Perdó. Vull recordar que ni a la Generalitat –que va dir que ho faria; després va ser anul·lat pel 155–, ni al Parlament de Catalunya, ni a les Corts Generals –alguns grups que van dir que ho demanarien, i després ho van retirar o no se'n va parlar més–, ni al Govern espanyol hi ha hagut cap mena d'avenç en aquella direcció. És que no es mereix un àmbit parlamentari o no parlamentari de diàleg? Tots els governs espanyols van dialogar amb gent que portava metralladores a la mà, i posaven bombes, i mataben, assassinaven, per dir-ho més exactament, de tots els colors partidaris. Això està absolutament fora de la Constitució, dels tractats europeus i del que vostès vulguin; atempta contra el dret més elemental, que és el dret a la vida. Es podia dialogar sobre allò i no es pot dialogar, ara, fins i tot, sobre el tema que estan discutint? Hi ha alguna forma comprensible d'entendre-ho? Ho torno a dir, de tots els colors partidaris. I, si més no, si no estaven al Govern, altres, després, ho han aprovat.

En aquest sentit, el síndic reitera, ho torno a dir, la voluntat de que hi haguessin àmbits de diàleg i torna a oferir, com va fer en aquell moment, al màxim, com diu la Llei del síndic, totes les modestíssimes capacitats que tenim de mediació o de facilitar-ho.

Poc després va venir la detenció i engarjolament sota presó preventiva del president de l'Assemblea Nacional i el president d'Òmnium Cultural. Dues entitats que agrupen, elles soles, més del triple de tota la militància que puguin tenir tots vostès en les seves respectives organitzacions partidàries (*remor de veus*); dues organitzacions que han mostrat sempre una orientació absolutament independent per una mobilització democràtica, que connecten amb moments concrets i de calendari, com són les manifestacions de l'11 de setembre. Algú d'aquesta cambra pot subscriure

que les manifestacions de l'11 de setembre eren actes criminals, com s'està dient en documents dels quals es deriven, amb tot el respecte a la independència del poder judicial, presó i possibles condemnes de molts anys? Algú d'aquesta cambra pot pretendre que les manifestacions de l'11 de setembre es poden criminalitzar? O estem sota el que es diu en termes de dret europeu «el *chilling effect*», l'operació intimidatòria per crear una mena de relat que s'escapa per complet d'un poble que, més enllà de casos comuns que s'han citat aquest matí –i jo n'hi afegiria alguns altres– d'alguna bomba al pit a les acaballes dels setanta, principis dels vuitanta, no ha donat una sola bufetada en defensa dels seus drets i reivindicacions polítiques?

En aquest informe dèiem que això era completament desproporcionat, com ho és l'aplicació del 155 en el contingut que s'ha aplicat. Recordin que el 155 neix amb Weimar, República Alemanya. I saben qui va acabar amb la República d'Alemanya: Adolf Hitler, que va acabar amb els poders excepcionals a partir d'aquella constitució. Es copia literalment la llei fonamental de Bonn i està en l'actual constitució, i, com diu l'informe que presenta el síndic, té una sèrie de previsions per a instruccions a les autoritats que no compleixen amb els deures respecte a l'ordre constitucional.

D'aquí, d'acord amb l'informe del síndic, creiem que no s'hauria d'haver derivat tallar el vincle de participació política que significa cessar un govern i dissoldre un parlament, i hi afegim també transgredir el que diu l'article 2 sobre el dret a l'autonomia de nacionalitats i regions i com es desenvolupa en el títol octau.

Els he d'anunciar que nosaltres, com a síndic –i quan els dic «com a síndic» està més que ben entès amb la participació de totes aquestes fonts d'informació que els he dit i de diverses persones de reconegut prestigi que ens ajuden i assessoren–, estem elaborant un nou informe sobre temes que són plenament vigents en les possibles agressions a drets, mirades a través del prisma d'aquells drets internacionals que obliguen a tothom a l'Estat espanyol, temes com com es considera la inviolabilitat parlamentària, com es considera el jutge predeterminat per llei, com es considera el dret a la defensa, com es considera l'exercici del mateix dret de reunió o de manifestació. Hi ha una sentència del 2006 del Tribunal Constitucional espanyol que és citada per molts òrgans europeus, on es posen com a nucli central de la participació, aquests drets. Una excel·lent sentència, avui absolutament triturada pels esdeveniments.

No s'oblidin, senyores i senyors diputats –és l'únic moment que surto del text d'aquests dos informes–, del que ens ha dit fa pocs dies, com el dimecres passat treballàvem a Ginebra, no la més alta instància de drets d'Europa, la més alta instància de drets al món, l'alt comissionat de Nacions Unides, quan deia que «vaig quedar absolutament desmaiada per la violència amb què es va trencar tot el referèndum de Catalunya l'1 d'octubre. I vull recordar a les autoritats espanyoles que la presó preventiva ha de ser extremadament un darrer remei. I els encoratjo a solucionar al més aviat possible això amb diàleg polític.» Òbviament, subscriu de dalt a baix el que diu l'alt comissionat.

Moltes gràcies, president.

(Aplaudiments.)

El president

Moltes gràcies, síndic. Ara és el torn dels grups per posicionar-se, començant pel Grup Parlamentari de Ciutadans. Té la paraula el senyor Carrizosa. Els recordo, en tot cas, a tots els grups que les intervencions, de deu minuts per grup, cinc per subgrup.

Carlos Carrizosa Torres

Buenas tardes. Bona tarda a tothom. Buenas tardes, *síndic*. La última vez que tuve el placer de verle a usted, al *síndic* de la mitad del hemicycle, de la mitad de los catalanes, de esa mitad que le ha aplaudido a usted mientras la otra mitad no le aplaudía, igual que pasa aquí con nuestro presidente del Parlament... Presidente del Parlament de la mitad de los catalanes, *síndic* de la mitad de los catalanes. *(Aplaudi-*

ments.) Como le decía, el mes de junio presentó usted un vergonzoso informe –sesgado, progobierno, *proprocés*– que decía ser un informe en materia de derechos humanos.

De junio a octubre han pasado muchas cosas en Cataluña. Fíjese, señor *síndic*, ha habido una vergonzosa utilización de las instituciones desde el mes de junio. Se han aprobado en este hemicycle ilegalmente dos leyes muy importantes: la del referéndum y la de *transitorietat*. Hemos tenido paralizado el Parlamento: desde el mes de julio que aquí no se habla de sanidad, ni de educación, ni de empleo, ni de nada más que no sea *procés*. Hemos asistido durante esos meses, desde junio que estuvo usted hasta ahora, al auge y caída del *procés*, al fracaso absoluto del *procés*, con una declaración unilateral de independencia en este mismo Parlamento, que la vivimos el día 27 de octubre. En ese tiempo, desde junio, se ha fracturado la sociedad catalana, se ha hecho uso de la violencia en las calles, y aquí no se ha querido condenar, por la mitad del hemicycle, ese uso de la violencia en las calles. Y usted nos trae este informe «al voltant de l'1 d'octubre». Bueno, pues, *al voltant* del 1 de octubre le voy a decir cuatro cosas que hemos visto, sobre su informe.

Mire, en la página 7 dedica usted un párrafo a las «irregularitats» producidas en la aprobación de la Ley del referéndum en este hemicycle. No querrá que se lo lea, ¿no?; es un parrafito de apenas ocho líneas. Pues, mire, yo le diré lo que pasó en este Parlamento los días 6 y 7. En este Parlamento se silenció a la oposición; se nos dejó sin poder acudir a los trámites y garantías reglamentarias, se aprobaron leyes secretas que llevaban meses metidas en un cajón; se restringió el derecho a enmienda; se impidió que fuéramos al Consell de Garanties Estatutàries; se aprobaron las normas sin los votos suficientes; se nombró una junta electoral a dedo. Y usted, pues, le dice a la fiscalía, al Supremo, al Constitucional, al Gobierno de España..., aquí comenta el discurso del rey; pero en su informe lo que pone es que las cuestiones del Parlamento, que es una cámara política y deliberativa, no son de su competencia. (*Aplaudiments*.) Usted –usted–, señor *síndic* del *procés*, que es el ojo que todo lo ve, está ciego y está sordo para todo aquello que es el *procés*. Porque usted es el *síndic del procés*, no es el *síndic del poble*.

Miri..., en su página 9, cuando le denuncian, por diversos conductos y con muchas denuncias, la utilización de las aulas, la politización de las aulas, el adoctrinamiento... Mire, tengo ochenta fotos (*l'orador mostra uns fulls*), pero en la red puede usted encontrarlas a centenares... Mire, ¿ve estos barracones, que somos la comunidad autónoma con más barracones de España?, pues, tienen un panfleto sobre el supuesto amordazamiento de la democracia. Bueno, pues, usted, ¿cómo despacha esas múltiples denuncias de padres rehenes de un sistema educativo al que no pueden señalar para no ser señalados ellos y sus familias y sometidos a *mobbing*? ¿Qué es lo que hace usted? (*Aplaudiments*.) ¿Va a la *consellera* Ponsatí? ¿Va al Gobierno? No. Les dice a los directores que procuren –que procuren– que los niños no sean sometidos a acciones que puedan suponer una politización. Pero ¿es que no hay gobierno ni *conselleria*, señor *síndic de greuges*? ¿Usted no está para proteger a los ciudadanos del abuso de la Administración? ¿Por qué despacha un tema tan grave con ocho líneas, para decir que eso es materia de los directores?

Pero es que usted, con eso..., de eso hace lo mismo en muchas otras cosas. Mire, por ejemplo –por ejemplo–: en cuanto a las quejas que ha habido por la convocatoria de un referéndum ilegal y el uso ilegal de los datos de todos los catalanes, ¿qué hace usted? ¿Se va a Presidencia? ¿Se va a Governació? ¿Pide al *president* Puigdemont, o a quien fuera, explicaciones? No, lo manda a la Agencia de Protección de Datos, ¡claro! (*Aplaudiments*.) Cuando no le gusta, él no nos defiende de la Administración, el *síndic* no nos defiende de la Administración abusiva, no.

Porque, miren, por ejemplo: la parcialidad de TV3. En campaña electoral le cayeron varios correctivos por parte de la junta electoral por su falta de parcialidad; hasta sindicatos de periodistas lo han dicho. ¿Cómo destapa el tema, cómo mata el

tema el señor *síndic*? ¿Le dice algo a los políticos competentes? No, a los políticos, no. Lo lleva al CAC y a la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, que son lo mismo. (*Aplaudiments.*) ¡Y ya está! Usted se deshace –se deshace– de los temas.

Ahora, eso sí, usted no tiene competencias para ver, para exigir explicaciones de nada al Ministerio del Interior, ni a la fiscalía, ni a los jueces... Pero usted va a investigar los supuestos excesos en las cargas policiales del 1 de octubre; eso no lo pasa a nadie, eso no lo pasa a los juzgados ni lo pasa al Ministerio del Interior. Usted solo está atento a la mitad de la población, a aquellos que están de acuerdo con usted, a aquellos que le hacen el juego a usted, a aquellos que le pusieron a usted. (*Aplaudiments.*)

Y qué decir –solo tenemos diez minutos, no media hora, como usted– de la página 18, en la que usted hace una entrañable disculpa a su amigo y ex segundo de a bordo en el defensor del pueblo, señor Jordi Sànchez. Usted hace un análisis jurídico y exculpa, como defensor del pueblo, de todo aquello de lo que viene siendo acusado al señor Jordi Sànchez. A su amigo, ese que estuvo con usted en la sindicatura y que luego se fue a la ANC pero hizo un salto no del todo limpio, porque estuvo de presidente de la ANC y de segundo de usted, de asistente del *síndic*, dos meses.

Y además hemos pedido a la Universidad Pompeu Fabra que nos de todos los detalles de por qué el señor Jordi Sànchez cobraba ocho mil «napos» al mes de la Fundación de la Pompeu Fabra. (*Aplaudiments.*) Y no sé si usted sabrá algo de eso, del salto ese a Pompeu Fabra cobrando ocho mil euritos al mes, mientras los estudiantes catalanes tienen las tasas más altas de Europa. Claro, se lo están gastando en los amiguitos del *procés*. (*Remor de veus.*)

¿Qué cosas no denuncia el *síndic*? Hemos hablado de algunas de las que denuncia, ¿qué no denuncia? Pues, el uso del dinero de todos para hacer referéndums ilegales, declarados ilegales. «Es que lo de la *conselleria* d'Economia y *els escorcolls als partits* y todo esto, tal...», era ordenado por jueces que estaban buscando el dinero que nos roban a todos los catalanes para hacer un referéndum ilegal. Esos *escorcolls*, esas entradas y registros, eso, cuando su amigo rodeó la sede de Economía para impedir salir a una comisión judicial..., estaban buscando pruebas del uso del dinero de todos los catalanes para pagarles su referéndum. (*Aplaudiments.*) Está bien, usted es el defensor del *poble* y a usted le parece que fueron excesivas las quejas o lo que sea respecto a... Bueno, ¿y el Gobierno de la Generalitat no merece ninguna crítica? Los que se gastaron nuestro dinero, ¿no merecen una crítica? Es que no los he visto en su informe. ¿Están? No están, ¿verdad? Porque usted no ha querido criticarles.

Mire, más cosas que no han salido en su informe: la falta de neutralidad de los edificios públicos titularidad de la Generalitat; el uso masivo de datos de todos los catalanes; la exhibición de simbología en las escuelas; el intento de destrucción de pruebas por la Comisaría General de Información de los Mossos d'Esquadra para ocultar las cosas del *procés*; la huelga política del 1 de octubre con apoyo del Gobierno; la coacción a funcionarios para que jaleasen a Mas o para que colaborasen con el referéndum; o el episodio de ese alcalde que le dijo a la policía local: «Tú me haces caso a mí y no haces caso al juez»; esos compromisos para los funcionarios; el acoso a estudiantes no nacionalistas en las universidades; la declaración de personas no gratas en los ayuntamientos, que a sus amigos les gusta mucho y usted no las menciona (*aplaudiments*), no defiende a las personas a las que se declara *persona non grata*, usted no lo hace.

En conclusión, señor Ribó, para acabar: usted es un engranaje más de la maquinaria del *procés*; usted es una tuerca; usted es una rueda dentada; usted es una palanca; usted es una pata más de todo esto; usted es como la ANC; usted es como el CAC; usted es como las embajadas; usted es como TV3; usted es otra pata más del *procés*, señor Ribó. Si los que no somos separatistas tenemos que esperar de usted

que usted nos defienda, estamos apañados, señor Ribó –estamos apañados. (*Aplaudiments.*)

Señor Ribó, usted ha venido hoy, aquí, a requerimiento...

El president

Senyor Carrizosa...

Carlos Carrizosa Torres

...del separatismo. Acabo en un minu..., en nada, en diez segundos.

El president

Un minuto no.

Carlos Carrizosa Torres

Diez segundos. Usted ha venido hoy, aquí, a requerimiento del separatismo para explicar lo que los jefes del *procés* han querido que explique. Usted no es un defensor del pueblo, usted es un defensor del *procés*.

(*Aplaudiments.*)

El president

Gràcies, senyor Carrizosa. És el torn del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. Té la paraula el senyor Antoni Morral.

Antoni Morral i Berenguer

Gràcies, president. Diputades, diputats, ciutadans que ens acompanyeu, avui és la primera intervenció que faig jo des d'aquest faristol i he de confessar que la faig colpit. Colpit, primer, pel buit dels companys que no poden estar aquí i que haurien d'estar aquí i que estan empresonats –i aprofito per dir que com més aviat s'alliberin millor, els que estan aquí i els que no–; però colpit també pel discurs que m'acaba de precedir.

Som un sol poble. Hi ha una sola Catalunya. Al carrer visc convivència i normalitat. Aquesta fractura política que s'expressa avui aquí en aquesta sala, francament, no es viu al carrer. (*Remor de veus.*) El que vostès...

El president

Si us plau, demano silenci.

Antoni Morral i Berenguer

...el que vostès viuen de la fractura. I per això els interessa alimentar-la, la fractura. (*Aplaudiments.*) Hem de treballar per ser un sol poble, per fer un sol poble. (*Persisteix la remor de veus.*)

Vull agrair i felicitar la feina feta pel síndic i per tot el seu equip, pel seguiment que fan de vigilar el respecte dels drets i les llibertats, i en particular pels fets ocorreguts entorn de l'1 d'octubre, pel que fa a la vulneració de drets i llibertats i els efectes de la repressió exercida per l'Estat durant aquell dia i els dies abans i posteriors, perquè això no s'ha acabat.

Aquesta és una feina, la de la sindicatura, que ens ajuda molt a conèixer la dimensió del conflicte, però alhora a explicar també la veritat de..., i a clarificar fets que als relats públics sovint es confonen. Avui mateix, *El Mundo* posa en relleu amb titular que la Guàrdia Civil acredita 315 actes violents del procés, quan el dia 1 d'octubre sabem que els actes violents van multiplicar per cinc aquesta xifra: *el mundo al revés*.

El referèndum de l'1 d'octubre, francament, marca un abans i un després tant en la política catalana com també en l'espanyola, i després dels darrers esdeveniments d'aquests dies, probablement també tindrà una dimensió europea. La causa catalana ja no és només una qüestió d'ordre intern.

L'1 d'octubre va ser el dia que els catalans vam poder votar si volíem o no ser un estat independent en forma de república. I vam ser més de 2 milions els qui ho vam

fer, sota la pressió d'una enorme repressió policial. Aquell dia, la repressió de l'Estat es va enfrontar a un anhel i a un desig de democràcia, i la democràcia va guanyar. Això és el que va passar i això és el que no se'ns perdona.

La celebració del referèndum respon a la voluntat d'una majoria parlamentària d'aquesta cambra compromesa amb el seu electorat, després d'esgotar totes les iniciatives –la gran paraula– de «diàleg» que van haver-hi per poder dialogar amb l'Estat. Dos no dialoguen si un no vol. I aquest és el problema: dos no dialoguen si un no vol. Quantes vegades en aquesta cambra s'ha fet una crida al diàleg amb l'Estat per resoldre el que vèiem que era un possible conflicte polític de primera magnitud? Però l'Estat no ha volgut seure a la taula a parlar per resoldre aquest conflicte.

La prohibició, per part del Tribunal Constitucional, de la convocatòria del referèndum va suposar que la ciutadania es fes seu el compromís d'impulsar l'organització del referèndum. Així, l'1 d'octubre es va convertir en un patrimoni col·lectiu de milers de persones anònimes que el van fer possible. El referèndum el va la gent, és patrimoni de la gent. De fet, la gent van ser els que van defensar les escoles perquè es pogués votar. La gent van ser els que van portar les urnes perquè es pogués votar. La gent va ser la que va portar la logística perquè es pogués realitzar. El referèndum va ser patrimoni col·lectiu de la gent. De fet, Junts per Catalunya ens sentim fills de l'1 d'octubre. Nosaltres ens identifiquem amb els valors i amb els objectius d'aquella data.

L'1 d'octubre va ser una vivència col·lectiva d'unitat republicana de milers de persones. Una vivència que no oblidarem i un compromís per la república carregat de valors: de fraternitat, de resistència, de resiliència, de cooperació, de determinació, de democràcia, de pacifisme, de llibertat. De fet, l'1 d'octubre obre un camí d'esperança i per això marca un abans i un després.

Però, certament, l'1 d'octubre té l'altra cara de la moneda: la cara de la repressió de l'Estat, que es veu molt ben reflectida i resumida en l'informe del Síndic de Greuges. El mateix informe menciona els perills que es detecten de fer un ús partidista de la justícia –que és el que està passant– i de l'erosió de la separació de poders. En aquest sentit, vull aprofitar per donar suport a l'alcalde de Girona, la Marta Madrenas, perquè avui ha entrat el senyor Millo a la fiscalia una denúncia per haver fet unes declaracions en un acte públic al carrer. La paraula ja és motiu de denúncia a la fiscalia. (*Aplaudiments.*) Això atempta greument la democràcia. Desjudicialitzem la política, traguem la política dels jutjats, si us plau.

El 20 de setembre va ser quan es va iniciar tota l'ofensiva repressiva que va marcar l'1 d'octubre: detencions d'alts càrrecs de la Generalitat; escorcolls a les conselleries; encausament de prop de set-cents alcaldes; amenaces; prohibicions; escorcolls a impremtes, a cases particulars; empresonaments de gent que no ha fet res dolent. Francament, l'Estat ha embogit. Ha embogit en un combat contra una idea d'un col·lectiu de més de 2 milions de persones. Ha embogit contra la idea de construir una república, de forma pacífica i de forma democràtica.

Les imatges de la policia nacional i de la Guàrdia Civil pegant a tort i a dret persones indefenses amb l'objectiu de reprimir l'exercici de vot han estat imatges grotesques i molt doloroses que han donat la volta al món i han desemmascarat i posat en relleu el dèficit democràtic de l'Estat espanyol; un estat que no li importa posar en crisi el fonament de l'estat de dret. Són els efectes de la repressió els que alteren la normalitat democràtica. Aquells qui ens omplim la boca de normalitat democràtica hauríem de tenir ben present que el normal avui seria que hi hagués el president de la Generalitat Carles Puigdemont aquí assegut com a president, perquè gaudeix de la majoria parlamentària que el vol investir. I, en canvi, això no és possible.

Cert, aquesta –l'1 d'octubre– és una causa política, exercida des del poder judicial de l'Estat, que abasta centenars de persones afectades, amenaçades per diversos delictes per Codi penal, amb líders socials i polítics a la presó. Les llibertats i els drets humans fonamentals es troben greument amenaçats. L'Estat està fent un ús descaradament polític de la justícia. Deixin-me que ho qualifiqui com crec que ho

qualifica molta gent, o així ho sent molta gent: aquesta és una causa d'un estat contra la dignitat d'un poble que vol ser lliure.

Per això, la defensa jurídica dels fets de l'1 d'octubre és també una defensa política, col·lectiva i reivindicativa del que aquell dia es va defensar i es va guanyar a les urnes: la dignitat, la democràcia, el voler ser subjecte polític, el dret a poder construir-nos sobiranament un futur millor per a la nostra gent, per als ciutadans i ciutadanes del país, que volem que sigui en forma de república.

La causa de l'1 d'octubre està causant molt dolor, és cert, massa dolor, però estem segurs que la guanyarem, perquè estem convençuts que des de la fraternitat, des de la convivència, des del respecte a les diferències, però també des de la llibertat, aquesta batalla, aquest conflicte el superarem i el guanyarem.

Avui també vull donar suport a dos mossos d'esquadra que acompanyaven el president Puigdemont, que han estat detinguts a l'aeroport de Barcelona quan arribaven aquí, a casa.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

El president

A continuació té la paraula la senyora Adriana Delgado, del Grup Parlamentari Republicà.

Adriana Delgado i Herreros

Gràcies, vicepresident. Diputades, diputats, síndic i a tothom qui ens acompanya, bona tarda. Bé, primer de tot voldria tenir unes paraules de suport i solidaritat amb els presos i les preses polítiques i els companys a l'exili, i, evidentment, doncs, exigir la seva llibertat, i també fer arribar tota l'estima i força a les seves famílies.

Bé, d'entrada, un agraïment al síndic per les explicacions de l'informe; un agraïment, que faig arribar des d'aquest àmbit parlamentari, de diàleg i de respecte cap a les altres institucions catalanes.

Hi ha una conclusió principal indubtable, li agradi o no li agradi a la resta de diputats, i és que hi va haver una desproporció en l'actuació dels cossos i les forces de seguretat de l'Estat espanyol, l'1 d'octubre, sobre persones que defensaven pacíficament el dret a votar, fet que suposa una vulneració de drets fonamentals de milions de persones que van expressar-se a les urnes o que ho volien fer i no van poder.

El diumenge 1 d'octubre del 2017 passarà a la història de Catalunya per la vergonya d'un estat espanyol repressor, que va exercir una dura violència davant d'una ciutadania absolutament indefensa; però sobretot el recordarem per l'actitud cívica, serena, coratjosa, pacífica i persistent d'uns ciutadans i ciutadanes que van sortir a votar i a exercir la democràcia malgrat les amenaces i la por.

L'1 d'octubre del 2017 serà un dia que durarà anys, i ho serà així per la gent, per la gent que va fer possible el referèndum jugant-s'ho gairebé tot, fins i tot la llibertat i no poder veure créixer els seus fills; per la gent que hi va participar; per la gent que el va defensar i va resistir pacíficament davant de la repressió policial, asseguts a terra, amb les mans enlaire, cantant «L'estaca»; per la gent que es va aixecar del sofà quan va veure les imatges de violència i es va dirigir als col·legis electorals a ajudar en el que fes falta; gent que va defensar el dret a decidir dels catalans, que va defensar, en definitiva, la democràcia, que va defensar fins i tot la integritat física dels seus veïns.

I davant d'aquesta actitud digna l'Estat espanyol va respondre de forma desproporcionada, tal com diu l'informe del síndic. A les portes dels col·legis electorals, al carrer, a les places, davant de les urnes, la violència contra veïns i veïnes dels nostres pobles i ciutats, que volfem decidir i exercir la democràcia, va provocar més de mil ferits i la vulneració de drets fonamentals.

Les imatges d'agressions, repressió sense contemplacions i violència, que es van poder veure també en mitjans internacionals, no cauran en l'oblit. A Sant Vicenç, al

Bages, que és d'on soc jo, com arreu del territori, durant les primeres hores de votació vam veure horroritzats les càrregues policials i els ferits en imatges que ens enviaven els companys de Castellgalí, de Sant Joan de Vilatorrada, de Callús, de Follolosa, com va passar també en tants altres municipis de Catalunya. I ara, paradoxalment, són alcaldes i regidors d'aquests ajuntaments els que estan sent perseguits per la justícia. Com s'entén, això? El món al revés, que deia just abans el diputat Morral.

Tot i la por, que en vam tenir, i molta, només ens quedava una opció: seguir respectant l'enorme dignitat i compromís democràtic dels ciutadans de Catalunya i les seves institucions polítiques que legítimament i legal van organitzar el referèndum; un referèndum que va ser possible gràcies a la conjunció entre les institucions i el poble.

Va ser una jornada única i inoblidable, ens vam sentir i ens sentim profundament orgullosos dels nostres veïns, de la seva actitud cívica, pacífica i solidària. Vam fer història i, sobretot, malgrat la repressió, vam guanyar, perquè vam poder votar. Va ser espectacular des de divendres a la tarda i fins a última hora de diumenge veure compartits el compromís i la responsabilitat entre nombroses persones per fer possible que els collegis electorals es mantinguessin oberts i que la gent votés, com ja deia, malgrat tots els impediments i les imatges de repressió i de brutalitat que ens arribaven de pobles veïns.

Amb tota la dignitat, ens vam mantenir fermes, vam defensar la democràcia i els nostres drets com a ciutadans, i ho vam fer de la mà de persones de totes les edats, de diferents orígens i llengües maternes, de bases ideològiques diferents i de caràcters diversos, organitzant-nos, participant, col·laborant, fent possible el que semblava impossible. Per sobre de tot, va ser evident la capacitat d'organitzar-nos i mobilitzar-nos, de defensar cívicament els nostres drets, de refer-nos i de teixir complicitats per mantenir-nos tossudament alçats. Aquest és l'esperit de l'1 d'octubre.

Però l'informe del síndic va més enllà de l'1 d'octubre, també fa referència, i així ho ha explicat el síndic, previ a la celebració del referèndum, a les nombroses vulneracions de la llibertat d'expressió i de reunió, a la manca de proporcionalitat en les actuacions del Ministeri Fiscal, a la intervenció dels comptes de la Generalitat, a les detencions de càrrecs polítics i escorcolls diversos i a les multes als membres de la sindicatura electoral, entre d'altres. I, després del referèndum, com bé sabem, lamentablement seguim patint la regressió de drets i de llibertats, la judicialització com a resposta a conflictes polítics legítims, la no separació de poders, les derives partidistes dels òrgans judicials, la presó per als Jordis –Jordi Sànchez, Jordi Cuixart–, l'aplicació de l'article 155, la imputació penal al Govern destituït i als membres de la Mesa, com ja s'ha fet referència. I a tot això que ja recull l'informe, doncs, ja hi podem sumar els empresonaments i els exilis de l'Oriol, el Quim, el Jordi, el Josep, el Raül, la Carme, la Dolors, el Carles, la Meritxell i el Lluís, la Clara, el Toni, l'Anna i la Marta.

Per això en aquests moments difícils, complexos, excepcionals, ara més que mai, hem de recuperar l'esperit de l'1 d'octubre: la situació extraordinària que van propiciar les institucions garantint el referèndum i la ciutadania defensant les urnes. Aquest és l'esperit que cal tenir en compte i que cal que preservem, que va més enllà de què va votar qui, perquè per sobre de la casella marcada a la papereta hi ha la defensa pacífica de la democràcia, de les llibertats i dels drets individuals i col·lectius. I que és d'allà d'on venim i l'origen d'aquesta legislatura.

El guió d'Esquerra sempre ha estat el mateix: democràcia. Perquè sense democràcia no hi haurà república, sense la construcció de la república no consolidarem els valors democràtics i les llibertats. No hi ha futur dins d'aquest estat demofòbic, i cada dia hi ha més gent que ho veu. I és del tot necessari articular un front ampli antirepressiu contra la violència institucional de l'Estat espanyol contra Catalunya.

Davant la situació injusta i repressiva de l'Estat i l'amenaça contra la democràcia, com diu l'informe del síndic, s'han de respectar els drets humans i les llibertats fonamentals. I que hi hagi una resposta unitària, massiva i pacífica de defensa de les llibertats i els drets individuals i col·lectius.

No vull acabar la meua intervenció sense tornar a donar les gràcies a qui va organitzar, a qui participar i a qui va defensar pacíficament la democràcia a Catalunya l'1 d'octubre. Avui que hem escoltat el que recull l'informe del síndic, i que tant pica a qui no hi està d'acord, tornem a fer un reconeixement i agraïment al comportament dels més de 2 milions de persones que es van voler expressar a les urnes. La seva valentia, compromís i fortalesa exercint el dret a vot, oposant resistència pacífica, fent costat a la gent que volia votar i no caient en la provocació de les forces de seguretat espanyoles, sota un estat de por, són el reflex d'una societat madura, plural, pacífica i plenament democràtica.

Deia Leonard Cohen: «De vegades saps de quin cantó estàs mirant simplement qui hi ha a l'altra banda.» Doncs si a l'altra banda hi ha un estat repressor que ens vol impedir decidir el nostre futur, que ens vol impedir votar, hem d'estar al costat de la democràcia, ras i curt.

Moltes gràcies.
(*Aplaudiments.*)

El president

Gràcies, senyora Delgado. Ara és el torn de la senyora Assumpta Escarp, pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Assumpta Escarp Gibert

Gràcies, president. Diputats, diputades, jo parlaré de l'informe; parlaré de l'informe que ens ha presentat el síndic, que hi han algunes altres intervencions que no ho han fet. Jo sí que ho vull fer.

I abans d'entrar..., i agraint la seva presentació, voldria fer una consideració prèvia. Avui no veiem l'informe anual, que és el que hauríem de veure en aquest plenary, sinó un informe específic de les actuacions que el Síndic de Greuges fa al voltant de l'1 d'octubre, tot i que quan parlem d'aquesta jornada en el mateix informe només s'hi dedica una pàgina per explicar que obrirà d'ofici una investigació sobre l'actuació dels cossos i mossos, i sent la resta de l'informe un detall dels fets anteriors i posteriors a aquesta jornada i les actuacions pròpies del síndic.

Vull suposar que és aquest motiu, no disposar encara d'aquest informe concret que el síndic també ens ha dit en la seva intervenció, que feia..., que sembla que el síndic havia demanat no fer avui aquesta intervenció sinó quan tingués l'informe més complet. Per tant, només ens queda pensar que avui i en aquest Ple s'havia d'incorporar aquest informe, que avui i en aquest Ple, després de les propostes de resolució del matí, feia falta posar-hi l'informe de la sindicatura al voltant de la jornada de l'1 d'octubre; un Ple, el d'avui, que jo crec que no ajudarà ni a la reconciliació ni al diàleg, però tampoc a la necessària constitució d'un govern que ens permeti recuperar l'autogovern a Catalunya.

El síndic apella en diverses parts de l'informe a la necessitat del diàleg polític, ofereix fins i tot la seva mediació, una de les tasques que té encomanades la sindicatura, la seva mediació, però avui, i ell també si hi ha estat al matí, haurà pogut constatar com ens costa dialogar a nosaltres mateixos per pretendre també dialogar cara enfora, no?; com ens costa parlar amb qui pensa diferent, perquè malauradament tothom pensa en la derrota de l'altre i no hi haurà victòria amb la derrota de la meitat del país.

I cenyint-me a l'informe, tot el seu informe, en els seus quatre apartats, descriu i valora i parla de conseqüències –conseqüències–; conseqüències de les que són les actuacions del Ministeri Fiscal, les detencions de càrrecs polítics, la intervenció de la Generalitat, el 155, la jornada de l'1 d'octubre. Són conseqüències d'unes causes i

d'una causa de la qual no se'n fa cap esment en l'informe, que és absent, eh?; causa que és el trencament de la legalitat, la vulneració dels drets dels dies 6 i 7 de setembre, la reiteració en no atendre els requeriments dels lletrats de la cambra ni del Consell de Garanties Estatutàries ni del mateix Tribunal Constitucional –tots hem vist fotos lluint com si fossin un premi els requeriments que rebien–; són causa la decisió de convocar un referèndum unilateral i il·legal, i és causa també la manca de resposta política en la incapacitat de diàleg del Govern del Partit Popular. I, en aquest sentit, eludeix fer esment, l'informe, de les responsabilitats que se'n deriven, de les causes, i, per tant, les que ens han portat aquestes greus conseqüències.

Seguint aquest fil, l'informe parteix de la constatació de les irregularitats, vostè mateix ho ha dit, que es van produir en l'aprovació de les lleis del referèndum i de transitorietat jurídica aquells 6 i 7 de setembre. Però vostè no ha fet esment..., que continua en el seu informe justificant, dient: «Irregularitats que segurament es poden explicar, entre d'altres, per la jurisprudència constitucional, que impedeix i suspèn amb immediatesa qualsevol tramitació parlamentària derivada de resolucions d'impuls polític de caràcter sobiranista.» Dol veure el síndic de greuges justificar el trencament de la legalitat.

Fent encara referència a aquestes irregularitats, i crec que algú que m'ha precedit també ho ha dit, no deixa de cridar l'atenció que, si el que se li encomana o li encomana la llei que regula la creació de la sindicatura és protegir i defensar els drets i les llibertats constitucionals i estatutàries i els drets i llibertats de la ciutadania, resolgui la queixa de les diputades i diputats del Grup Socialista, que van presentar respecte a la vulneració dels seus drets, amb un concís: «El Parlament i els seus debats queden fora de les seves competències», quan en l'apartat anterior no sembla que diguem això.

La primera part de l'informe descriu les actuacions, posicionament, de la sindicatura en els fets anteriors a la jornada de l'1 d'octubre. I es fa ressò d'un informe recent del Comitè d'Afers Jurídics i Drets Humans de l'Assemblea Parlamentària del Consell d'Europa en què assenyala que a les nostres societats les qüestions relatives a l'autodeterminació s'han de poder tractar i resoldre mitjançant el diàleg pacífic –aquí, tots d'acord–, democràtic, però sobretot que es respecti l'estat de dret. Sorpren, doncs, que amb aquestes referències, després, en l'informe, es facin afirmacions tan contundents respecte al mateix estat de dret, sobre la manca de proporcionalitat del Ministeri Fiscal, de la Fiscalia Superior de Catalunya. Al final, col·loquem totes les institucions, tots els òrgans de garantia, en la picota.

El síndic entén que resulta inadequat l'ús de la via penal –i és veritat que és l'últim recurs– per al control de la legalitat respecte a la celebració d'un referèndum; un referèndum que, si fos pactat, un referèndum que no fos il·legal, un referèndum que no estigués fet sobre la base d'una llei suspesa, entraria en la definició que vostè fa, no el que es va fer i es va convocar.

Comparteixo –comparteixo–, i ho diré ràpid, una de les coses que diu el síndic respecte a l'actuació de la fiscalia de menors sobre possibles adoctrinaments. El síndic recorda que el posicionament polític o ideològic de la direcció del cos docent, dels membres de la comunitat educativa d'una escola, amb relació a la situació sociopolítica del país o en una conjuntura política determinada, no ha d'involucrar l'alumnat. Li agraeixo aquesta referència, perquè crec que en aquests moments és important.

Continua i fa un minuciós relat dels fets anteriors a l'1 d'octubre, parlant sobre les irregularitats i els excessos, incloent..., que van passar el 20 i 21 de setembre al Departament d'Economia, fets sota autorització judicial i que estan *sub iudice* i, per tant, ja resoldran.

Només un apunt sobre el tema de la intervenció econòmica. Pel redactat de l'informe, és veritat que vostè diu que sota una ordre ministerial no es podia fer, però quasi sembla que clama a l'aplicació de l'article 155, com efectivament després es fa.

Com deia a l'inici de la meua intervenció, l'informe dedica només una pàgina a la jornada de l'1 d'octubre. Per tant, suposem que coneixerem més endavant, en l'informe complet, no només les preguntes que feia el síndic sobre les càrregues policials, qui comandava, quines ordres van rebre, sinó que també sabrem si es va pressionar o no els alcaldes dels nostres pobles i ciutats perquè deixessin locals perquè poguessin ser utilitzats l'1 d'octubre; sabrem també si els locals dels centres d'atenció primària van rebre alguns retards pel fet de ser utilitzats o de pretendre ser utilitzats com a locals electorals; sabrem també, si es van malversar fons. Esperem que aquest informe sigui suficientment complet com perquè ens el sentim tots plegats..., tot.

Perquè la jornada de l'1 d'octubre va ser un fracàs més de la política. Vam viure una actuació policial inacceptable i desproporcionada, que va voler impedir per la força una important mobilització ciutadana –i en aquest cas coincideixo amb el síndic–, quan la interlocutòria del TSJ deia: «sense afectar la normal convivència ciutadana». Aquí hi ha una gran irresponsabilitat, la del Partit Popular i la dels seus dirigents, que, víctimes de les seves pròpies paraules sobre la no celebració del referèndum, van acabar donant unes ordres improvisades i amb uns operatius mal planificats, i així se li ha recriminat al ministre Zoido, quan va sumar a la improvisació la incompetència i va tenir el pitjor resultat: la gent va votar, van legitimar un referèndum que no tenia validesa jurídica, fent un ús de la força no proporcional, i van agreujar encara més el trencament de la convivència a Catalunya. Ens caldrà, però, saber el paper de cada un dels cossos en compliment de la resolució judicial, i els mecanismes de coordinació, si és que van existir.

Hi han responsabilitats polítiques darrere d'aquestes actuacions, però també n'hi han en el manteniment de la celebració d'un referèndum unilateral, com en l'intent d'impedir-lo per la força. L'ús de la força per part d'una policia és legítim; la desproporció no té cabuda, i, per tant, s'ha de saber qui va donar les ordres polítiques.

El síndic també s'ha pronunciat en l'anàlisi dels fets posteriors a l'1 d'octubre sobre l'aplicació de l'article 155, que sorprèn, perquè fa una alerta molt preventiva sobre el risc de mala administració i de potencial vulneració de drets. Home, està molt bé fer el seguiment, però prèviament... Creia que estàvem en contra de les coses preventives.

En tot cas, voldria agrair, per acabar, les reiterades crítiques del síndic al diàleg polític. Compartim que la nostra democràcia ha de guanyar en qualitat, però això no desvirtua el necessari respecte a la legalitat, la defensa de l'estat de dret, l'existència de la separació de poders i el respecte als òrgans de garantia. A voltes crec que ho oblidem, i a voltes s'oblida en el seu informe. Jo voldria sentir en el proper informe que el síndic de greuges és també el meu síndic.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, senyora Escarp. És el torn ara del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem. És el torn per al senyor Joan Josep Nuet.

Joan Josep Nuet i Pujals

Gràcies, president. Vull dedicar les meves primeres paraules en aquesta legislatura als que no hi són, als presos polítics i als exiliats, gent tan i tan diferent de nosaltres, però a qui estimem tant. Moltes gràcies. (Aplaudiments.)

Vull agrair al síndic i a tot el seu equip que avui hagi comparegut aquí al Parlament. A nosaltres no ens sobren les compareixences en plenari del síndic, encara que tenim una comissió del síndic, que és en moltes ocasions el marc en què valorem i estimem el treball de la sindicatura. Perquè avui es presenta un informe sobre l'1 d'octubre, però podríem perfectament estar discutint un informe sobre les polítiques de seguretat i els processos de radicalització terrorista, o podríem estar discutint també les polítiques de drets de la infància i l'adolescència. Llavors, síndic, no el

sorprengui que les crítiques i els aplaudiments canviïn de bàndol, perquè a vegades això passa. Vostè és el síndic de tots, i tots hem de treballar amb el síndic, independentment de que a vegades el que diu el síndic ens agrada i a vegades no.

Jo he escoltat a dirigents polítics d'anteriors governs de Catalunya criticar el síndic profundament, perquè feia informes afilats contra les gestions del Govern. I l'oposició s'hi posava les botes, feia servir aquests informes per construir el seu relat crític, i llavors el síndic era un heroi. Però avui, per alguns, el síndic és, com s'ha dit abans, un mecanisme del procés. Però en què quedem? Els informes del síndic serveixen per criticar el Govern i, quan el síndic diu coses que no ens agraden, al síndic l'hem de bandejar? Crec que ens equivoquem, crec que hem de recordar el paper institucional de la sindicatura. No ho hauríem de fer a aquestes alçades, però aquest país no funcionarà si no retornem a les institucions del nostre autogovern.

El Síndic de Greuges és una de les institucions més importants de control democràtic amb què compta l'autogovern de Catalunya. És una institució independent del Govern, i depèn del Parlament, que és qui l'avalua, i també la dota de pressupost. Els seus informes responen amb rigor a la defensa dels drets fonamentals i les llibertats públiques dels ciutadans de Catalunya davant de qualsevol autoritat pública. Aquests informes poden agradar al Govern de torn o no, i l'oposició sempre hi pot trobar abundant material per desenvolupar la seva tasca de control. Els seus informes a vegades donen la raó o la treuen a determinats enfoc polítics, però els hem de saber acollir a les dures i a les madures, reforcin o no el nostre relat. I crec, ho torno a repetir, que això no havíem d'haver recordat, però avui sí que s'ha de recordar.

I, és cert, la sindicatura, ja des del mes d'abril, denuncia retrocessos en matèria de drets humans, llibertat d'expressió de càrrecs electes i manca de separació de poders al Regne d'Espanya, i la comissió del síndic al mes de juliol ho va debatre. Perquè, és cert, s'han erosionat els estàndards de drets civils i polítics reconeguts internacionalment, d'aquells tractats que, com que el Regne d'Espanya n'és signatari, està obligat a complir, i no pot fer un parèntesi. I, a més, ha alertat també d'un ús partidista de la justícia, aparellat a una creixent judicialització del debat polític respecte de Catalunya, que erosiona la separació de poders i les limitacions a la llibertat d'expressió, en especial dels càrrecs electes.

El síndic ens informa de tasques realitzades entre el 15 de setembre i el 2 de novembre. No les citaré; són abundants, i seguirem, possiblement..., perquè la política catalana, per desgràcia, segueix instal·lada en aquests furs. Però sí sobre tres temes, tres comentaris, molt breus.

El primer, l'1 d'octubre. Va ser una jornada històrica; com deia l'Ovidi, un dia que durarà anys. Cert. Especialment per a aquells que vam estar a les escoles, defensant-les, patint per si venia la Guàrdia Civil o la Policia Nacional a irrompre. Alguns no van tenir tanta sort i se la van trobar de cara. I, per tant, aquestes potencialitats de l'1 d'octubre planen sobre aquest hemicicle, també per al nostre grup parlamentari, però també som conscients de les limitacions de l'1 d'octubre, i si no les constatéssim ens estaríem equivocant, perquè també aquest hemicicle ens les recorda. I evidentment que la repressió desfermada dels cossos policials de l'Estat és una pàgina negra que no pot quedar impune, però la utilització, companys i companyes, de l'1 d'octubre per donar continuïtat mecànica a polítiques que no compten amb suficient suport social és un greu error polític. Per tant, l'1 d'octubre té diverses cares; llegim-lo, ho repeteixo, respecte a les seves potencialitats, però també respecte al que no va ser l'1 d'octubre.

Evidentment, l'aplicació de l'article 155, claríssim, el nostre grup parlamentari l'ha portat al Tribunal Constitucional. Pensem que se n'ha fet una aplicació clarament inconstitucional en alguns dels seus aspectes. Primer, perquè mai s'havia desenvolupat, i el Govern del PP, per dir-ho d'una forma delicada, l'ha desenvolupat d'una forma creativa. I, per tant, sí, creiem que estem sota un desenvolupament inconstitucional del 155. I, a més, i en tercer lloc, evidentment, està tot el tema de les

imputacions penals. El Govern de Catalunya, part de la Mesa del Parlament, diputats i diputades electes, líders socials, alts càrrecs del Govern, alcaldes de Catalunya... S'ha realitzat, sense cap mena de dubte, un abús de la presó preventiva, i s'ha fet, s'està fent una criminalització d'idees polítiques que sota la democràcia s'han de poder expressar lliurement, i més en una cambra parlamentària.

Vull acabar amb dues cites. Una, la citava el síndic; jo també l'he apuntat. El dret penal es regeix pels principis d'intervenció mínima i proporcionalitat. I el que ens ve a dir aquest informe és que l'1 d'octubre, després de l'1 d'octubre i abans de l'1 d'octubre, no hi va haver proporcionalitat. I no que hi hagi proporcionalitat..., en pagar un alt cost polític si no tornem a les regnes de la democràcia, si seguim pensant que els jutges poden fer la política a Catalunya. Deixin que la política s'obri camí i que allí on parli la política callin els jutges.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, senyor Nuet. Ara és el torn del Subgrup Parlamentari de la CUP - Crida Constituent. És el torn per al senyor Vidal Aragonès.

Vidal Aragonès Chicharro

President, síndic, diputades, treballadores del Parlament i treballadores al Parlament i poble de Catalunya, l'estat de dret no s'elimina per voler construir un altre estat. L'estat de dret s'elimina al no garantir els drets fonamentals i al donar una resposta, el mateix estat, que no sigui respectuosa amb la dignitat de les persones. El que ha fet l'Estat espanyol els darrers mesos ha estat una autèntica voladura de l'estat de dret, i això es deriva no tan sols de les conclusions de l'informe del síndic, sinó simplement dels fets que situa l'informe del síndic.

La resposta repressiva que l'Estat espanyol dona fonamentalment –i seré redundant– a drets fonamentals. Es diu a l'informe del síndic com ara que simplement reunions que pretenien discutir sobre la situació de Catalunya han estat prohibides. Això significa «quebrar» el dret de llibertat d'expressió i el dret de reunió. Se'ns indica un fet concret com ara que a la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals se'ls comunica un acord del ple del Tribunal Constitucional pel qual es prohibeix informar sobre qualsevol acord que permetés la preparació del referèndum. Això no ho diu el síndic, ho diem nosaltres expressament, ho diu d'una manera indirecta... Evidentment, també suposa una vulneració del dret de llibertat d'informació.

I el que tots i totes hauríem de tenir molt clar, el que és la gran vulneració de l'actuació de l'Estat espanyol sobre la llibertat ideològica i la llibertat política, els fets que esdevenen a partir del 20 de setembre del 2017 amb la detenció de catorze alts càrrecs del Govern, la posterior detenció dels representants d'organitzacions sobiranes, representants de milers de persones, i, sobretot, la interlocutòria del passat 23 de març, que el que suposa és anar a actuar de la manera més repressiva simplement per fer política contra l'independentisme, i, fins i tot, amb relació a alguna persona que ni tan sols és independentista però que l'únic que volia és que en aquest Parlament es pogués fer política. Això, des de la CUP - Crida Constituent, ho hem anomenat, com no pot ser d'una altra manera, «causa general Catalunya»; «causa general Catalunya» que, a més, en el seu propi desenvolupament jurídic, ve a expressar altres vulneracions de drets fonamentals.

I amb relació al que plantejava el síndic, de continuació amb relació a un nou informe, li trasludem algunes idees. Primera de les idees: si sobre uns fets succeïts a Catalunya el coneixement des d'un punt de vista jurídic quant a processament el té el Tribunal Suprem, s'està vulnerant el principi del dret al jutge predeterminat per la llei, perquè hauria de ser competència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya. I segona idea: si en una de les centralitats de l'actuació repressiva es situa el delictes de rebel·lió, aquest delictes en certs tipus necessita de violència, i tots i totes

hem pogut veure com *cap* dels que eren objecte de processament el passat divendres ha tingut absolutament un únic fet de violència, tots homes i dones de pau. Evidentment, s'estaria acabant, si hi hagués condemna a través d'aquest tipus, amb el principi de tipicitat.

També ens parla, l'informe del Síndic de Greuges, dels fets succeïts l'1 d'octubre. Nosaltres ho caracteritzem d'una manera molt contundent i molt clara: càstig col·lectiu indiscriminat. Això és el que va significar l'1 d'octubre. Diem també... –quant a l'actuació repressiva, evidentment–, diem també que ens hagués agradat que en l'informe, i ho diem amb tota humilitat, es desenvolupés més l'actuació concreta que va tenir la policia sense cap mena de justificació, actuació violenta sense cap mena de ponderació de drets i sense una actuació que tingui empara en els principis de l'actuació policial.

Instaríem també el síndic perquè pogués analitzar amb més profunditat l'actuació de doble discriminació de gènere que van patir les dones l'1 d'octubre. Vam veure vexar i vam veure denigrar d'una doble manera les dones pel fet de ser dones.

I volem també, en aquesta explicació sobre l'autèntica voladura de l'estat de dret, explicar el que ha fet i el que no ha fet el Ministeri Fiscal. Ha acompanyat, per una banda, l'actuació repressiva amb tota la seva virulència, però, per una altra banda, ha incomplert amb allò que és la seva funció, que és la legalitat, els drets de la ciutadania i l'interès públic. Encara estem esperant que el Ministeri Fiscal actuï d'alguna manera sobre què va succeir en la violència policial de l'1 d'octubre. Cap tipus d'actuació.

I per acabar, sí que volíem, també, fixar d'una manera molt ràpida el que significa quantitativament l'aplicació de l'article 155 i l'1 d'octubre: 196 persones cessades, 23 organismes suprimits, 71 iniciatives legislatives paralitzades, 120 persones investigades penalment...

El president

Senyor Aragonés...

Vidal Aragonés Chicharro

Vaig acabant, president. Set-cents dotze alcaldies investigades i 1.066 persones lesionades –1.066 persones lesionades que encara, en aquesta cambra, hi ha qui no ha condemnat aquesta violència. Tot això és la maquinària de l'aparell de l'Estat espanyol amb la màxima virulència, l'estructural de sempre incrementada com a resposta al dret democràtic.

I si, per descomptat, l'Estat espanyol i els seus jutges acaben condemnant en el procediment general causa Catalunya, nosaltres diem que això mai pot trobar empara en la llei. I si la justificació és l'empara en la llei, nosaltres volem recordar les paraules d'un independentista porto-riqueny, el Pedro Albizu, que va dir: «Quan la tirania és llei, la revolució és ordre.»

Gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, senyor Aragonés. És el torn, ara, del Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. És el torn del senyor Santi Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, president. Senyores i senyors diputats, jo avui he vingut aquí a parlar del llibre del síndic. Segur que tocarem altres temes, però jo crec que l'element fonamental d'aquest debat que estem fent avui aquí és l'informe..., aquest informe-síntesi del síndic amb relació a l'1 d'octubre i tot el que envolta l'1 d'octubre.

Em permeto recordar-los-hi..., bàsicament em permeto recordar-li, al síndic, allò que diu l'article 2 de la Llei del síndic, que és que l'actuació seva ha de ser duta a terme amb imparcialitat, amb objectivitat i amb independència. Certament, les fun-

cions del Síndic de Greuges estan establertes a la mateixa llei, en l'article 1, com bé reconeixia el mateix síndic, està també a l'Estatut, que el seu paper fonamental és el de protegir i defensar els drets i les llibertats constitucionals i estatutàries –llibertats constitucionals i estatutàries.

I com que el temps de què dispo és més aviat curt, em limitaré a utilitzar un sol exemple que em sembla paradigmàtic del que passa en aquest informe que el síndic ens presenta avui. I, a més a més, és un exemple que no fa referència al nostre grup parlamentari, fa referència a un altre grup parlamentari. I em refereixo a que, precisament, amb relació al que va passar en aquest mateix Parlament els dies 6 i 7 de setembre, que precisament quan parlem de llibertats estatutàries i constitucionals és quan es va petar la Constitució, es va petar l'Estatut i es va petar el Reglament del Parlament, hi va haver un grup parlamentari que es va adreçar al Síndic de Greuges per demanar la seva empara i defensa per defensar els seus drets, el Grup Parlamentari Socialista. I això ho ventila el síndic amb una sola línia en el seu informe dient: «Ep!, el Parlament de Catalunya no és de la meua competència.» Caram!, i un, que llegeix el seu informe, deu dir: «Doncs, del Síndic de Greuges de Catalunya, el Parlament no és la seva competència, però sí que ho és la Fiscalia General de l'Estat, la Fiscalia Superior de Catalunya, la Fiscalia de Menors, els cossos i forces de seguretat de l'Estat, la coordinació dels cossos policials, el Ministeri de l'Interior, el Govern de l'Estat, l'Audiència Nacional i el Tribunal Suprem! Caram! Caram, síndic!, ja no deu ser el síndic de les persones, deu ser el síndic de l'univers (*rialles*); perdó, de l'univers excepte del Parlament. (*Veus de fons.*) No? Doncs, més aviat tinc la sensació que està exercint de síndic de l'univers independentista. I vostè fa un informe al servei d'un projecte polític, que és el projecte polític de l'independentisme. I vostè en aquest informe no té en compte que hi han catalans que també tenim drets per estar al costat de la llei, per estar al costat de l'Estatut i per estar al costat de la Constitució. Vostè això no ho té en compte per res! I parla de l'1 d'octubre com si el referèndum de l'1 d'octubre fos un referèndum normal i corrent. I ens ve a parlar de la Comissió de Venècia amb relació a la Llei del Tribunal Constitucional i s'oblida de que la mateixa Comissió de Venècia diu que «el referèndum de l'1 d'octubre, en la mesura que no està fet d'acord amb la Constitució espanyola, no és un referèndum legal».

No té en compte el dret dels catalans que volem que els recursos que paguem es dediquin a ensenyament, a sanitat, a ajudes socials en lloc de vulnerar lleis o amb actes il·legals? Només tenen drets els membres d'una sindicatura electoral il·legal i no els membres d'una comitiva judicial que desenvolupen la seva tasca? No tenen drets els polítics, periodistes, advocats o entitats cíviqes que han estat espiades pels mossos seguint instruccions polítiques? No són mereixedores de l'atenció del síndic aquestes persones o els seus drets? No són dignes de valorar pel síndic?

No tenen drets els catalans als que ens han usurpat les dades personals per confeccionar censos il·legals? O per obtenir dades fiscals il·legals? Han obert cap actuació d'ofici per l'ús de recursos públics per un referèndum il·legal?

Deia..., he sentit al senyor Morral com deia: «No hi ha fractura! No és veritat, no hi ha fractura!» Senyor Morral, surti de les manifestacions independentistes, surti de les barricades independentistes, tregui's el llaç i acompanyi, per exemple, qualsevol regidor del Partit Popular en el territori o vagi a la seu del PSC de Sant Sadurní, on l'hi trenquen els vidres, i després s'han de sentir en el Ple com els regidors de la CUP els diuen: «Ei, i doneu gràcies que som pacifistes.» Amb el silenci còmplice de l'alcalde de Sant Sadurní d'Anoia, d'Esquerra Republicana. (*Veus de fons.*) No digui mentida. No digui mentida perquè el seu pare així ho va permetre.

Em permetran que acabi... (*Aplaudiments.*)

Síndic, miri, cregui'm, sento haver-l'hi de dir però en aquest moment només...

El president

Senyor Rodríguez...

Santi Rodríguez i Serra

Acabo de seguida, senyor president. En aquest moment, de vostè només esperem una cosa i és que presenti la seva renúncia, com més aviat millor, per intentar recuperar la credibilitat de la institució que vostè avui encara presideix; sobretot tenint en compte una cosa: a Catalunya no som 2 milions, a Catalunya som 7 milions i mig de catalans, cosa que sovint sembla que oblida molta gent, molts diputats en aquest Parlament, i també el síndic.

Gràcies, senyor president.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, senyor Rodríguez. Té un nou torn de paraula el síndic per espai de deu minuts màxim.

El síndic de greuges

Gràcies, president. Alguna cosa que he dit en la meva intervenció no s'ha sentit o no s'ha tingut en compte. He dit que jo venia aquí requerit per la Junta de Portaveus, advertint que hi ha un informe molt extens, una part pendent de respostes de les administracions, que espero que d'aquí unes setmanes el puguin tenir i puguem fer una discussió encara molt més a fons d'algunes coses que s'han plantejat. També pendent que puguem discutir sobre habitatges d'emergència social, sobre els atemptats a l'estiu, sobre temes que afecten la infància i la Comissió de Ginebra, sobre el Mecanisme de la Tortura, sobre el tema..., l'Informe anual de 2017. O sigui, els estic parlant de tot el que hem anat produint i diputades i diputats de tots els grups van seguint, començant pels de Ciutadans, que ens aporten, i molt, al síndic per millorar el nostre treball. I els hi dedico un agraïment molt de cor i de raó, sense el qual, aquesta relació, no podria funcionar aquesta institució. Vostès facin l'ús que en vulguin, sobretot tenint en compte que en l'Informe del 2017 veuran que se'ns han atansat seixanta mil persones, amb problemes concrets i puntuals. Se'ls ha inventat el procés? Seixanta mil persones!

Han de tenir en compte que el primer mandat que jo tinc l'honor d'ostentar en aquesta institució ve donat per un mandat signat per tots els grups parlamentaris d'aleshores, excepte Convergència i Unió. El signa Esquerra Republicana, els Socialistes, Iniciativa, el Partit Popular. I l'únic grup parlamentari que no em proposa com a síndic fou Convergència i Unió.

Al segon mandat parlamentari, tinc l'honor de dir-los que el signen tots: des de Ciutadans fins a... *(Veus de fons.)* Després, si vol, senyor Carrizosa, li ensenyaré la firma, al diari de sessions, del Grup de Ciutadans. *(Veus de fons.)*

El president

Senyor Carrizosa, si us plau.

El síndic de greuges

Si em dona dos minuts més, li llegiré al senyor Carrizosa el que està negant amb les seves afirmacions, si és que ho trobo, perquè, com poden comprendre, em sembla un aspecte absolutament menor, però com que ell s'hi encaparra... Estem parlant del que succeeix el 2010, quan s'eleva al Ple del Parlament la proposta –no cal que la lleg+eixi sencera– que servidor sigui proposat com a candidat, signat per tots els grups, inclús el Mixt, on hi ha la firma de la diputada del Grup de Ciutadans i s'identifica com a Grup Ciutadans.

Senyor Carrizosa, la votació fou secreta –i no ho hauria de dialogar amb vostè– i jo ho desconec. Si vostè m'ho està revelant..., doncs, miri, m'està donant dades que jo no tenia, eh? *(Aplaudiments.)* De totes formes, els vull dir, a tots els presents, que si es vol utilitzar un argument absolutament unidireccional, que s'utilitzi a fons. És que el senyor Nils Muižnieks, comissari europeu de Drets Humans, també està en el procés? És que l'alt comissionat de les Nacions Unides també està en el

procés? Volen que continuï la llista, perquè ho he fet telegràficament, de tots els documents que porta aquest síndic al darrere amb persones de nivell internacional? És que la collectivitat de tots els defensors d'Europa, que elegeixen –i perdonin que no tinc àvies– a qui els parla com a president durant dos mandats per presidir a tots els defensors d'Europa, també està donant suport al procés?

Senyores i senyors diputats, jo no entraré en moltes de les coses que s'han dit, malgrat que algunes s'han dit sense cap coneixement del que s'explica a l'informe. Només n'hi ha una que m'ha dolgut molt: que es cités una persona que no està present i que està a Soto del Real, tancat per un delictes absolutament desproporcionat i injust. (*Aplaudiments.*) Una persona que fa real –i pensava que mai la faria real ningú–, des de fa molts anys, aquell tros d'una cançó d'un gran amic meu, que es diu Raimon: «Hem vist tancats a la presó homes plens de raó», i és aquesta, la situació. I em dol molt perquè, si es vol llançar una acusació contra algú, i més si és algú que està a la presó, immediatament s'han d'aportar proves. I, si són del calibre que s'ha dit, el primer que investigarà és el que està parlant. Si no, a part de la injustícia d'acusar algú que no té ni el dret a comunicar-se si no és a través d'un vidre, és absolutament injust i poc equilibrat en un joc democràtic.

Jo no vull entrar en debat sobre TV3; el CAC ha fet, amb participació de tots els grups parlamentaris, els seus dictàmens. Es cita el que diu la Fiscalia de l'Estat de Menors fora de tot el que diuen la LOMCE, la Llei d'educació i el conveni de Ginebra sobre els drets dels infants –està en l'informe, ho trobaran. El que ha dit el Ministeri d'Economia i Hisenda sobre si hi ha hagut o no malversació de fons, dictamen del Ministeri d'Economia i Hisenda..., que tampoc crec que està en el procés, m'imagino, el Ministeri d'Economia i Hisenda. Tot això, ja tindrem temps en un informe més llarg de discutir-ho i de respondre.

Sí que hi ha una sola cosa, com a final, que m'interessaria molt subratllar. Fa molts anys, Joan Reventós, Miguel Núñez, en Quico Pi de la Serra, els dirigents del moviment veïnal de Barcelona i Catalunya i molts altres, i jo, que era un xitxarello que acabava d'arribar amb el meu doctorat d'Estats Units, baixàvem pel passeig de Sant Joan reivindicant l'amnistia i les llibertats. I se'ns van enfrontar forces d'ordre públic –aleshores els dèiem «els grisos», ara ho dic amb «carinyo» fins i tot–, ens vam asseure tots a terra i van començar a disparar bales de goma i ens van «aporrerjar» tot el que van poder –si a algú li interessa, en el meu despatx encara guardo la bala de goma que em va ferir el genoll. Jo creia que no ho veuria mai més a la meua vida, creia que mai més ho hauria vist a la meua vida. L'any 76!, fa quaranta-dos anys. L'1 d'octubre ho vaig tornar a veure, i així vaig estar-ho comentant amb els corresponsals de premsa estrangera, que em demanaven... És el petit avantatge de, un, ser ja una mica gran.

L'1 d'octubre, de nou, el poble de Catalunya, com aquell dia del 76, es va expressar amb un pacifisme immens. I demano a tothom que «mimem» –a tothom–, com els he dit quan hem parlat del que diu el Consell d'Europa sobre la conjunció lingüística a Catalunya, que «mimem» allò que fa l'articulació del poble. Tots; jo el primer. Que ho mimem. És un valor que és enveja a molts llocs d'Europa, és un tresor! No hi ha voluntat partidària ni electoralista que tingui dret a ficar-se a interrompre aquest valor. I afegim-n'hi un altre que surt també, i molt, malgrat que vaig tornar de la clandestinitat quan vaig estar setmanes amb un cardenal i amb altra gent fent les gestions, que se'n diu «diàleg», molt diàleg. Fan falta tones i tones de diàleg. No només de debat, que també, amb total llibertat d'expressió, però de diàleg.

Moltes gràcies, president.

(*Aplaudiments.*)

El president

Moltes gràcies, síndic. Ara, si els grups volen, tenen un torn breu d'intervenció de, màxim, tres minuts. (*Pausa.*) Sí, senyor Carrizosa? Doncs, endavant.

Carlos Carrizosa Torres

Señoras y señores diputados..., señor *síndic*, mire, respecto a la revelación del voto secreto, no se lo voy a revelar; le voy a decir que hubo tres abstenciones y tres noes, y una de estas era nuestra. Por lo tanto, no le dimos apoyo en la votación secreta.

Segundo, ¿cómo usted puede reprocharnos que hablemos aquí del señor Jordi Sánchez, si usted lo cita en su informe para defenderlo? (*Aplaudiments.*) ¿Cómo puede usted reprochárnoslo cuando usted sustituye a los jueces y lo absuelve? Usted sustituye a los jueces y lo absuelve. Y, por cierto, no nos ha explicado las transparentes gestiones que llevaron a que el número 2 de la sindicatura pasase a cobrar ocho mil euros al mes por la Universidad Pompeu Fabra, y ya nos dirá si tuvo algo que ver con eso o no, porque lo hemos preguntados en Ciutadans a la Universitat Pompeu y estamos esperando que nos den información, y que sepa usted, como defensor del *poble*, que nos están negando informes a los diputados y se nos están retrasando en las cosas sensibles que preguntamos a la Administración. (*Aplaudiments.*)

Valoración muy breve de su comparecencia, señor Ribó. Usted ha fracasado hoy aquí. Usted ha venido aquí y ha quedado en evidencia que usted no ampara a los diputados silenciados, a los funcionarios coaccionados, a los alcaldes presionados por el *procés*; ha quedado en evidencia eso. Ha quedado en evidencia que usted no ampara a todos los catalanes que les han querido privar de su pasaporte valiéndose de unas leyes ilegales aplicadas aquí y robándoles el dinero y robándoles los datos, y usted ha quedado en evidencia, porque eso tan grave usted no lo ha mencionado y se ha callado en un informe que va sobre el mes de octubre. No sobre otras muchas cosas que usted y yo podríamos hablar y que hablamos, de hecho, frecuentemente en la comisión. Le reprochamos que en su informe de octubre ha omitido todo aquello que es desfavorable al *procés*. Así de claro. Se ha visto y lo ha visto toda Cataluña y todo el mundo.

Y, ya le digo, usted no les ha defendido, no nos ha defendido, no defiende a aquellos que no son separatistas, porque usted es un engranaje más de este *procés*, del que llevan muchos, muchos años viviendo, y viviendo muy bien, cobrando buenos sueldazos, cogiéndose unos a otros de los codos y avanzando rectos, esperando que nadie les quite el momio. Eso es lo que las piezas, los engranajes del *procés* están haciendo, mientras los catalanes están esperando que de una vez por todas hablemos de lo que les importa, hablemos de empleo y hablemos de educación.

Y en educación, señor *síndic*, ya para acabar, el *model d'èxit* catalán hace que los alumnos con los padres de rentas más bajas saquen los peores resultados. Es el sistema educativo...

El president

Senyor Carrizosa...

Carlos Carrizosa Torres

...donde más influye la renta de los padres.

El president

...se li ha acabat el temps.

Carlos Carrizosa Torres

Injusticias sociales como estas son las que le deberían ocupar a usted, y no... (*El president retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.*) (*Aplaudiments.*)

El president

Sí, ara és el torn, si en vol disposar, del senyor Morral.

Antoni Morral i Berenguer

Des d'aquí mateix, perquè el que vull fer és només dues consideracions. Una primera, al senyor Carrizosa, que, amb aquest estil de llenguatge que té, que ratlla

l'insult, escolti'm, vostè on vol col·locar el nivell del debat en aquesta sala? (*Veus de fons.*) Això no és un estil que estigui al nivell d'un parlament com el nostre. (*Remor de veus.*) Està col·locant, diguem-ne, el debat parlamentari al terreny...

El president

Demano...

Antoni Morral i Berenguer

...de l'insult personal.

(*Aplaudiments.*)

El president

Demano... Senyor Morral, demano que no entri en un debat entre vostès, si us plau.

Antoni Morral i Berenguer

Voldria... Crec que és molt injust que s'hagi bandejat l'honor d'una persona diputada en aquesta..., i president del nostre grup parlamentari, quan no es pot defensar, perquè no hi és i està tancat a la presó.

I la segona cosa que volia comentar-li és al... (*veus de fons*), al senyor Santiago Rodríguez, el fet que no se'n sortiran, no se'n sortiran en fraccionar la societat catalana. No se'n sortiran, perquè som molts més, els demòcrates; som molts més en aquesta sala, els demòcrates. Al carrer hi ha convivència. Vostès fan, de l'anècdota, tesi; fan, de l'anècdota, tesi, perquè sí que els interessa la fractura social, *viuen* de la fractura social; els interessa, la provoquen i l'estimulen. Però no se'n sortiran, perquè som molts més, som molts més, els que estem per la democràcia i per la convivència.

Gràcies.

(*Aplaudiments.*)

El president

Pel Grup Parlamentari Republicà? (*Pausa.*) Renuncia a la intervenció? (*Pausa.*) Sí? Senyora Escarp, endavant. (*Pausa.*) Crec que ha de tenir una mica de paciència. (*Rialles.*)

Assumpta Escarp Gibert

Ara, ara, ara... Gràcies, president. Ho faré des d'aquí per anar molt ràpid, perquè són, res, dos apreciacions. Jo crec que en la primera part, ara, en la rèplica, el síndic ens ha donat la raó, perquè, quan explicitava l'informe i els informes que tindrem, ha quedat clar que avui estrictament s'havia d'aportar un informe sobre l'1 d'octubre, estigués fet, no estigués fet o, d'alguna manera, fos o no convenient. En tot cas, agraeixo que ell mateix ho hagi reconegut.

Dos coses que m'han cridat l'atenció. Jo crec que el síndic i la seva institució defensen el dret i les llibertats, els drets dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya dins el marc de la Constitució i de l'Estatut. M'ha semblat que estrictament amb la seva resposta semblava que el que feia era defensar el procés, i a mi m'agrada més pensar que defensarà els drets i les llibertats dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya.

I, per últim, ha fet un salt èpic del 76 a l'1 d'octubre. Clar, entre el 76 i l'1 d'octubre, que jo era joveneta i ja soc gran, doncs, hem vist l'ús de la violència, a vegades, com a últim recurs i, moltes vegades, també desproporcionada, com ha estat en aquest cas i que jo abans també esmentava. Però, amb consellers de diferents ideologies, hem vist la manifestació de Bolonya, Gran Via, l'ocupació del Rectorat de la Universitat de Barcelona, violent desallotjament; hem vist la vaga general, que vostès ho deuran recordar pel nom de la senyora Ester Quintana; hem vist el desallotjament de la plaça Catalunya... Totes elles, si les analitzéssim, desproporcionades. Però del 76 a l'1 d'octubre hi han massa anys com per saltar-se'ls.

Moltes gràcies.

(*Aplaudiments i veus de «Molt bé!»*)

El president

Gràcies, senyora Escarp. Senyor Nuet? *(Pausa.)* Sí, endavant.

Joan Josep Nuet i Pujals

Sí; gràcies, president. En aquest Ple s'ha insinuat, jo crec que pràcticament s'ha demanat la dimissió del síndic de greuges. Aquest matí s'ha demanat la dimissió del president del Parlament. Vigilem, vigilem de seguir així. Si no, sí que el poble de Catalunya ens enviarà a tots i totes a pastar fang.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

El president

Sí. Senyor Aragonés, un minut i mig.

Vidal Aragonés Chicharro

Gràcies, president. Pensava que m'anava a donar tres minuts. *(Rialles.)* Primer de tot, volíem agrair al síndic, i al Síndic de Greuges com a organisme, la seva activitat, més enllà que nosaltres hem manifestat les diferències que tenim sobre algunes de les manifestacions que es realitzen i més enllà, evidentment, que, quan es parla de la unilateralitat, nosaltres ens podem no sentir còmodes. Però diferenciem entre el que és l'actuació d'una institució com el síndic d'allò que nosaltres pensem políticament, que és una qüestió ben diferent.

Això sí, ja li avancem que li demanarem actuacions amb relació a l'actuació dels Mossos d'Esquadra el passat diumenge –la vam veure d'una manera molt concreta, carregant per sobre de la cintura, amb bales de goma, amb salves, que físicament no guardaven les distàncies necessàries– i d'altres actuacions que considerem que són derivades de l'article 155 i de la intervenció general que té Catalunya.

Senyora Escarp, li agrair molt que recordi Bolonya, però estaria molt bé que ho hagués denunciat en aquell moment, que no ho van fer, que era el seu govern. *(Aplaudiments.)* I d'aquí a vuit anys esperem també, això sí, que vostè denunciï tot allò sobre el que ara estan callant. Ho esperarem, i també li ho agraiem en aquell moment.

I, després, la manifestació del que ha significat aquest Ple és la idea que nosaltres volíem traslladar. Davant de drets fonamentals, més repressió. I hem vist en la primera intervenció de Ciutadans, parlant de com s'havia d'intervenir sobre la vaga general, que s'ha referit a l'1 d'octubre i s'estava referint al 3 d'octubre. El que estan demanant Ciutadans és que, sobre un dret constitucional, aquella Constitució que vostès tant defensen, aquella Constitució que, dia sí, dia també, en fan bandera, no se n'apliqui l'efectivitat quan significa reconèixer drets. Això és el que vostès han demanat avui en aquest Ple.

I diem també: deixin ja de donar dades falses. En aquest Ple, el síndic ha parlat del 6 i del 7 de setembre en aquesta institució, dient que no hi estava d'acord, dient que es podien estar vulnerant drets, i vostès surten a intervenir dient que no s'ha dit res absolutament, d'això.

I, per últim, que ningú criminalitzi els militants de la CUP, i menys els nostres regidors i les nostres regidores. No són acceptables...

El president

Senyor Aragonès, si us plau.

Vidal Aragonés Chicharro

...i acabo, senyor president–, les paraules que s'han manifestat en aquest Ple sobre el que va dir el nostre regidor Pujol Lizana. Tota la solidaritat, perquè se l'està criminalitzant per no acceptar aquesta demagògia que permanentment hem de suportar des de l'esquerra independentista.

Gràcies.
(Aplaudiments.)

El president

Gràcies. Senyor Rodríguez, sí.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, president. M'adreçaré a la cambra amb un estil que espero que sigui de la satisfacció del senyor Morral, però sí que em permetrà que li digui que si vostè considera que no hi ha fractura li recomano..., hi insisteixo, tregui's el llacet, vagi pels carreres, acompanyi regidors del Partit Popular, sobretot on hi ha plens amb membres de la CUP, i veurà com, efectivament, el comportament de la CUP no és criminalitzar ningú, sinó directament assenyalar, amenaçar i intimidar absolutament a tothom qui pensa de forma contrària a com ho fan ells.

A mi em permetran, amb relació al que hem vingut a parlar avui aquí, que és de l'informe del síndic, que faci referència al síndic que el mèrit no és haver estat escollit amb un grapat de suports parlamentaris, que evidentment ho és. El mèrit, síndic, és acabar el mandat com a mínim amb els mateixos suports parlamentaris que els que va tenir quan va ser nomenat. I vostè sap perfectament que ja fa alguns mesos que nosaltres li vam retirar la confiança per la tasca que vostè feia –l'hi hem dit reiteradament. I, si m'ho permet, com que avui s'ha parlat reiteradament d'una persona, jo avui vull fer públic, entre d'altres coses, el perquè el nostre grup li ha retirat el suport i la confiança al síndic de greuges.

Aquest mateix diputat, en una ocasió en què el Govern de la Generalitat, quan ja havia encetat el procés i estava elaborant informes internacionals per veure com podia anar en contra d'Espanya i per veure com podia fer arreu del món per semblar «inquina» contra Espanya, i en la mesura en què el Govern de la Generalitat em va negar els accessos als informes que sabíem que s'estaven elaborant i que s'estaven pagant a determinades entitats, vam recórrer –no sé si ingènuament– a l'empara del Síndic de Greuges. I se'n deu recordar, síndic, que vostè personalment i una altra persona de la sindicatura em van rebre. Se'n recorda de qui era aquella altra persona, a qui jo els vaig estar explicant que el Govern de la Generalitat ens amagava aquells informes perquè estàvem convençuts que estaven fent coses incorrectes arreu del món? Se'n recorda de qui era aquella persona? La mateixa persona que poques setmanes després dimitia d'adjunt de la seva sindicatura i era president de l'Assemblea Nacional de Catalunya.

I això, senyor síndic...

El president

Se li ha acabat el temps.

Santi Rodríguez i Serra

...el que ens fa prendre la confiança en vostè.

El president

Senyor Carrizosa, per què em demana la paraula?

Carlos Carrizosa Torres

Por alusiones del señor Morral, señor presidente.

El president

S'han alludit vostès entre vostès. En tot cas, trenta segons.

Carlos Carrizosa Torres

Gràcies, senyor president. Señor Morral, se queja usted del tono que yo he empleado y yo le digo a usted: «¿Qué ha votado? ¿Ha condenado usted la violencia hoy en este hemiciclo?» (*Aplaudiments.*) ¿Ha condenado usted la declaración de personas no gratas por compañeros suyos de bancada, como se ha hecho en Gerona, por ejemplo? ¿La ha condenado usted..., enseñar a las personas y excluirlas de la comunidad? Pues mire, no se extrañe, señor Morral, de que esto se lo echemos en cara.

Miren, dejen de fracturar la sociedad, dejen de decir...

El president

Se li ha acabat el temps, senyor Carrizosa.

Carlos Carrizosa Torres

Acabo, señor *president*...

El president

No, no, se li ha acabat el temps. (*Remor de veus.*) Ha fet ja els trenta segons.

En nom de la cambra, vull agrair al síndic i al seu equip la presentació d'aquest informe i la intervenció en el Ple.

I a tots vostès, també moltes gràcies.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a dos quarts de set del vespre i nou minuts.